

La închiderea ediției

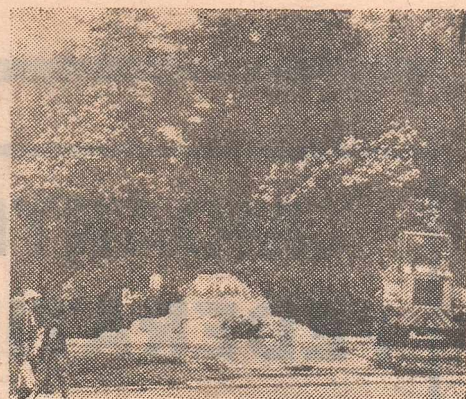
SALA
DE
LECTURA

ARMATA A XIV-A A OCUPAT TRANSNISTRIA

● Ca pe vremea celor mai odioși tirani, libertatea românilor e călcată în picioare.

● Aflat la București în aceste zile dramatice, Mircea Druc ne declară: „Rușii nu vor reuși să-și refacă imperiul!”

pag. 2-3

Ai't a rămas, pînă acum, din monumentul ostașului sovietic. Un altul nu vom mai face!

Flacăra

ANUL LXXXI

Nr. 25

24 — 30 iunie

1992

BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

N-A FOST PREMIERE MAI FRUMOASĂ!

13-15 iunie 1990 :
În inima Bucureștiului
s-a dezlănțuit
violența

pag. 10-11

13 iunie 1992 :

În centrul Bucureștiului, la Ateneul Român
s-a instaurat dictatura prieteniei, democrației și a bunului simț

CODIFICAT OSTIL

pag. 2

**VADIM, AMBASADA IRAKULUI
ȘI LIMBA RUSĂ**

pag. 5

ȚIGANII ÎN EUROPA DE EST

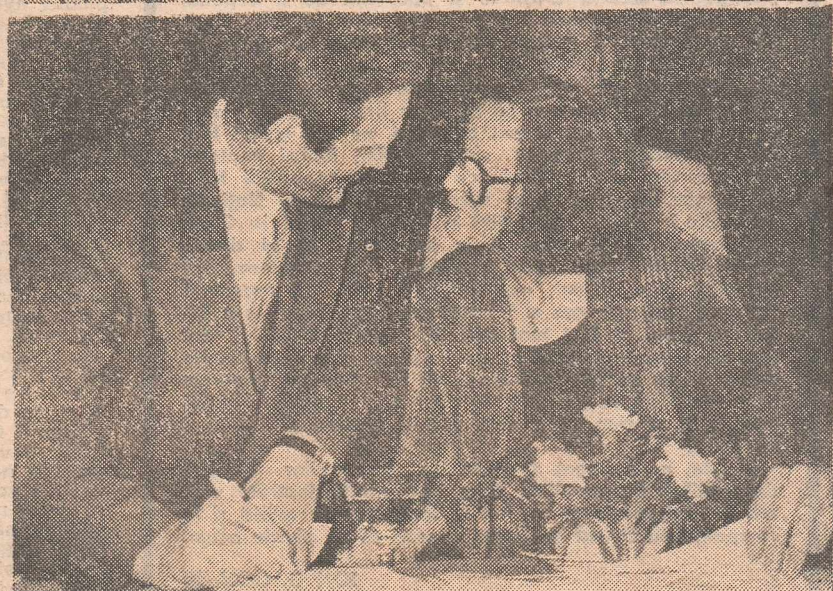
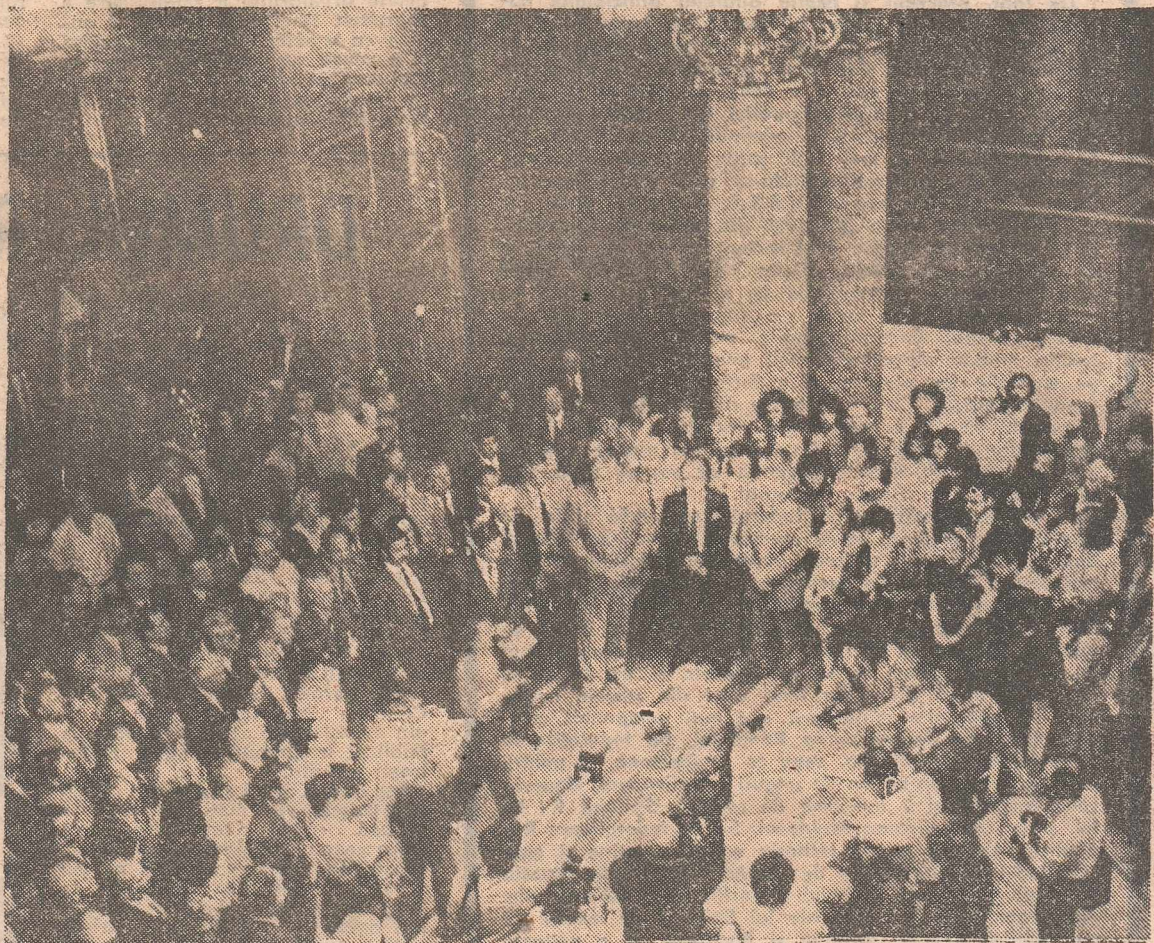
pag. 8-9

HOȚII DE LITERATURĂ

pag. 13

**CELE MAI FRUMOASE 24 DE ORE
DIN VIAȚA LUI CRISTIAN GAȚU**

pag. 15

Cum se schimbă vremurile ! La Premiile Flacăra,
prim-miniștrii dau autografe marilor actrițe

SPONSORI

PREMIILE Flacăra

MOARTEA FEDERAȚIILOR

A fost Cehoslovacia, acum este Ceho-Slovacia, în curând va fi Cehia (sau Boemia?) și Slovacia. A fost Iugoslavia, cu 6 republici componente, acum sunt Slovenia, Croația etc. A fost U.R.S.S., cu 15 „republici uni-nale”, iar acum există Estonia, Letonia, Lituania, Moldova, Ucraina etc., adică 15 state independente (așa-numita C.S.I., pe lângă că nu înseamnă formație statală, mai are și cusurul că este fără contur, șubredă, fără nici un viitor, intrucit statele care o compun ghicesc că C.S.I. este un instrument creat de Rusia pentru a-și prelunge suzeranitatea asupra unor teritorii pe care le-a ținut sub ocupație veacuri sau decenii de-a rindul). Procesul destrămării federațiilor, proces logic și legitim, în firea istoriei, este însă interpretat de unii în chip tendențios și, evident, eronat.

E vorba de nostalgia situației de dinainte de primul război mondial, de unii din cei bătuți în acest război și cărora li se pare că Versailles-ul i-a nedreptățit. Aha, spun ei, iată, încet-încet revenim la ce-a fost înainte de 1914, care reprezintă adevărata stare naturală a Europei.

Nimic mai lipsit de fundament, mai fals, mai eronat. În realitate, procesul de acum, de defederalizare a statelor, de dispariție a federațiilor, nu face decât să confirme cu strălucire Versailles-ul, concepția Versailles-ului, clădită pe datele oferite de mersul inexorabil al istoriei. Elementul cel mai de seamă al acestei concepții — formarea statelor naționale. Adică, utilizând termenii matematici, foarte la modă astăzi, avem de-a face cu o corespondență biunivocă: o națiune — un singur stat și invers: un stat — o singură națiune. State naționale. În cadrul cărora, natural, trăiesc și minoritățile. Minoritate națională înseamnă un grup mai mare sau mai mic de oameni de o anumită naționalitate care trăiesc în altă țară decât aceea în care se află grosul etniei lor. E de la sine înțeles că minoritarii, având aceleași drepturi și aceleași îndatoriri (potrivit constituțiilor țărilor ai căror cetățeni sunt) cu etnia majoritară, nu pot inființa formații statale, alte decât unități autonome, adică nu pot fi stat în stat, intrucit statul etniei lor e în altă parte.

De fapt, procesul și istoria biruinței principiului național în formarea statelor în Europa au cunoscut două etape de importanță crucială: moartea imperiilor și moartea federațiilor. Cea dintâi a avut loc în al doilea deceniu al secolului nostru, a doua se desfășoară acum. Primei etape i s-a sursat imperiul rus. Încăput pe mii-mii unei bande bolșevice criminale, imperiul rus, reboezat U.R.S.S., a mai trăit șapte decenii și se mai zvircolește și acum, neîndurându-se să-și dea ultima suflare. Așa că destrămarea U.R.S.S., petrecută după revoluțiile anticomuniste din 1989 din țările est-europene, nu este decât lichidarea unei restanțe, vechi de peste 70 de ani. Procesul specific zilelor noastre, adică anilor nost-1989, este destrămarea (și a) federațiilor. S-au făcut federații acolo unde s-a considerat că națiunile respective sunt, fiecare în parte, prea slabe (economic, politic, militar, demografic etc.) pentru a se putea ține pe propriile lor picioare. S-a încercat deci un colhoz (avant la lettre). Care colhoz s-a dovedit și în acest caz ca-astrafă curată. Funcționarea concretă a federațiilor a demonstrat că națiunile, ca și familiile, nu se suportă una pe alta sub același acoperiș, că vor să aibă, fiecare, gospodărie proprie, separată.

În aceste condiții, cind federații cu vechi state de serviciu se destramă, ideea avansată de unii că oftează după trecut, ca să se facă acum noi federații, este o aberație. E vorba, de exemplu, de unele voci din irendenta ungurească și de mogașăria rusească în Transnistria. Cind nu cer de-a dreptul Transilvania, vocile a-mintite, pornind de la faptul că în țara noastră, alături de 21 de milioane de români trăiesc și un milion și ceva de unguri (România fiind unul din statele naționale cu populația majoritară cea mai compactă), propovăduiesc ba federalizarea României, ba federalizarea Ungariei cu Transilvania, ceea ce ar însemna că pentru a prelua circa un milion de unguri transilvăneni, Ungaria să-și anexeze și 7 milioane de români. Spitalul 9! La fel, și cu federalizarea Moldovei. Să se federalizeze Republica Moldova cu un teritoriu care-i aparține și care este locuit în majoritate de români! Legat de situația din Transnistria, de războiul intensificat în ultimele zile, de amenințările insolente ale lui Elțin și de modul gel mai potrivit pentru Chișinău și București de a acționa, se exprimă părerea că n-ai cum să te pui cu rușii, fiindcă au tancuri și armament de tot felul și apoi, un conflict la stînga Nistrului n-ar însemna că ne luptăm cu Smirnov și cu celelalte pramatii, scursori și scîrnăvii rusești de la Tiraspol, ci cu Elțin, cu Kremlinul, cu mama Rusie. Și, ehei, ei sunt mai puternici, ne pot rade! Mai întâi de toate, despre ce drepturi ale Rusiei poate fi vorba asupra unui teritoriu ce aparține Republicii Moldova, stat independent și suveran, membru al Națiunilor Unite? O.N.U. este valid și vrednic numai în Cipru și Cambodgia, și impotent în Moldova? În al doilea rind, chiar cunoscînd forța militară pe care contează separatiștii transnistreni, este această forță un argument ca să nu ne opunem ei? Întotdeauna violatorul s-a bi-zuit pe forță, a fost mai puternic decât victima lui, dar asta nu înseamnă defel că acei asupra cărora se comite violul să nu se împotrivescă, să nu sfîșie cu ghearele și cu dinții și (de ce nu?) să nu tragă cu pușca; altfel, violatorul va zice că a fost primit cu flori și i s-a și mulțumit.

Firește, pe moment destrămarea federațiilor creează dezechilibre și dificultăți. Care însă vor fi depășite, starea de independență ducînd la recuperarea rapidă și la compensarea cu vir și ndesat a ceea ce se pierde acum.

ION D. GOIA

CODIFICAT OSTIL

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Vestea a căzut ca o lovitură de trăsnet.

Practic, la cîteva sute de kilometri de București, s-a dezlănțuit un război nedeclarat.

Dar cine sînt combatanții?

Reprezentanții trufași ai unei puteri imperiale și filii unui popor obișnuit de istorie — poporul român.

Iar teatrul operațiunilor se desfășoară observatorului într-un chip inexplicabil.

De o parte se află cea mai sofisticată tehnică de luptă: tancuri moderne, rachete, tunuri de mare precizie; de cealaltă parte — pistoale automate, puști de pe vremea ultimei conflagrații mondiale și o uriașă încredere în victorie.

Mai țineți minte? O armată vitează — armata de cavalerie a polonezilor — s-a repezit asupra blindatelor dușmane fluturînd deasupra capetelor săbiile trase din teacă. Suprem gest de eroism, demn de a fi cîntat în cele mai cutremurătoare balade despre dragostea față de pămîntul natal.

Istoria se repetă, cu alți protagoniști.

Istoria se va repeta atîta vreme cît pe lume vor exista puterici și slabi, călăi și victime.

„Rușii de pretutindeni vor fi apărați”, a afirmat ritos noul țar. Dar cine va fi primul care va declara: „Românii de pretutindeni vor fi anărați”?

Nu există o mai mare pacoste pentru România decât apropierea de această putere malefică, bolnavă, mirșavă, mereu dornică să acapareze teritorii, să asuprească neamuri, să le stoarcă bogățiile.

Mai ales din 1917 și pînă acum această putere s-a dovedit a fi o uriașă organizație a răului care a sugrumat libertatea propriilor supuși cu o sălbăcie fără margini și a reușit s-o sugrume, prin cele mai perfide mijloace, și pe a altora, făurind orînduirea cea mai contrară ființei umane.

Nu-ți vine să crezi cum pe un pămînt pe care au creat opere nemuritoare Turgheniev, Tolstoi, Cehov, Dostoievski s-a putut institui cea mai crîncenă teroare pe care a cunoscut-o vreodată omenirea și pe care unii au avut naivitatea s-o creadă pentru veșnicie spulberată în cele patru vînturi.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Cît efort, cîți morți și răniți pentru a astîmpăra setea tembelă de cuceriri a unor descerețări hrăniți cu iluzia de a fi călăuzele tuturor popoarelor, fără de care nu poate crește iarba și nu poate răsări soarele!

Nu-ți vine să crezi că într-un timp în care locuitorii planetei noastre încearcă să se salveze și recurg la regimuri democratice, a-pelează la rațiune și bun simț, la dialog civilizată, înlătură cu o înfinită repulsie dictaturile pentru a lăsa cale liberă speranței, mai există forțe care complotază cu delicia la transformarea oamenilor în unelte vorbitoare, ținute prin frică sub ascultare, înșoșite, chinuite pînă la aneantizare.

Încerci din nou să te aduni și să faci o legătură între filmele pe care le-ai iubit, piesele la care ai plîns sau ai rîs în hohote, baletele care țin aproape de magie, cărțile pe care le-ai parcurs cu emoție toate aparținînd unui popor de o rară înzestrare artistică și care, în același timp, paradoxal sau nu, e și crud, hrăvoret, vicelan, mincinos, reușind să pună o pecete murdară pe obrazul acestui secol, cea mai infamă pecete din cîte a pus un neam în istorie în existența lui. Fiindcă nimeni nu și-a torturat cu mai mult rafinament servii, nu i-a închis cu atîta ușurință și pe nedrept, nu i-a deportat printre gheturi așa cum a făcut-o el; după cum nimeni, de cînd există această umanitate, nu și-a mai bătut joc de atîte poroare, nu le-a omorît filii, nu le-a distrus bunurile, nu le-a jefuit fără să dea socoteală nimănui asemenea lui.

Și acest laborator al răului care este Rusia continuă să experimenteze fără să-i pese de nici o conduită a sfîrșitului de secol XX noi modalități de a-și impune suzeranitatea.

Iar comunitatea internațională o contemplă cu indiferență.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

Un conducător de stat se strîmbă arogant, în fața a milioane de telespectatori, cînd este invitat să ia loc la masa tratativelor.

Intrarea într-o eră a libertății să fi fost doar o imagine incîntătoare care ne-a fost fluturată amăgitor prin fața ochilor pentru scurtă vreme ca apoi totul să reîntre în făgașurile știute mai înainte?

Ne vom trezi din nou încetușăți în imperiul fricii de care abia am scăpat, vom avea din nou un cînt din afară și un altul dinăuntru care să ne țină sub ascultare?

Nu e imposibil.

Nu o dată cei care guvernează planeta au ajuns la înțelegeri care scapă priceperii unui om obișnuit și contrazic judecata sănătoasă. Nu o dată mai mari al momentului și-au asigurat liniștea lor jertfind liniștea altora.

Și totuși...

E de-ajuns să-ți înfrîngi o singură dată frica și niciodată nu mai poți fi îngenușat și devii invincibil.

Avem dreptul la încredere ca și la îndoială.

Armata a XIV-a a ocupat Transnistria.

O știre la radio. O știre citită o crainică la televizor. O știre un-zlăre.

Morți. Răniți. Case distruse. Statistici care nu sînt nimic decît celui care se află lîngă acest focar de neliniște. Ceilalți — abia dacă îi dau atenție.

Planeta merge mai departe.

Pînă cînd va mai merge așa?

GEORGE ARION

DRUMUL REGĂSIRII NOASTRE

A fost în primăvară „Drumul Crucii” Chișinău — București, iar duminică a debutat acțiunea de răspuns, „Drumul Crucii” București — Chișinău. El este organizat de Asociația Mondială „PRO-BASARABIA ȘI BUCOVINA” — Consiliul Național Român și filialele din întreaga țară, cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, Primăriei Capitalei și prefecturilor județelor Prahova, Brașov, Mureș, Bistrița-Năsăud, Suceava, Botoșani, Iași. Toate aprecierile și gîndurile noastre bune pentru osîrdia d’ui Nicolae Lupan, președintele Asociației Mondiale „PRO-BASARABIA ȘI BUCOVINA”, și a dlui Dumitru Pardău, președintele Filialei Centrale „Pan Halippa”. (În nr. 24 din 17—23 iunie al FLACAREI s-a publicat programul integral al întregii acțiuni).

Așa cum îl arată și numele, „Drumul Crucii” este mai întîi de toate o rugă către dumnezeire ca să ajute neamul românesc și să-l izbăvească de cele rele. Și cîtă nevoie avem acum de ajutorul Celui de Sus, cîți dușmani și cîte adversități avem de potolit, cîte uriașe piedici avem de înlăturat și cîte obstacole de trecut pentru a ieși la lîmîn și a propăși.

În al doilea rînd „Drumul Crucii” este Calvarul nostru, Golgota noastră simbolică în lupta pentru Unire. La Unirea din 1918 au pus umărul cu nădejde înșiși conducătorii politici de atunci ai României și Basarabiei, marii bărbați de stat Ferdinand, Brătianu, Maniu, Take Ionescu, Inuleț, Halippa, Stere. Acum noi, cei ce ne zbatem și suferim pentru a face din nou, pentru veșnicie, Unirea Basarabiei cu patria-mamă, România, suntem lăsați singuri, puterea, și cea de la București, și cea de la Chișinău, are alte planuri și alte scoteli. Și intrucit trebuie să ne luptăm pentru Unire nu numai cu dușmanii, ci și cu domnii Iliescu și Snegur, „Drumul Crucii” este și al Calvarului. Îl vom străbate însă pînă la capăt și ne vom lăsa răstigniți de va fi nevoie, numai să se plîneasă acest mare vis al tuturor românilor, să se vindece rana deschisă și sîngerîndă a unui neam întreg. Noi, românii de la dreapta Prutului, să nu uităm nici un moment că frații basarabeni doar pe noi ne au, către noi privesc și în

noi își pun toată speranța. Să nu-i dezamăgim! Nici un sacrificiu din partea noastră nu este prea mare cînd e vorba de a-i ajuta pe românii de la răsărit de Prut.

Din toate aceste motive, putem conchide că „Drumul Crucii” este, finalmente, drumul speranței și al regisirii noastre, a românilor toți,

frate cu frate, soră cu soră. Să străbătem, în sufletul nostru, cu toții „Drumul Crucii”, cu gîndul că nu-i departe ziua cînd românii vor fi iarăși împreună și nu se vor mai despărți niciodată.

ION D. GOIA

FLACĂRA nr. 25

Ca țarii, dar nu ca Petru I

În timpul vizitei lui în Statele Unite, Boris Elțin, președintele Rusiei, a fost comparat cu țarul Petru I, adică la fel de innoitor și cu deschidere spre Europa ca și acesta. Desigur că pe fiul de țaran ajuns astăzi în fruntea celei mai întinse țări din lume comparația trebuie să-l fi flatat foarte mult.

Dar, abia întors la Moscova, Elțin și-a dat din nou (a cita oară) în petic. Luind de bune relațiile lui Ruțkoî cu privire la situația din Transnistria și la evoluția evenimentelor de acolo, în mod

concret în legătură cu acțiunile autorităților de la Chișinău de a apăra Tighina de bandiții lui Smirnov, sprijiniți de armata a 14-a a Rusiei, Boris Elțin nu s-a sfiit să denatureze complet cele petrecute și să amenințe pe conducătorii Republicii Moldova. Cică atunci cînd la hotarele țării (??) se petrec atrocități comise de... moldoveni împotriva populației civile pașnice (!!!), el, Boris Elțin, se simte dator să ia măsuri energice, să intervină cu forța militară etc.

Declarațiile lui Elțin au lăsat perplecși pe mulți. Cum adică, se întreba „France Presse”, la hotarele Rusiei? Însă cunoscătorii politici ru-

sești nu s-au mirat. Indiferent cum s-au numit ei, cei ce-au stăpînit la Kremlin au suferit de o boală cumplită: minciuna le-a intrat așa de tare în singe încît au ajuns s-o ia chiar ei drept adevăr și s-o impună cu forța armelor. Elțin nu face nici el excepție. Se comportă ca țarii. Dar nu ca Petru I (cu excepția, poate, a înclinațiilor bahice). Petru I avea o mie de păcate dar era înzestrat cu bun simț și nu era perfid. Boris al nostru te trimite către alte nume de țari: Vladimir Ilici și Iosif Vissarionovici.

ION D. GOIA ■

Mircea Druc, bucovinean, fost ministru al Basarabiei, actualmente președinte al Frontului Popular Creștin Democrat din Moldova, locuiește tot mai mult în țară. Recent, prin hotărîre judecătorească, și-a recăpătat cetățenia română, pierdută de înaintașii săi care au cedat în 1940 Basarabia, Herța și Bucovina de Nord ca pe nimic. Mircea Druc s-a trezit în Imperiul Răului și a învățat carte în Imperiu. În consecință, poate fi acuzat de orice rău. Totul e posibil deoarece a fost sub ruși. Despre el se poate spune orice, inclusiv că a fost spionul Japoniei, știut fiind că Japonia n-a încheiat nici pînă în ziua de azi un tratat de pace cu sovieticii. Druc știe toate acestea și-și dă seama că orice apărare e inutilă. Vinare de vin.

Unde locuiește dl Mircea Druc în București? Iată o întrebare care a generat multe speculații. I-a lăsat într-adevăr familia Petre Roman o locuință pe strada Roma în București? Privesc încăperea. E a unui internat școlar. Banalul pat de fier, pătura, noptiera, nimic nu aduce nici pe departe cu ceea ce se spune prin țirg. Discuția se leagă extrem de greu, poate și pentru faptul că întrebările ziaristilor seamănă unele cu altele, dar poate și pentru faptul că Mircea Druc, om cu studii sociale, uită că politicianul trebuie să repete, mereu, cu aceeași convingere că întotdeauna emite o noutate. Machiavelicuri?...

Am stat de vorbă cu fostul prim-ministru de la Chișinău la o zi după căderea guvernului Valeriu Muravșchi. Evident că l-am întrebat:

Domnule Druc, ați prelua conducerea guvernului de la Chișinău?

— Cum adică „aș prelua-o”? Ar prelua-o oricine dacă într-adevăr e nevoie. Încă nu m-am gîndit la asta. Mai degrabă m-am gîndit că aș putea prelua conducerea unui pluton de luptători pe Nistru.

— Aveți cumva un nou program de guvernare? Ce are el esențial?

— Am, dar de ce să-l dau în vileag. Ce-aș face, ce-aș drege? Regret un singur lucru în legătură cu cele ce se întimplă în Basarabia. Le-am propus celor de la Chișinău să mutăm capitala republicii la Dubăsari — intuim ce avea să urmeze — dar ei n-au înțeles că propunerea mea are o valoare strategică. Ce-aș face eu dacă aș ajunge din nou prim-ministru? Aș face ce-ar trebui.

— Ce-i atât de complicat în Basarabia, domnule Druc? Revenirea acestei provincii la patria-mamă, România, poate făcută, pe cale legală, și jumătate de oră. De ce sînt, totuși, atât de complicate lucrurile aici?

— Datorită armatei a 14-a și coloanei a cincea, ca să dau numai două exemple.

— Care coloană a cincea?

— Cum, care? Rușii, ucrainenii, bulgarii, găgăuzii, toți cei anume veniți în Basarabia. Ei s-au împlîntat în Basarabia, sînt foarte activi și nu vor u-nirea. Unirea o vor românii, dar ceilalți nu. Și de aceea sînt ca pe front, știu că trebuie să țină frontul, măcar atît dacă deocamdată nu pot restabili imperiul. N-a scris Grusevșchi încă înainte de primul război mondial și în secolul trecut că Basarabia trebuie să fie pămînt ucrainean, dînd el sfîrșit în țara ucrainenilor? Mutați-vă cu traiul în Basarabia, poate că va veni un timp cînd noi vom stăpîni acest pămînt!

— Dacă în acest moment cele două parlamente, de la București și de la Chișinău, ar declara unirea Basarabiei cu România, credeți că problema Transnistriei s-ar rezolva?

— Luptele ar continua. Ar fi lupte crîncene. Eu bănuî că experții lor le-a dat curaj experiența Serbiei. Au prins curaj văzînd neputința comunității internaționale în a-i potoli. Vor să piardă, mai ales că pe ce s-au convins că puciul de la centru n-are sorți de izbîndă. De aceea acum încearcă invers, de la marginile imperiului, gîndindu-se, probabil, și la experiența lui Franco, generalul rebel care n-a încercat ostilitățile de la Madrid sau Barcelona, ci din Maroc. În zonă sînt acum mai multe curente și interese. Interesul ucrainenilor, al bulgarilor, al găgăuzilor. Apoi al rușilor care, avînd gîndire imperială, speră să restabilească ce-a fost.

Snegur. Adică să provoace o criză parlamentară, o criză prezidențială, o criză de guvern, i preia puterea în minile lor și să treacă la o așa-zisă federalizare, adică să împartă această republică, deci iarăși o lovitură dată ideii unioniste, printr-o grupare pretins democratică de orientare pro-moscovită.

— Există și soluția schimbului de teritorii. E posibil un schimb de teritorii la ora de față?

— E posibil orice, e posibil și un puci, e posibil și un război, și o restaurare a imperiului, și un schimb de teritorii. Practic e posibil un schimb de teritorii. S-a mai făcut așa ceva în istorie.

— De ce evitați să răspundeți în legătură cu candidatura dv. la președinția României? Aveți un program, care este el?

— Nu evit chestiunea președinției, dar consider că progra-

at: „Participanții la Congresul I al Românilor din regiunea Cernăuți au adoptat o declarație în care se exprimă adevărată la propunerea unor partide și mișcări social-politice din România și Republica Moldova privind desemnarea domnului Mircea Druc, președinte al Frontului Popular Creștin Democrat din Moldova, în calitate de candidat pentru alegerile prezidențiale din România”. Radio București n-a dat acest paragraf, la fel zărele de la București. Dv. o veti cenzura?

— Nu.

— Atunci vă rog să faceți în revista dv. o rubrică „Stiri cenzurate în România”. De ce se cenzurează, domnule?

— Chiar ați lucrat cu K.G.B.-ul, domnule Druc. Întrebați-mi naivitatea întrebării.

— Da. Am lucrat cu K.G.B.-ul, am fost anchetat de mai multe ori de K.G.B., am fost persecutat. Dar ce înseamnă a lucra cu K.G.B.-ul?

MIRCEA DRUC:

„Rușii nu vor reuși să-și refacă imperiul!”

Asta în contextul în care s-ar încerca darea jos a lui Elțin. Poziția de aici contează, avînd sub priviri România și Ucraina, după cum contează poziția rușilor în Königsberg, unde se află în spatele balticilor, sau cea din Osetia, din Caucaz. La ora H se poate acționa din aceste zone, în coordonare cu centrul.

— Afirmați într-o discuție anterioară, că rușii, acum, o adevărată obsesie pentru mulți dintre noi, vor deveni un fel de austrieci. Cîndva și austriecii erau prezenți tot atît de mult în viața unei părți a românilor, pentru ca astăzi să fie undeva departe în Europa.

— Spun asta pentru că eu cred că nu vor reuși în tentativa lor de a restabili imperiul, urmînd să se consoleze asemenea englezilor, francezilor și chiar portughezilor.

— Și totuși, ce se întimplă acum la Chișinău, după plecarea guvernului condus de Valeriu Muravșchi?

— Scenariul centrului a fost următorul: Conflictul dintre Frontul Popular Creștin Democrat și Snegur este ireconciliabil. Dar ei nu s-au gîndit sf la faptul că noi, chiar și în aceste condiții, vom pune mai presus decît orice ideea națională, întregirea patriei și tot ce putem subordona acestora. Au lansat ideea că Frontul Popular vrea să-l dea jos pe președintele Snegur. Dar cum lucrul acesta nu mai ține, au decis să-l dea ei înșiși jos pe

mul îl voi prezenta atunci cînd va începe campania electorală, în scris și oral.

— Știu că în foarte multe cercuri de la București — de la cele jurnalistice pînă la cele politice — candidatura dumneavoastră la președinția României este pusă sub semnul întrebării. Vreau să vă spun că sîntem departe de acel entuziasm pe care poate că l-aș fi dorit. S-a ajuns pînă acolo încît s-a afirmat că nu trebuie să căutăm un președinte al României la Chișinău.

— Dar Chișinăul nu e România?! Ca să-și pună problema așa, trebuie să fii cel puțin cretin. Asta înseamnă tot atît de bine că nu trebuie să căutăm președinte nici la Arad, Brăila sau Craiova. Adică România dumitale unde e dacă nu la Cahul și Cernăuți Chișinău și Arad, Brăila și Oradea?

— Chestiunea e pusă de un alt candidat la președinție, vă rog!

— E un cretin prin excelență dacă are viziunea asta. Cum poți să spui așa ceva, România e România. Dati-mi voie să vă întreb și eu ceva: Presa românească este liberă sau este cenzurată?

— Este liberă atît cît vrea ea.

— E liberă?! Atunci eu vă propun să cumpărăm zărele de azi (vineri, 12 iunie — n.a.) și să citim un comunicat venit prin fax de la Cernăuți. Zărele publică întreg comunicatul, în afară de ultimul aline-

— Colaborator, ofițer, ofițer acoperit. Sînteți acuzat în dese rânduri.

— De cine?

— Chiar de oameni politici. Vă întreb acest lucru pentru că el constituie în țară umbra cea mai puternică asupra personalității dv.

— Bine, și atunci cum pot eu să demonstrez contrariul. Să demonstrez cei care mă acuză. În presă se poate scrie orice, de pildă că mama lui Petre Roman este nepoata lui Dolores Ibaruri sau că soția lui Iliescu este sora lui Gorbaciov. Eu am să vă întreb: De ce K.G.B. și nu C.I.A.? Evident, eu pot să zic despre dumneata orice.

— Domnule Druc, observ încă de la începutul acestei discuții că vă manifestați ca un om nemulțumit. Ce vă nemulțumește?

— De ce să fiu nemulțumit? Eu mă întreb dacă să las totul baltă aici și să plec acolo la Chișinău. Eu sînt îngrijorat, omule, de ce să fiu nemulțumit? Stau și mă gîndesc ce se întimplă acolo, ce trebuie să fac în cazul băieților din Frontul Popular care sînt arestați și dați dispăruți. Am probleme, nu sînt nemulțumit.

— Și totuși în țară se știe destul de puțin despre Frontul Popular Creștin Democrat din Moldova. Ce este acum Frontul Popular?

— Ca să aflați vă dau statutul.

— Ce să fac eu cu statutul?

Ce să înțeleg? Eu v-am întrebat pe dumneavoastră, de la dumneavoastră vreau să aud ce este F.P.C.D.

— Este o mișcare populară de eliberare națională, s-a scris atîta despre acest lucru. Luați documentele și citiți.

— Știți ce, domnule Druc, la fel ca dumneavoastră și eu am citit la viața mea „documente” în care se scria foarte frumos. În realitate însă... Dar cunoașteți că pentru a candida la președinția României trebuie să renunțați la funcția de președinte al F.P.C.D.?

— Nu știu că trebuie să candidez la președinția României, nu știu că trebuie să renunț la..., nu știu, dv. de unde știți că trebuie să renunț?

— De ce vă enervați? Leges e limpede, un șef de partid dintr-o țară nu poate candida în altă țară; F.P.C.D. are candidați în Parlamentul de la Chișinău...

— Nu sînt partid, domnule, de unde chestia asta, de ce incurcați ițele, F.P.C.D. nu este partid. Asemenea Consiliului Național al Unirii, Frontul Popular nu este partid.

— Să zic că am înțeles. De ce atîta discreție la Consiliul Național al Unirii, nu e cenzura, totuși?

— Nu vedem de ce trebuie să trimbițăm, dar avem un program care nu este al meu, al lui Mircea Druc, ci e programul Consiliului Național al Unirii.

— Înțeleg că acceptați să candidați, totuși, la președinția României. Cum vedeți această candidatură? Sînteți de acord să fi candidatul Mișcării Ecologice din România?

— Nu pot să candidez din partea unui partid, dar accept să fiu susținut. Nu pot să candidez din partea M.E.R.-ului, a P.N.Ț.C.D.-ului sau a altui partid, dar să mă susțină. Nu-mi permit să mă afiliiez unui partid.

— Dar sindicatelor?

— Nu numai sindicatele, dar dacă toate formațiunile vor să mă susțină e bine. Am și spus că nu vreau să mă susțină nimeni anume, iar dacă aș dori să mă susțină cineva, apoi ar fi tineretul, cu care aș avea șanse să fac un viitor, ar vrea să mă susțină bătrînii ca să fiu respectat, ar vrea să mă susțină producătorii, ar vrea să mă susțină guvernele albe. Eu nu vreau să mă susțină un partid, eu vreau să fiu susținut de tineretul român.

— Adevărat, dar în societatea democratică e acceptat un joc. Știți de el?

— Partidele care s-au făcut la noi nu se pot încă identifica.

Despre Muravșchi și Snegur

— Muravșchi este omul rușilor?

— Nu se poate spune acest lucru, el este un băiat bun, un bun contabil. E omul lor? Nu! E un bun contabil, atîta tot.

— Sînteți prieten cu Snegur?

— Niciodată n-am fost prieten și nu sînt prieten cu Snegur. Eu cu Snegur venim din lumi diferite, totul e că ne-a acunat Dumnezeu într-un moment greu. Nu sîntem prieten, cum putem fi prieten?! E exact cum ai spune: „Rațiu este prieten cu Iliescu!” sau „Ticu Dumitrescu este prieten cu Iliescu!”.

Federativa pe Nistru?

— Este federalizarea Republicii Moldova un pericol mortal pentru Unire?

— O Republică Moldova federalizată nu va mai putea să se unească niciodată cu țara decît printr-o conjunctură sau printr-o încăierare.

EUGEN MIHĂESCU ■

Multi spun că economia românească e în cădere liberă. Nu mai puțini susțin că această cădere e minuțios dirijată. Există, bineînțeles, și opinii contrare, conform cărora stăm ca pe roze, chiar dacă pe ici, pe colo...

În unanimitate, însă, toți au fost de acord că un târg de amploarea TIBCO '92 trebuie să fie o expresie a stării acestei economii.

Dincolo de declarațiile oficiale și de optimismul exagerat generat de gruparea tarabelor într-o zonă separată, de relativa lipsă a hirtii și cojilor de semințe din pavilioane și de pe alei, ca și de aportul substanțial al Poliției noastre la buna desfășurare a târgului — care aport s-a cuantificat, cel puțin pentru Poliția rutieră în sume importante încasate sub formă de amenzi de la vizitatorii care au avut neinspirata idee de a veni la târg cu mașinile, pe care, nu le puteau parca, dealtfel, decât neregular (contra cost, firește, că și Primăria trebuie să ciștige, că și ea e săracă, nu ?) — dincolo de toate acestea deci, noi am încercat să privim recent încheiatul TIBCO '92 ca pe o necesară — și posibilă — oglindă a stării economiei românești azi. Dar nu numai a economiei...

În târg, ca la C.F.R. : două bilete pe același loc

- Prima impresie? Numărul mic de vizitatori.
- Care credeți că e cauza acestui fapt?
- Poate prețul de intrare.
- Doar el?
- Ar mai fi concurența pe care o fac târgurile de toamnă și târgurile specializate. În privința impresiilor despre târg, am voie să amintesc și nemulțumirile pe care le-am întâmpinat?
- Desigur, sinteți chiar invitat să o faceți.
- Mai întâi doresc să vă spun că am închiriat o suprafață de teren pe care am plătit-o cu două luni înainte, iar în mo-

supra târgului este destul de bună, deși am unele nemulțumiri legate de confuzia în care a pluit personalul de deservire și de instalare a expoziției. Sint de asemenea total nemulțumit de instalația electrică (iluminație proastă, ventilație absentă). Grupurile sanitare au fost infundate, apa în loc să curgă la robinet, curgea pe jos. În ceea ce privește relațiile mele cu eventualii clienți, am observat o anumită reticență în realizarea mai rapidă a tranzacțiilor, din cauza instabilității financiare și politice. Firește, mă refer nu numai la contractele cu românii.

Simion George — patronul firmei SIMOL Impex s.r.l. :

Există totuși dorința de colaborare

— Față de TIBCO '91, la ediția din acest an, s-au arătat mult mai mulți doritori pentru o reală colaborare. Participația a fost benefică atât pentru noi, cât și pentru cei care au achiziționat produsele noastre. Concurența ne-a ajutat, deoarece la câteva standuri cu produse similare prețurile au fost foarte mari, ceea ce a influențat favorabil încheierea unui important număr de contracte cu firma noastră.

LA SPARTUL TÂRGULUI

Gheorghe Voicu — directorul asociației ZORILE, Chișinău — Republica Moldova :

Târgul — o manifestare normală a oamenilor de afaceri

— Ce să vă spun ... Este un târg ca toate celelalte. Aceasta este o manifestare normală a oamenilor de afaceri, aici se contopesc interesele cu relațiile comerciale. Cîștigă acela care asigură satisfacerea necesităților consumatorului, acela care propune și ține cont de gusturile și posibilitățile de cumpărare, adică de conținutul buznarului.

Viorel Negrea, director SC FEPER SA :

Trebuie să învățăm din greșelile trecute

— La TIBCO '92 se constată o îmbunătățire evidentă a omogenității vizitatorilor față de târgurile anterioare în sensul creșterii numărului specialiștilor. Considerăm că menținerea unor prețuri mari la intrare va avea un rol important. Avem multe observații la adresa organizatorilor care nu vor să învețe din experiența negativă a târgurilor trecute. Deși am plătit toate serviciile necesare organizării standului nostru (instalații apă, lumină, mobilier etc.), unele nu au fost finalizate nici până în ultima zi.

Costin Mironiuc, marketing coordonator al firmei OVIMAR :

Instabilitatea leului a împiedicat încheierea de contracte

— Nu s-a putut încheia nici un fel de contract. Nici unul din cei din jur cu care am vorbit n-au realizat contracte. Aceasta, din cauza instabilității leului și a imposibilității convertirii acestuia în valută. Totuși târgurile sînt necesare, deoarece îți dau posibilitatea să

stabilești contacte cu ceilalți. Impresia generală creată de actuala ediție a târgului este bună dincolo de inerentele frecuşuri. Mi se pare că bunul gust a fost mai acasă decît la edițiile precedente.

Ilie Dumitrescu, director SC Starom Impex s.r.l. :

Societățile pe acțiuni nu colaborează cu firmele particulare

— În ediția din acest an se observă o mai mare participare, numărul firmelor particulare a crescut mult. Dorim ca S.A.-urile să fie mai receptive la colaborarea cu firmele particulare, și mai hotărâte în decizii. Singura firmă care a participat la tratative serioase cu noi a fost MAȘINEXPORTIMPORT.

Karel Buis, director și acționar olandez al firmei ROM WEST EURO S.R.L.

Standurile trebuiau grupate pe specialități

— Târgul este mult mai bine organizat decît anul trecut, mai curat, mai profesional făcut. Au fost scoase acele chioșcuri de prost gust, locurile de parcare au fost cu mai multă grijă aranjate. Am și o rezervă. Ar fi fost mai bine ca expoziția să fi fost organizată pe specialități. E neplăcut să vezi cum stă alături o mașină de prelucrare a lemnului cu produse alimentare. Dealtminteri, inițial aceasta a fost intenția. Nu știu de ce nu s-a respectat. Cît privește contactele de afaceri ale firmei noastre, pot să afirm că acestea au fost mult mai numeroase decît la târgul precedent.

Microinterviu cu inginerul Mihai Părăscan, director general al firmei mixte germano-română H C S ROM-TRADE S.R.L.

mentul în care am venit să-mi ocup locul, era pe trei sferturi ocupat de alții care, la rîndul lor, plățiseră.

— Deci pentru aceeași suprafață de teren s-au luat două prețuri?

— Așa se presupune, pentru că altfel n-aveau cum să ocupe acel teren.

— Și cum ați rezolvat situația?

— Printr-o soluție de compromis cu vecinii pe care i-am găsit pe terenul meu. Dar s-a știți că am și alte nemulțumiri.

— Vă rog.

— Serviciul de târguri nu și-a respectat contractul referitor la instalațiile de curent electric și de apă. Dacă vedeți că am curent, acest lucru îl datorez tot înțelegerii mele cu vecinul, că să zic așa, iar telefonul a funcționat începînd doar cu a doua zi de târg.

Mircea Bălanescu — directorul firmei INTERAKO s.r.l. :

Concurența este binevenită

— Relațiile stabilite pe durata târgului au fost foarte bune. Am încheiat contracte benefice. Târgul este un bun prilej de cunoaștere a cererii și ofertei. Concurența este binevenită.

Domnul Ovidiu William Mărculescu, președintele firmei OVIMAR — Security and communications sistem S.R.L. România — U.S.A. :

Reticență în realizarea tranzacțiilor din cauza instabilității politice și financiare

— Impresia de ansamblu a-

Anchetă realizată de ANASTASIA MANIU, EUGENIA VASILE, ROXANA MANOLESCU

TOP COATE GOALE

AGRICOMEX-PRODCOMP SRL — Calea Dorobanților nr. 102-110

orar 8-19, sîmbătă 8-14

— carne porc calit. I	396 lei/kg
— carne porc — pulpă	676 lei/kg
— ceafă	805 lei/kg
— parizer	215 lei/kg
— piept ardelenesc	407 lei/kg
— costiță afumată	344 lei/kg
— șunculiță	805 lei/kg
— ciolan afumat	338 lei/kg

PRIMCOM SC Calea Dorobanților nr. 97
orar 7-18, sîmbătă 8-14

— năut (cutie 250 g)	17 lei
— ciocolată Diana	130 lei
— piper	760 lei/kg

MEDICAMENT FĂRĂ EGAL ÎN BOLILE HEPATO-BILIARE

La trei luni după naștere, fetița noastră, Mihaela, a fost internată la Clinica de pediatrie II din Cluj-Napoca, unde s-a constatat că suferă de hepatită cronică. După luni de spitalizare și tratament cu cele mai noi preparate de sinteză, probele hepatice au rămas neschimbate. Atunci am apelat la terapia naturistă a medicilor Aristina și Ludovic Elthes din Oradea. Treptat, boala a regresat. În prezent, analizele sînt perfect normale, iar fetița se simte excelent. Nu avem euvinte pentru a ne exprima

recunoștința față de salvatorii copilei noastre.

Florica și Mircea Balint,
Cluj-Napoca,
Str. Dimbovița 22

Important

Extractul vegetal „EL-COHEP”, aprobat de Ministerul Sănătății și brevetat în 7 țări ale lumii, și-a dovedit eficacitatea pe o impresionantă cazuistică în tratamentul hepatopatiilor (deschinezii biliare, hepatite cronice, ciroze hepatice). Cei ce doresc o programare, o pot obține la telefoanele 991/30031 (între orele 9-21) și

991/36298 (între orele 16-21), sau adresîndu-se în scris Societății comerciale „Elcohep” S.R.L., Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3700.

Mina lungă a FSN-ului

CLUBUL CONSTITUTIONALIȘTILOR

Peisajul instituțiilor politice românești de după decembrie 1989 s-a îmbogățit cu recent înființata Curte Constituțională. Pentru a fi cit mai exact, trebuie să spunem că rolul și atribuțiile acestui organism au fost stabilite de proiectul Constituției României elaborat de F.S.N. și devenit, după referendumul din 8 decembrie 1991, legea fundamentală a țării.

În Dreptul românesc, Curtea Constituțională nu are nici o tradiție. Înainte de instaurarea regimului comunist, asupra constituționalității legilor se pronunțau instanțele judecătorești și în special Înalta Curte de Casație și Justiție, echivalentul Curții Supreme de Justiție de astăzi.

În Franța, după al cărei model s-au inspirat „dărintii” Constituției feseniste, există un Consiliu Constituțional cu următoarea componență: 9 membri cu un mandat de 9 ani, ce nu poate fi reînnoit (3 sint desemnați de președintele Republicii, 3 de președintele Adunării Naționale și 3 de președintele Senatului) la care se adaugă și o parte din foștii președinți ai Republicii Franceze aflați în viață.

În alte țări (S.U.A., Elveția, Germania) controlul constituționalității legilor se înfăptuiește prin organe juridictionale. În România, au fost deci motivații care au stat la baza creării acestei instituții politico-juridice? Pentru a formula un răspuns pertinent este necesar să aruncăm o privire asupra prevederilor cuprinse în Constituție cit și asupra componenței Curții Constituționale.

O primă observație este următoarea: Curtea Constituțională este gândită și reglementată juridic ca un supraorganism statal cu rolul de a susține și întări instituția prezidențială. Art. 140, alin. 2, arată că: „Trebuie să se înțeleagă că Curtea Constituțională este o instituție prezidențială, care are ca scop să asigure aplicarea Constituției și să controleze activitatea celorlalte organe de stat”. Această prevedere nu este deloc întâmplătoare, pentru că la capitolul „atribuții”, Curtea Constituțională:

„veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului”;

„constată existența împrejurărilor care justifică interimatul funcției de Președinte al României și comunică cele constatate Parlamentului și Guvernului”;

„dă aviz consultativ pentru

propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României” (art. 144, alin. d-f).

Aceste atribuții reprezintă dovada peremptorie a afirmației noastre de mai sus în sensul că Curtea Constituțională este un supraorganism statal. Cum poate fi calificată implicarea Curții Constituționale în procedura de alegere a președintelui decât ca o imixtiune, mai mult, ca un control al activității Comisiei Electorale Centrale și a Curții Supreme de Justiție?

În ce privește componența Curții Constituționale trebuie remarcat faptul că persoanele numite (sau alese) în acest organism sint — în majoritatea lor — favorabile actualului președinte.

Este adevărat că art. 141 stipulează că „Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă o pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior”, dar ținând cont de faptul că acest organism va desfășura o activitate eminentă juridic-dicțională, de soluționare a unor litigii cu caracter constituțional, nu putem înțelege cum au fost alese (sau numite) persoane care nu au desfășurat o asemenea activitate. Domnii Ioan Muraru, Viorel Mihai Ciobanu și Antonie Iorgovan nu se pot mindri cu o activitate practică în domeniu. Mai mult, dl. Antonie Iorgovan este absolvent alsecției administrative a Facultății de Drept, ceea ce înseamnă că fără susținerea unor examene de diferențe nu poate să ocupe post în magistratură. Adică nu are „înaltă competență profesională” despre care face vorbire Constituția României.

Și în planul concepțiilor politice, membrii Curții Constituționale se apropie de idealurile actualului președinte. Ei provin din pepiniera p.c.r. Astfel, dl. ANTONIE IORGOVAN a deținut în timpul studenției funcția de secretar al Asociației Studenților Comunisti din Facultatea de Drept, dl. VIOREL MIHAI CIOBANU a îndeplinit ani în sir funcții importante în cadrul Comisiei Naționale de Repartizare a Absolvenților din Învățământul Superior, pendinte de Ministerul Învățământului. În trecut a intrat în tabăra Iliescu a F.S.N. Adică în F.D.S.N.

Dl. IOAN MURARU este profesor de drept constituțional.

Domnia sa are acum sarcina de a veghea la respectarea Constituției României ce se bazează — între alte principii — și pe acela al separației puterilor în stat. Dar iată ce se putea citi în cursul de „drept constituțional socialist român” al conferențiarului dr. — pe atunci — Ioan Muraru: „În doctrina juridică burgheză mai este încă la modă teoria separației puterilor în stat, conform căreia în stat ar exista trei puteri și anume: puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească. ACEASTA TEORIE ESTE NEȘTIINȚIFICĂ, ea venind în contradicție cu teoria unicității puterii de stat (...). În literatura juridică socialistă (...) s-a resping și se respinge teoria separației puterilor ca neștiințifică. În statul socialist lipsesc temelurile principale care determină separația puterilor și anume teama de popor și de „tirania” lui și lupta de concurență între grupuri și persoane. (...) De aceea în statul socialist puterea aparține în întregime oamenilor muncii și nu se admite existența și a unei alte puteri care să limiteze puterea de stat a poporului”. Fără comentarii!

Președintele acestui original organism a fost ales dl. VASILE GIONE — ex-deputat P.N.T.-C.D. Interesant este faptul că dl. profesor Gionea s-a numărat printre cei trei judecători propuși de dl. Ion Iliescu. Dar lucrurile au totuși o explicație și ea rezidă în redacția, susținerea și votarea actualei Constituții, trecind peste interesele celor care i-au acordat voturile și ale partidului care i-a propus candidătura la 20 mai 1990. P.N.T.-C.D. i-a acuzat acum cu îndreptățire de trădare. Și încă ceva: ex-deputatul fărânist a predat ani în sir drept economic socialist la... Academia Ștefan Gheorghiu!

Acest veritabil club al constituționalistilor (mai vechi sau mai noi, reali sau numai iluzorii) este creat pentru susținerea președintelui Ion Iliescu.

Cei care compun Curtea Constituțională sint, așa cum am mai spus, atașați prin formație și deprinderi doctrinei marxist-leniniste. Ei nu au nimic în comun cu statul de drept, adică cu ceea ce trebuie să creăm în România anului de grație 1992 și a acestui sfârșit de mileniu anticomunist și profund democratic.

LUCIAN TUDORANCEA ■

Vadim, ambasada Irakului și limba rusă

Chiar dacă Vadim a izbutit să păcălească două personalități de frunte ale vieții noastre publice, pe domnii Stolojan și Spiroiu, să participe la „jubileu” (Cum ai putut, Vadime, să lași să-ți scape o asemenea enormitate? În politică, mă rog, nu-i meseria ta, dar în domeniul lingvisticii? Nu știi că „jubileu” înseamnă „împlinirea a 50 de ani”? Și că singura extindere admisă a ariei semantice a termenului este la unele aniversări rotunde — 20, 25, 30 etc. de ani? Jubileu la 2 ani? Ei, haida-de!) revistei pe care o conduce, în ultima vreme redactorului-șef al „României Mari” nu i-au prea ieșit paslențele: ba a fost dovedit că a încheiat un tirg cu stăpînirea, punindu-se cu arme și bagaje în solda ei, ba pe la Ploiești piesa iese de sub controlul regiei celui inculpat, ba a fost redeschisă problema stipendierii de către irakieni a lui Vadim, ca el să dea tare în evrei. Despre afacerea irakiano-vadimistă în întregul ei am să scriu cînd am să am date mai multe. Deocamdată, doar câteva observații.

Încep prin a constata că nimic din ce-au spus irakienii într-o apărare lor și disculparea lui Vadim nu stă în picioare. — basme de adormit copiii, prin care ambasada lui Saddam încearcă să ducă cu preșul opinia publică românească. Cică e vorba de un fals al cărui autor „a folosit o coală cu antetul ambasadei, utilizată în mod curent pentru redactarea comunicatelor de presă, procurată de ambasada noastră de pe piața locală”. Excus! „Pe piața locală”, adică în București și, în general, în România, nu se vinde nici un fel de coală cu antet de ambasadă. Mai este evocată absența ștampilei. Povești! Și cel mai novice funcționar al unei reprezentanțe în străinătate știe că actele emise și expediate (difuzate, înmînate) de ambasade se împart, din punctul de vedere care interesează aici, în patru categorii: cu semnătură și ștampilă, cu semnătură (fără ștampilă), cu ștampilă (fără semnătură) și, în sfîrșit, fără semnătură și fără ștampilă (de pildă, alde-memoire-urile sau traducerile neoficiale). Cu atît mai virtuos nu era de așteptat să pună ștampilă cineva care consemna o tranzacție oneroasă. Alt argument adus de irakieni — „ștîlul neîngrijit și greșeliile de limbă”, care nu caracterizează corespundența ambasadelor respective. Ei, da, n-o fi caracterizînd corespundența oficială, normală, făcută la lumina zilei, care e, firește, redactată de buni cunoscători ai limbii române. Cum

însă conținutul scrisorii e acela cunoscut, se poate presupune că funcționarul respectiv, știutor nu prea grozav de românește, și-a făcut el însuși scrisoarea. Mai bine zis, a tradus-o.

Da, pentru că o analiză fie și sumară a textului — indiferent dacă este autentic, deci compus de complicități lui Vadim, sau fals, adică alcătuit de dușmani de-al săi — dovedește îndubitat că avem de-a face cu o traducere din rusă. Deși fiecare sintagmă, fiecare construcție își strigă limba în care a fost concepută mă voi opri doar la cîteva din ele. Astfel, „din nou aș dori să vă mulțumesc” este un calc după „snova ia bi hotel Vas poblagodariti” (corect, în română: „aș dori să vă mulțumesc din nou”). Aceași plasare a adverbului înaintea verbului pe care îl determină avem și în „sau deloc nu va fi publicat” (rusește „ili sovsem ne budet opublikovana”); topica românească normală „sau nu va fi publicat deloc”. Chinuita și aproape neînțeligibila de către români zicere „Referindu-mă la relațiile noastre cu rezultat și servitoare cauzei sfînte...” se luminează dacă o retraducem în rusește: „V tom, što casaetsia naši rezultativnie otnoşeniia, sluşaşcie sviascennomu delu...”. Traducerea corectă în românește: „În ceea ce privește relațiile noastre, care au dat rezultate bune și care servesc cauzei sfînte...”. Citim mai departe: „Îmi exprim speranța referitor la aceea, că...”. Pe românește se spune: „Îmi exprim speranța că...”, deci, fără „referitor la aceea” și fără virgulă, întrucît, în română, atributiva introdusă prin „că” nu se desparte niciodată de cuvîntul regent înlocuit sau un substituent al acestuia, pe care îl determină, prin virgulă. Totul se limpezește însă în rusește: „Virajaliu svoiu nadejdu c tomu, što...”, deoarece în rusește e invers, atributiva introdusă prin „sto” se desparte obligatoriu prin virgulă de regentul ei. Aceași diferență și în ce privește completiva directă introdusă prin „să” ori „ca... să” (pe rusește „stobi”); în românește virgula este interzisă, în rusește este obligatorie. În consecință, în scrisoarea de care ne ocupăm, citim: „Vă rog, ca articolul să apară...” (calc după: „Prošu vas, št bi statiu otpeçtatali...”), în loc de „Vă rog ca articolul să apară...”.

Mai rămîne acum să ne lămurim într-o singură privință: Moscova crede în Vadim sau îl detestă?

ION D. GOIA ■

EVENIMENTE MARI ...

● LA OLIMPIADA de șah de la Manila, echipa masculină a Kirghiziei a învins cu 3-1 România. Kirghizii Zilberman și Kantzier se evidențiază meci de meci. Ca să nu mai spunem că aproape în fiecare echipă din fostele republici unionale se găsesc doi-trei kirghizi sau kirchize. ● LA CEALTA OLIMPIADA, a verziilor, de la Rio, președintele Iliescu a avut întâlniri pozitive cu Suleyman Demirel și cu omologul său din Belarus. Domnul Iliescu nu poate să se înțelească pozitiv cu președintele Bulgariei la Ruse. El merge, pentru asta, la Washington; și așa mai departe, din Kamclăta la Vancouver, din Pekin la Popul Sud ne vom cunoaște mai bine vecinii. Doamne, ce bine e să fii omolog. ● SUB TITLUL „A RIVE NECUNOSCUTE”, România Liberă publică pe patru pagini, un extraordinar dosar întocmit de Doina Uri-cariu, referitor la valorile documentare și artistice inventariate în casa regală de o comisie de experți în anul 1948. Cum în aceste pagini se pun unele întrebări vizavi de soarta fondului de carte din biblioteca regală, pot aduce aici mărturia că, în 1985, o altă comisie, a C.C.-ului și a Ministerului Cul-

turii, selecționa din bibliotecile publice volumele cu cele mai frumoase cotoare, spre a se realiza biblioteca de cotoare a familiei Ceaușescu. Între cărțile luate și duse nu se știe unde din Biblioteca Institutului de Istoria artei se găseau multe provenind din fosta bibliotecă regală. ● BURSA POPULARĂ a certificatelor de proprietate o ia înaintea Bursei propriu zise, care — curat murdar — nici nu există. Hîrțile de valoare se tranzactează cu prețuri variînd între 500 și 250 000 lei. Dacă legea pămîntului ar cuprinde cuvenitul capitol privind posibilitatea de a vinde sau cumpăra teren agricol din noile proprietăți, zeci de mii de oameni în etate de la orașe ar trăi un timp mai bine și zeci de mii de moșii ar începe să producă așa cum au produs dintotdeauna moșiile. Dar noi nu, noi construim din nou un capitalism echitabil, o țară bogată cu oameni săraci. Cunoscut personala femeii foarte bătrîne care au primit pămînt, dar nu se pot urni din casă. ● INTR-UN EDITORIAL intitulat „Diversiionism”, Sergiu Andon scrie despre evenimentele din 13-15 iunie 1990 și, apropo de mișcările promonarhiste con-

stituite ulterior, observă că „fondul uman al acestui curent politic este eminentemente pauper”. Că domnul Sergiu Andon nu e monarhist, nu-i nici o dramă. Mai multe milioane de români sint eminentemente dezinteresati de chestiune și — cum zice o parabolă — asta-i situația! Dar ca să spui că „fondul uman” al unui curent politic, care a scos de Sfintele Paști în stradă 500 000 de bucdreșteni e „eminentemente pauper” e dramă! Personal, n-aș îndrăzni să afirm nici măcar despre o stradă cu țigani din Ferentari că vine cu un fond uman pauper. ● CONVENȚIA DEMOCRATICĂ naște greu și în dureri un candidat la președinție. Procesul e atît de dificil intrucît e mare criză de personalități în Convenție. Iar personalitățile nu se numesc, ci se aleg prin voința celui de sus. Al celui aflat mai sus de cei aflați sus, în fruntea C.D. În plus, C.D. nu vede ce vede toată lumea: alternativa Stolojan! ● 148 475 SOCIETAȚI COMERCIALE înregistrate pînă la finele lui aprilie a.c.! E o realitate și, am putea spune, un motiv de speranță intrucît, conform regulii bolovanului care se rostogolește, procesul se urnește greu, dar în această fază e și mai greu să-l oprești. To-

tuși, să nu ne amăgim, iarăși, cu cifrele. Putem să ajungem la 23 de milioane de societăți comerciale — omul și societatea! — și faptul să nu însemne mai nimic, cît timp cele preocupate de producție și construcții fac un procent nesemnificativ. Peste 90 la sută din societăți vînd și cumpără. Dar ce vînd și cumpără, dacă nimeni nu produce? ● O FOTOGRAFIE care-l înfățișează pe Răzvan Theodorescu adresîndu-se maselor publică în revista „22” nr. 23 amintește șocant de imaginile cu Mussolini la tribună. Fotografia e realizată în zilele în care istoricul de artă incrimina public „o anumită parte a presei”. ● LUME BUNĂ la aniversarea revistei „România Mare” — care ar avea toate motivele să se cheme „Ungaria Mică”, pentru că de problemele Basarabiei se ocupă doar incidental. Nota comună a partidelor reprezentate la aniversare — Uniunea Liberă Brătianu, Uniunea Oportunistă Mînzatu, Uniunea de Stingă-d capta Văcaru și Uniunea Alurea Vulpescu — e că rămîn fără mandat. Coane Vadime, la verbul matale poate afli niște soiuzuri la cîștig, fiindcă astea de pahar trec repede la paharul mai plin. Cît despre hirtia mai ieftină luată de „toată presa” (deoarece aici

e clar că o altă „anumită parte a presei” n-a luat nimic) de la Fundația Sörös, declară fără complexe că aș lua hirtie și de la „Fundația România Mare” dacă aș putea. Poate-ți amintesti ce a zis ostașul sovietic trimis în linia întîi la Stalin-grad: „Dacă mor, rog să fiu primit postum în rîndul membrilor P.C.U.S. Dacă nu, nu!” ● UN DEPUTAT F.S.N. de Bacău, Viorel Aramă, a fost zărit zilele trecute în oborul de vite local încercînd să vîndă un porc. Revista „Expres Magazin” sugerează, în comentariul știrii, că ar fi ceva în afara normalului. În afara normalului ar fi fost dacă era invers. ● PE MASA DE LUCRU a Parlamentului se găsește o lege despre introducerea clerului în armată. Cum legea va fi, mai mult ca sigur, votată sugerăm dezbaterea și aprobarea unui capitol referitor la scoaterea armatei din rîndul clerului. Situația aceasta n-a fost clarificată încă, dovadă și amendamentul Tatu (că popă, iartă-mă doamne, nu pot să-i zic!).

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

ANALIZĂ SENERGETICĂ asupra eşantionului de păr FIŞĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele şi prenumele Data naşterii
Localitatea Judeţul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

- şi s-a înregistrat sub nr. ☐
-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SENERGETICĂ, menţionând:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

1. Elemente şi compuşi chimici: ☐ , din care:
a. constituenţi ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituenţi ale organismului (şi localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului
3. Infestare cu giardia (existenţă, localizare şi tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenţilor ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar şi tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Judeţul (a se trece şi codul poştal).

NOTĂ: 1. Notaţi cu semnul x în căsuţele care conţin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate şi poziţia patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 şi 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de aşteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe ţări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparţine unui grup de specialişti, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda îşi demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienţii au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reţinut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigaţie.

Cei care doresc să obţină o asemenea analiză sînt invitaţi să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuţelor respective, investigaţia pe care o solicită (una sau mai multe). Se ataşează un eşantion de păr (o şuviţă subţire) şi un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu menţiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr”). Plicurile recepţionate vor ajunge, prin mijlocirea redacţiei, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poştă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni şi persoana în cauză.

Pe înţelesul şi în sprijinul dumneavoastră (XIII)

ECOSINERGETICA

ECHILIBRUL ELEMENTELOR CHIMICE ŞI VITAMINELOR ÎN ORGANISM

Fără a fi suficientă, o condiţie esenţială pentru ca un organism să se menţină sănătos este aceea a realizării unei balanţe cît mai echilibrată a elementelor chimice, a compuşiilor lor şi (inclusiv) a vitaminelor.

Alimentaţia I

Un regim alimentar, echilibrat trebuie să conţină alimente care să poată îndeplini următoarele condiţii principale:
— să fie proaspăt, adică să

aibă sarcina energetică 8 metri (v. şi numerele 12, 13 ale revistei) sau foarte apropiată de această valoare (deasupra valorii de 7,95 metri), oricum, să fie mai mare (sau cel puţin egală) cu sarcina energetică a persoanei care-l consumă;
— să fie compatibil cu organismul, adică să fie bogat în elemente care sînt în deficit şi nu pe care acesta le conţine în exces sau pe care nu le poate prelucra corect în procesul de digestie.

O analiză sinergetică asupra

unui eşantion de păr poate da primele informaţii asupra bilanţului chimic şi al vitaminelor, de natură să explice o serie de deficienţe, cunoscute sau nu la data analizei, în comportamentul organismului unei persoane. De exemplu, o determinare de acest fel făcută pe un eşantion de păr pentru dna T din localitatea D (46 ani) în 1987 a arătat următorul bilanţ: carbon (+), sodiu (+), potasiu (—), magneziu (—), calciu (—), mangan (+), cupru (—), sulf (—), iod (+), zinc (—), colesterol (+),

oxalaţi (+), vitamina F (—), notaţiile: (—) semnificînd carenţă iar (+), exces.

O simplă privire asupra acestui bilanţ ne dă foarte multe informaţii asupra funcţionalităţii diferitelor aparate, sisteme şi organe. Astfel, excesul de carbon (carbon liber) şi deficitul de zinc (constituent al pancreasului) duc la concluzia unor dereglări ale metabolismului glucidelor şi a disfuncţiilor pancreasului, necesitînd apoi o analiză asupra secreţiilor de insulină în raport cu necesităţile organismului; excesul de sodiu, respectiv deficitul de potasiu pun în evidenţă disfuncţii ale suprarenalelor (respectiv dereglări secretorii ale unor hormoni derivaţi din colesterol care, acţionînd asupra tubilor distali şi colectori renali, reţin sodiul, respectiv elimină în exces potasiul din organism); excesul de iod denotă hiperfuncţie tiroidiană; carenţa de vitamina F activează colesterolemia (explicînd în parte excesul de colesterol), favorizînd depuneri pe vasele sangvine, dar şi — printru multe altele — diminuînd funcţiile antioxidice ale ficatului (cu implicaţiile de rigoare în activitatea de neutralizare a lor în procesul de putrefacţie din colon) dar şi cu şanse ca bacteriile ne-neutralizate să traverseze pereţii colonului (deveniţi permeabili da-

torită acestor carenţe) în zonele adiacente ale organismului.

Explicaţiile ar putea continua, umplînd spaţiul afectat întregii rubrici. Aflat în posesia unui asemenea bilanţ preliminar, un medic şi-ar explica repede provenienţa unor simptome ale pacientului şi ar putea apoi decide asupra unor eventuale verificări de laborator în vederea stabilirii unui diagnostic cît mai precis.

Bilanţul elementelor chimice în organism ar putea pune în evidenţă şi prezenţa unor elemente neconstituente ale organismului cum ar fi: radiul, mercurul, bismutul, elemente din grupa lantanidelor sau actinidelor, itriul etc., care odată fixate în unele zone ale organismului, pot genera, după cîteva ani, afecţiuni din cele mai neplăcute (v. şi exemplele date în numărul 16 al revistei). Prezenţa lor în organism poate fi favorizată de multiple cauze, printre altele de noxe pe care le venim pe diferite căi din mediu dar şi datorită unor necazuri pe care, de multe ori, ni le facem singuri. Participă la aceasta unele obiceiuri, între care în oarecare măsură şi MEDICAMENTAŢIA necontrolată.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

Miracolul Maria Vărlan în varianta bioterapeuţilor

De astă dată, revenim la o stea în ascensiune, bioterapeuta ELENA LEONTE, bucovineanca a cărei forţă tămăduitoare este cu adevărat remarcabilă. Întrucît E.L. este descoperită, testată şi atestată într-ale bioterapiei de către doamna Maria Vărlan, ţinem ca primul dintre cazurile inedite la care ne vom referi să poarte numele ilustru al magistrei din Chişinău.

Cazul Elena Vărlan: pacientă al cărei nume are o rezonanţă aparte, îşi datorează vindecarea acelei ilustre doctoriţe în medicină alternativă Maria Vărlan, membră a Academiei internaţionale de medicină alternativă. După ce a umblat prin spitale după diagnostic şi tratament, inclusiv la prestigioasa instituţie de sănătate care este Spitalul Militar din Bucureşti, doamna E.V. s-a adresat discipolei Elena Leonte din Suceava. Diagnosticul: chist ovarian sîng de peste 5 cm. După opt-nouă sedinţe de masaj bioenergetic chistul s-a spart, iar scurgerile ce au urmat confirmă natura infecţioasă. Concomitent s-a ameliorat starea generală a organismului, au dispărut insomniile persistente, senzaţiile de vomă şi durerile abdominale, pacienta i-a revenit pofta de mîncare. Au încetat şi înţepăturile la sîn, care, mărturiseste pacienta, îi provocau nelinişte permanentă. În legătură cu acest caz, dispunem de puţine explicaţii de ordin ştiinţific, privind mai ales reacţia rapidă şi evoluţia pozitivă spre vindecare. Îi lăşăm doctoriţei MARIA MOTPAN, care urmăreşte acest caz la Suceava, să desprindă concluziile ce se impun pe pla-

nul medicinei clinice şi, eventual, al medicinei alternative. Poate vom reveni, cîndva.

ENUREZISUL NU E UN BLESTEM. O boală urîtă, teribil de stresantă, uneori cu efecte psihice dezastruoase pentru copiii ce fac pipi în somn, are în medicina alopată un tratament greoi şi incert. La vîrsta inoanţei, 12 ani, Iulian Bobîrnac a avut şansa să fie diagnosticat de doamna Maria Vărlan, care i-a prezis însănătoşirea, încredinţîndu-l pentru tratament discipolei sale Elena Leonte. Mama copilului, care lucra la un laborator sanitar-veterinar, avea cunoştinţe medicale, dar încă nu aflase pînă atunci că băiatul ei drag suferea şi de dischinezie biliară şi de afecţiuni renale, greu suportabile. E.L. l-a vindecat de toate relele, ca şi pe băieţelul Lungu Sorin, redîndu-l copilăriei.

PSORIAZISUL E VINDECABIL. Am urmărit cazuri grave de psoriazis, îndelung tratate prin spitale ori acasă, uşor ameliorate în urma tratamentelor şi aplicării principiilor medicinei naturiste. Cazul la care ne vom referi este aparte, întrucît pacientul Ioan Verencu, pensionar nu se mai afla demult la vîrsta primei potenţialităţi de vindecare care e copilăria şi tinereţea, cînd organismul ajută medicul să învingă boala. În plus, I. V. tratat de psoriazis de către dermatologul binecunoscut Ion Leoniza, mai avea hepatită cronică persistentă tratată în spitale din Suceava, Iaşi, Bucureşti şi Cernăuţi, ameliorările fiind trecătoare, fără rezultat definitiv. Şi mai avea pacientul în cauză pietre la rinichi, faţă de care nu l-au prea ajutat ceaiurile şi medicamentele. Şi nu se poate spune că n-a beneficiat de atenţie din partea unui competent specialist urolog care, revăzîndu-l, ... Dar să nu anticipăm. Deci I.V. a intrat pe miinile bioterapeu-

tei Elena Leonte care l-a gollit „cariera de piatră” secătuită pînă la ultimele fire de nisip, pe care le-a eliminat după mai multe băi calde, nu fără dureri atroce. Cînd s-a adresat iarăşi specialistului urolog Octavian Vasincu, acesta a rămas mirat, constatînd eliminarea pietrelor de la rinichi atît de repede şi în afara tratamentului clinic obişnuit. Cît despre hepatita cronică persistentă poate e greu să o considerăm vindecată, dar este sigur ameliorată, nemaifăcîndu-i pacientului nici un fel de necazuri. Am lăsat la urmă psoriazisul, în bună măsură explicabil la un om care a lucrat mulţi ani cu mercur în sectorul metrologic. Cînd l-am cunoscut pe acest pacient greu suferind se afla după a 15-a sedinţă de masaj bioenergetic, psoriazisul fiind vindecat în proporţie de circa 80 la sută. Mai rămăseseră uşoare pete la coate, urmind ca după pauza obligatorie de 30 de zile, să reia tratamentul prin biomasaj.

Ne oprim aici, cazuri sînt multe, nu avem timp şi spaţiu tipografic să le cuprindem pe toate cele tratate şi vindecate de bioterapeuţii, discipoli ai dnei Maria Vărlan.

Dorim doar să subliniem că, în ultimul timp au apărut bioterapeuţi ca ciupercile după ploale, unii — într-adevăr posedînd un anume cîmp bioenergetic util, dar care încă nu ştiu să-l folosească. Ni s-au semnalat cazuri de pacienţi trataţi şi nevindecaţi de către binevoitorii bioenergeticieni, care îşi închipuie că pot umfla organismul pacientului asemeni unei camere de bicicletă, fără a cunoaşte metodele de mare complexitate şi taine ale bioterapiei. Asupra acestor dramatice situaţii, poate vom reveni, altă dată.

P.S. 1. Gînd la gînd (o fi telepatie!) nici n-am lăsat stiloul din mînă cînd Elena Leonte îmi telefonează din Suceava natală pentru a-mi destăinui ultimul ei caz miraculos, cel al unui om la vîrsta senectuţii trimis acasă fără nici o speranţă de viaţă (el mult citeva zile — i s-a spus) la o clinică universitară ieşeană. Fiul său, personalitate binecunoscută în Suceava, a încercat şi ultima şansă, miracolele... bioenergiei. „Acum e la a patra sedinţă de biomasaj, sigur nu-şi mai dă duhul, are poftă să mîncească de toate. Cert, nu e vindecat, dar şi mai certă este starea de sănătate ameliorată, vădită şi prin pofta de mîncare”.

P.S. 2. Spuneţi-mi, doamnă Elena, ce mai fac bătrînii aceia de la Iară, care-şi pregăteau cele de cuviinţă pentru trecerea în nefiinţă? Mă refer la acei pacienţi din comuna Moara — Blîndu. Profira şi Blîndu Ioan, veniţi „să încerce să mai ocolească moartea”, cum ziceau ei, „Ce să facă? Înainte de tratament, îşi căutau scinduri de sîriu, iar acum se ceartă pentru pămînt”. Deh, Legea fondului funciar cu toate ale sale.

CONSTANTIN BORDEIANU

CURIER JURIDIC

EUGEN DELEANU BUCUR, București

a) Chitanța sub semnătură privată nu constituie actul prin care se transmite dreptul de proprietate asupra imobilului, ci numai un antecontract, o promisiune de vânzare.

b) Pe baza acestui înscris, cumpărătorul nu poate revinde imobilul, operațiune pentru care are nevoie de un contract autentificat.

c) Intrucit dv., în mod justificat, ați refuzat autentificarea actelor la notariat, cumpărătorul v-a acționat în judecată, solicitând ca, în baza art. 12 al. 1 din Decretul nr. 144/1958 și art. 111 cod procedură civilă să se pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, lucru pe care, la instanța de fond, l-a obținut.

d) Soluția n-a fost legală și, prin recurs, aceasta a fost casată, trimițându-se dosarul spre o nouă judecare.

e) Nu putem să vă asigurăm care va fi rezultatul noii judecări — această atribuție aparține exclusiv instanței de judecată — dar, în opinia noastră, șansele de câștig vă aparțin, având în vedere motivele invocate.

Un grup de posesori ai unor terenuri intravilane urbane — București

a) Nu înțelegem de ce nu semnază nimeni scrisoarea adresată redacției noastre, regula în materia noastră fiind prezentarea părților înainte de dialog.

b) Pe de altă parte, înțelegem eforturile dv. pentru aducerea terenurilor în stare de grădini și totodată nemulțumirea legată de creșterea nejustificată a chiriei pentru folosința acestora.

c) Numai că propunerile dv. de îmbunătățire a situației trebuie, mai întâi, aduse la cunoștința Primăriei municipiului București.

CORNELIU OLTEANU

Diavolii din biserică

În timp ce unii oameni de rea-credință au făcut pact cu diavolul, jefuind lăcașurile sfinte (asa cum s-a întâmplat în satul Brăbești-Dolj), nici preoții nu se lasă mai prejos în a vitupera locul de închinăciune.

Astfel au rămas de pomină faptele preotului Dumitru Camen din localitatea doljeană Vîrtop. Dominat de interese mercantile, omul în sutană a transformat lăcașul sfânt într-o biserică polivalentă, fiind întrebuințată și ca depozit pentru prunele puse la fermentat. Să nu mai amintim faptul că la înmormintarea lui Constantin Sandru n-a avut cine să oficiaze slujba deoarece preacuviosul Camen era plecat în vîlegiatură.

Un caz aparte, însă, îl constituie preotul Ion Doran din Craiova. Acesta, după ce a restaurat biserică „Postelnicu Fir” și-a permis să modifice chipurile sfinților din icoanele existente în biserică așa încît, la finalizarea lucrărilor de restaurare, sfinții reprezentau chiar pe preotul Ion Doran împreună cu soția sa.

Cum era de așteptat, seraficii ingeri de pe perei au fost înlocuiți cu figurile rubiconde ale copiilor preotului. Acest context generează o întrebare indubitabilă: Cine oficiază slujbele în astfel de biserici? Preoții sau diavolii?

Ion Ceaciriu
cartierul 1 Mai, bl. I 7
sc. 1, ap. 9, et. 2
Craiova

Adevăratul autor al unui colind celebru

Colindul „O, ce veste minunată!” este prima poezie din volumul „Frunze de laur”, editat cam pe la 1880. Acest colind a fost compus de preotul Zaharia Boiu din Sighișoara, autor de poezii religioase. El a trăit între anii 1834—1903. După moartea sa, bustul lui, din bronz, a fost așezat în fața catedralei, unde a stat pînă în anul 1945, cînd a fost mutat

și ascuns lîngă o școală, aproape de bisericuța unde a slujit, numită „Cornești”.

Subsemnatul am avut volumul de poezii sus-amintit pînă în anul 1975, cînd, cu ocazia inundațiilor, a dispărut. Sper și acum că îl voi găsi.

Cu deosebită stimă,
Dr. Nicolae Filip,
stră-strănepot al
poetului
3050 Sighișoara,
str. Tirnavei, nr. 35

Părinți și copii asasini

Pe timp ce trece, relația dintre părinți și copii se deteriorează văzînd cu ochii și acest fenomen se face simțit și în așezările rurale ale Doljului. Alcoolul și mizeria fac ravagii. Crimele se țin lanț. Iată numai cîteva fapte care ilustrează acest trist adevăr:

Cînd se îmbăta, Gheorghe Ioana din comuna Murgăș-Dolj se îndrepta ca o fiară spre casă unde începea discuții interminabile cu tatăl său.

La 84 de ani, Nicolae Ioana mătura pur și simplu toată ograda casei cu corpul său. Comenzile erau date de feciorul-brută: „Culcat! Salt înainte! Mai repede, mai repede, neghiobule!” Vrei să te prindă inamicul...? Ore întregi dura supliciul pînă cînd Gheorghe Ioana se plictisea și se punea din nou pe băut. Într-una din nopți a avut din nou chef să facă „instrucție de front” cu bătrînul, dar, fiind prea beat, a adormit buștean. Bătrînul așteptat. Într-un moment al răzbunării, Nicolae Ioana s-a înarmat cu o bară metalică și, prin lovituri repetate, și-a omorît fiul.

În satul Giurgiuța-Dolj, Constantin Mitru, om la 43 de ani, și părinte a patru copii, a băut într-o seară peste măsură. Dimineața, cu mîinea încoșată s-a înarmat cu o bită și a început să-și lovească propria mamă. Femeia a leșinat. Bestia însă nu s-a oprit aici. A luat apă în găleată și a deservat lichidul peste trupul înșingărit al nefericitei. Cînd victima a dat primele semne de revenire la viață, criminalul a luat din nou bită și a început să o lovească pînă cînd s-a produs decelul.

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Și teribila cursă a ambulatoriilor malade din întreaga țară și copii continuă...
Ion Ceaciriu

Cine îl angajează?

Mă numesc Ciobanu Sorin-Ionel, domiciliat în orașul Roșiori de Vede, str. Rahovei nr. 42, bloc L 4, ap. 1, jud. Teleorman. Sint absolut al Facultății de electronică și telecomunicații. Neavînd nici o șansă de a supraviețui, deoarece nu am nici un serviciu, nici o repartiție, nici o speranță, mă adresez respectuos Dv. cu speranța că mă veți ajuta și mă veți îndruma.

Examenul de diplomă l-am susținut pe calculator; stăpînesc bine limba engleză și binisor limba franceză. Am stagiul militar satisfăcut și am făcut destul de mult sport. Am 1,90 m. înălțime. În caz că mi-aș găsi de lucru în București, am unde să locuiesc.

Sînt disperat, vreau să muncesc orice și cîrînde. Vă rog, din suflet, să mă ajutați.

Tatăl meu nu mai are nici el din ce trăi. După 36 de ani de muncă, în pragul pensionării, stă acasă fără bani pentru că întreprinderea unde lucrează este închisă.

Cu speranța că îl veți ajuta și îndruma, vă mulțumesc, din suflet, un tînăr de 25 de ani.

Ciobanu Sorin
tel. 914/6 01 73

Domnule Redactor șef,

Mă numesc Dinu Iancu și locuiesc în comuna Gimbașani, județul Iași. De profesie șofer, am lucrat la fostul IUGTC Ploiești, autobaza Slobozia, pînă la data de 15 octombrie 1990, cînd m-am îmbolnăvit de plămîni. Am fost internat 8 luni de zile la Sanatoriul Moroeni, județul

Dimbovița. Din cauza tratamentului cu streptomycină am rămas surd. Cu toate că mi-am luat o proteză auditivă, am fost nevoit să solicit schimbarea locului de muncă în cadrul întreprinderii unde am lucrat. Șeful meu, ing. Paul Pavel, mi-a desfășurat contractul de muncă (art. 130, lit. A), cu toate că, în toți anii lucrați sub conducerea dînsului (peste 10 ani), nu am avut nici accident, nici permisul luat, nici probleme cu Poliția. Două luni am rămas neplătit și am luat ajutorul de șomaj începînd cu 1 februarie a.c. Alte venituri n-am, numai greutate. Să mă iau de furat dacă n-am furat pînă acum, nu pot. Nici să-i dau altuia în cap, ca să-l iau pînă de la gură. Nu am fost pensionat pe caz de boală, după cum aveam tot dreptul. Serviciu nu mai am. Ce să fac după încetarea ajutorului de șomaj? Cine mă ajută să-mi găsesc și eu dreptatea, să nu rămîn pe drumuri?

Cu stîmă și respect,
Dinu Iancu
Comuna Gimbașani,
jud. Iași
Fost șofer la fostul IUGTC Ploiești
autobaza Slobozia

Către Redacția publicației „Flacăra”

Verificînd aspectele semnalate în articolul „Pe socru comandantului Poliției Găești îl ocrotește justiția?” publicat în revista dumneavoastră nr. 22 s-au constatat următoarele:

În ziua de 25 septembrie 1989, în comuna Drăgoșana, între Ionela Radu și Nicolae Ecaterina a avut loc un incident violent, primul dintre ei reclamînd că i s-a violat domiciliul. La rîndul său, femeia a reclamat că a fost agresată, obținînd un certificat medico-legal prin care i s-a acordat 2-3 zile îngrijiri medicale.

În perioada cînd procesul era pe rol a apărut Decretul Lege nr. 3/1990, în urma căruia ambele fapte au fost amnistiate, instanța de judecată pronunțînd încetarea procesului penal, iar soluția a rămas definitivă prin decizia nr. 253/26.11.1990 a Tribunalului Județean Dimbovița.

Nemulțumită de hotărîrea judecătorească, încă de atunci, Nicolae Ecaterina a adresat diferite memorii și plîngeri la organele de stat, implicîndu-l și pe șeful Poliției Găești care este, într-adevăr (și absolut învinovat), ginerele pîrîtului dar care nu a intervenit în nici un fel, nu a deturnat cercetările, și în nici un caz nu putea influența apariția Decretului Lege de amnistie, care a stat la baza hotărîrii pronunțate de instanța de judecată. În acest sens, Inspectoratul General al Poliției a trimis petentei răspunsurile nr. A/47992 și A/48183/1991.

Din verificări a mai rezultat că Nicolae Ecaterina este bolnavă psihic, diagnosticul fiind confirmat de institutul medico-legal din București, care a expertizat-o.

Biroul de presă al Inspectoratului general al Poliției
Nr. 40760 din 18.06.1992

Către Biroul de audiențe

Mă numesc Adriana M. și locuiesc în Oradea. Citind revista dvs., din 10—16.06 și mai ales „Apele căi e cititori” aș dori să-l anunț pe acel om tînăr, Nelu Croitoru, că în Oradea există o Farmacie Verde, unde un om de inimă tratează toate bolile. În mod sigur știu că tratează și boala dînsului. Numele acestui farmacist este Motorcea Gheorghe. Vin la dînsul oameni din toată țara, cu tot felul de afecțiuni. A fost dat și la televizor, dîmîneața, parcă pe data de 17 mai.

Eu l-aș sfătui pe dl. Nelu Croitoru să încerce să-l caute, că nu va regreta. Eu, pers. nal, fac un tratament la dl. Motorcea și mă simt foarte bine. Dacă dl. Croitoru se hotărăște să vină la Oradea, odată ajuns în Gara Mare, poate lua tramvalul 4 negru sau roșu (ambele duc în cartierul „Nufărul”) și la penultima stație coboară. Acolo, pe strada Zorile Roșii, se găsește Farmacia Verde și vindecarea. Dl. Motorcea poate fi contactat și la telefon 991/2 87 45.

POSTA REDACȚIEI

PETRE SURCA — Tîrgu-Jiu, str. 8 Mai, bl. 1, et. 1, ap. 9, jud. Gorj. Vă rugăm să ne mai pășiți. Ne vom interesa și vă vom răspunde cît mai grabnic cu puțință.

MIRCEA POPA — Lipova, jud. Arad, CONSTANTIN POPESCU — com. Brestovăț, jud. Olt, GHEORGHE V. SIMESCU — com. Vitomirești, jud. Olt. Înainte de-a lua calea Aradului vă sfătuim s-o contactați telefonic pe doamna Desanța Nicolai. Sunați deci, la 966 32434.

LUCIA RADU — Avrîg, jud. Sibiu, RAFLA POTARIU — Bistrița, jud. Bistrița-Năsăud, CONSTANTIN NEFERU — com. Cîrstănești, jud. Vîlcea. Programările pentru tratamentul bioenergetic la Maria Virlean au fost sistate. Unul dintre motive este și absența unui spațiu adecvat în momentul în care vom deține alte informații vi le vom comunica.

ELENA GRECESCU

RANK XEROX

LIBERTATEA DE A-ȚI ALEGE PE CEL MAI BUN

UTILIZÎND CONSUMABILE RANK XEROX
PRELUNGIȚI VIAȚA APARATELOR
DUMNEAVOASTRĂ ȘI BENEFICIAȚI DE O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996 / 15 881	AMEL srl Arad Tel.: 966 / 15 231	AREXIM srl București Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl București Tel.: 12 95 77
COMPTON SRL Tîrgu Mureș Tel.: 954 / 16 644	COMSERV SRL Hunedoara Tel.: 957 / 12 538-132	COMSERVICE SA Bacău Tel.: 931 / 46 642	ESTICO srl Brasov Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) Suceava Tel.: 987 / 26 996	METRONOM Piatra Neamț Tel.: 936 / 14-570	METPRIBOR Chișinău Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL L. D. srl Iasi Tel.: 981 / 42 110-1209	

CLIP Publicitate

In exclusivitate pentru „Flacăra” convorbire cu Ioan Cioabă I, regele romilor

În după-amiaza zilei de miercuri, 10 iunie 1992, barosana personalitate mă primește la etajul I al hotelului „Union” din București, în camera 117. Cei din jur i se adresează cu „Maiestate”. Monarhul este bine dispus. Din costum poartă numai nădragii. Bustul i se răcorește în bluza unei pijamale cu dungi de negru-verde, căreia abdomenul regal i-a îngăduit să-l țină numai într-un nasture: cel din mijloc. Sint rugat să nu fac poze. Rugămintea augustă și repetată cu fiori de cite ori mă ating, fie și din întâmplare, da aparat Fotografia alăturată mi-a fost oferită, cu condiția s-o restituți după publicare. Il reprezintă la sfârșitul istoricele perioade de tranziție de la bulibașă la rege, chiar în timpul congresului din 5 mai 1992 de la Sibiu, zi din care se consideră rege pe viață al romilor din toate țările. Cu autoritatea sa regală, a interzis să se spună „țigani”, dar calcă singur interdicția, cu dezinvoltura unui președinte original.

Ioan Cioabă I, la conferința de presă din 21 mai, București

— Cum este, Maiestate, să fii rege ?

— Păi cum să fie? Ce să zic? Un rege trebuie să fie pe linie democratică. Eu, de când aveam 16 ani, lucrez pe linia romilor. Cu nomazi și căldărari. În 1971, am fost ales reprezentant al tuturor romilor din țară. La Congresul Internațional al Romilor, din 1981, ținut în Germania, am fost în prezidiu, în calitate de președinte al romilor din România. În 1989, am fost anunțat să merg la New York, invitat de dl Victor Lakatos, reprezentantul romilor din S.U.A. Cu dinul am colindat toată America, la sedințe, la simpozioane, chiar și o conferință o fost. Erau adunări ale romilor. Da' stați așa, să vă arăt, că am aici legitimație cu fotografia mea, uitați, de la Națiunile Unite, vă rog să notați cum scrie aici la cititi („United Nations — New York AFFILIATE Nr. 89 0839 — Romani Union”) Vedeți? Și vă mai arăt și diploma de doctor în romologie. (n.n.: documentul este datat: iulie 1939, emană de la University of London, care acordă dlui Ioan Cioabă titlatura de DOCTOR OF ROMANI PROBLEMS și se încheie — dreapta jos — cu însemnarea: Academic Registrar : 7432/89.)

— Deci, ați fost doctor înainte de-a fi rege...

— Ca doctor în romologie, atunci, în 1989, după ce colindasem, cum v-am spus, toată America, am mers la Națiunile Unite, cu o mulțime de romi, din mai multe țări: S.U.A., Canada, Brazilia, Olanda, Finlanda, Danemarca, Elveția, Franța, Anglia, Iugoslavia, și vreau să spun

Maiestatea Sa Bulibașa:

SÎNT UN REGE ÎNTELEPT!

că din Iugoslavia erau atunci și președinte și secretarul general al organizației internaționale a romilor, cu care am vorbit. Ne-am întâlnit cu mulți oameni mari. Nu în blocul ala mare al Națiunilor Unite, în altă clădire, vizavi. A fost și dna Martinov din Geneva, care se ocupă în problema cu romii din toată lumea la Națiunile Unite. Si dna Iubi. Este președinta la ECOSOM la Națiunile Unite. Nu știu altfel scrieți numa' ECOSOM. E pe linia romilor.

— Când a devenit rege doctorul Ioan Cioabă, Maiestatea Matale?

— Vă spun. Da' mai întâi scrieți că, la 10 octombrie 1990, la primul Congres Național al Romilor, ținut la Sibiu, eu am fost ales prim vicepreședinte al Uniunii Democrate a Romilor. Președinte era dl Ion Onoriu și era acolo, de față. Tot atunci am fost ales și președinte al Partidului Romilor Nomazi și Căldărari, partid înregistrat la Tribunalul București. După aia, mai notați, vă rog frumos, că am fost acreditat la Senat, ca observator. Și-acuma să vă spun când s-a venit prima dată cu vorba asta, cu propunerea să fiu rege. Asta a fost la 8 septembrie 1991, când am avut noi un festival, la Costești, lângă Horezu, în Vilcea. A fost acolo, din țară și din exterior, peste opt mii de romi. Din alte țări au fost vreo 7-8 persoane. La sfârșit, toți liderii au propus să fiu eu regele internațional al romilor din lume. Mi-au zis să accept să fiu rege și să renunț să fiu președinte internațional al romilor. Ei și-așa imi ziceau în limba romani în așa fel că să-nțelege ori bulibașa mare peste toți ori rege. așa că tot aia-i. Au spus că ei tot imi zic rege. Am acceptat. Pe urmă, în decembrie 1991, s-a ținut, la Tirgu Jiu, la casa căminului cultural, conferința extraordinară cu toți liderii și consilierii partidelor romilor din România. Or revenit cu propunerea. Și s-o-ncheiat și acte. Pentru rege al romilor internațional pe viață. S-o terminat sedința și două zile ne-am pomenit într-o petrecere ca-n basme. Acolo, la Tirgu Jiu, n-a fost nimeni din alte țări. După asta n-o mai fost ceva important până la 5 mai 1992, când s-o ținut la Sibiu al doilea Congres al Romilor din România. A-uma, iar s-o discutat propunerea, că la Tirgu Jiu o fost numa' conferință, nu congres național. S-o discutat

iar și o rămas aprobat să fiu rege pe viață al tuturor romilor din lume. Și s-avem un sediu la Sibiu, iar romii din toate țările să facă un parlament, adică sediu' asta, sau casă regală pentru toți romii din lume.

— O clădire...

— Da' noi vrem să facem mai mult. Casa regală va mai avea și un teatru, un hotel, dar mare, de rang internațional, cu restaurant, cu parcuri, să aibă unde trage ai noștri când vin din alte țări... Scuzați puțin. (N.N.: Se duce repede la fereastră și privește câteva clipe jos, dă mușumit din cap și revine.) Am auzit motorul mașinii mele. Nu știu ce-i. Nu e nimic. E bine. Așa, păi vrem să avem și un spital și grădiniță și ceva pentru copiii handicapați. ne-am gândit, știți, pentru multe probleme și multe locuri aglomerate. Pentru asta facem apel la toți romii din lume, să fie cu bunăvoință, să ajute, că nu-i pentru mine, e pentru ei. Vor avea altă influență. Deci este o stăpînire.

— Nu vi se pare că pot fi nepotriviri între felul cum vă organizați stăpînirea și felul în care se află organizate statele ai căror cetățeni sint supușii regelui romilor?

— Nu este nici o nepotrivire, noi nu vrem să facem nici o supărare statului în care trăim. Aici, noi sintem minoritatea romilor, dar sintem cetățeni români și vrem să ne adaptăm la legile și la constituția României. Noi ne-am făcut un statut al casei regale. El este valabil pentru toți romii din lume. Dar fiecare rom este obligat să respecte legile și constituția statului în care trăiește... (N.N.: Răspunde și vorbește la telefon în romani, apoi revine și reia.) Noi nu sintem stat în stat. Noi nu scrijnim încălcările de lege, în nici o țară. Vreau să stie toată lumea: casa regală a romilor sprijină justitia. În fiecare țară unde trăiesc romi, vor exista împuterniciți ai casei noastre regale. Romii sint supuși regelui lor, dar și legilor țării în care trăiesc. Regele lor este un om drept. Noi vrem ca, dacă unul a călcat legile, să fie pedepsit cum zice legea. Noi nu vrem să corupem pe nimeni, dar vrem să fie drepte, la aceeași faptă pedepsa să fie la fel și pentru rom și pentru român sau francez sau ungur sau german. Fac apel la toți, și intern și extern ca să-nțeleagă că această curte regală este pentru reeducare, pentru ca să se termine cu infracțiunile, cu cerșetoriile, ca în fiecare țară să dispară numele pe care l-am avut. Și să nu se mai zică „Uite ce fac țiganii!” când face unul ce face. Are nume, are buletin, are adresa lui — să fie judecat ca orice alt cetățean. Casa regală a interzis să se mai spună „țigani”. Să se spună „romi”. Așa e frumos, nu „țigani”, ca și când te-ai duce în casă la evreu și i-ai zice „jidani”.

— Totuși, unii romi vă contestă titlul de rege, și sinceritatea, și bunele intenții...

— Eu aș vrea să mă critice cineva care e lider și nu-i permit asta unuia care este escroc. așa ca dl Iulică Rădulescu. Pînă acum a fost Iulică Rădulescu. Cu Dintro dată, s-a făcut Rădulescu Iulian. Nimic de zis, este un intelectual. Pentru că dl Iulică și-a făcut niște facultăți. Mai multe facultăți. Prima a făcut-o la Tulcea, la stof. Pe a doua

a făcut-o vreo cinci ani, la Gherla, s-o pus să ceară bani la țiganii o Tirgu Jiu, ca să nu-i divulge că au a Cum a terminat-o pe asta, s-o apu de alte escrocherii, cu mașini, și a n făcut vreo trei ani de facultate Bircă, o pușcărie de lângă Deva. Du aia, tot pentru escrocherii a mai fă una. În total, poate să se laude cam 31-32 de ani de facultate. Dl Iulică a fost profesor-doctor prin pușcărie. U ma dată l-a scos Ceausescu, în 1989, un decret. Dl Iulică a fost turnător, miliție și la securitate, a lucrat general Nuță, cu dl Mihalea, cu colonelul Briceag, da' și cu alții care n murit, care mai trăiesc... Nu, atîta de scrieți ajunge, nu spun mai mult, scrieți așa. Mulți romi au murit, bătaș la miliție din cauza lui dl Iulică. Cînd era el arestat, miliția îl ținea pe-o urealtă, ca să-i pescuiască pe al D. Iulică a fost în stare de și-a v dut-o de soru-sa, pentru 17 bani de a la niște țigani din Vinju Mare. El s

teau atunci în Deva. A urcat-o într-o mașină, să-i dea o prăjitură în oraș. trăs ușa, au pornit și le-a zis alor „Pe ea!” Ca la ciini. Dl Iulică a tu nat-o și pe maică-sa la miliția o Tirgu Jiu. Au luat-o de la Deva. L luat cu ea și pe un ginere al ei. Iul era arestat și a fost adus de la București la Tirgu Jiu prin malorul Ton Din, bătaile de atunci i s-a tras moartea mamei lui. Era prin septembrie și în decembrie a murit. Acum, dl Iul spune că-i președintele Partidului Romilor Nomazi și Căldărari. S-o pus sing Eu, după 5 mai, n-am dat funcția nimeni. Trebuia ales altul, așa m-au ales pe mine. Viitorul președinte va fi înțit recunoscut de romi, ap fi predau actele, imi retrag semnătura și face ei specimen în bancă. Dl Ilică s-o grăbit. Și-o făcut și stampel O pus-o pe fiică-sa secretar general pe nevastă-sa vicepreședintă. Da' el știu de ce a făcut așa. Că vin alege le si aștepta să încaseze banii pen campania electorală a partidului. U că nu s-au dat bani! Ca să nu răm la mina goală, dl Iulică și-o făcut proces verbal, desi la data scrisă ac n-o fost nimeni să-l aleagă. Zice că 12 mai, s-o făcut o sedință extra, di ră la care a participat și partidul u nilor — și asta-i fantomă, da' eu mă bag —, unde l-or ales președîn Cu hirtia asta s-o dus la bancă la Sil și l-o ajutat o funcționară să sco cinci mii de lei din contul meu la partid. Mi-o falsificat semnătura. F surile și delapidarea le cercetează p surile economice din Sibiu. Dl Iulică dus la Tîrnu Severin să-si pună un prezentant. L-au fugărit țiganii, vrut să-l bată, da' nu l-au prins, așa bine fuge. M-au sunat aici la telefon La Tirgu Jiu tot așa l-au fugărit și pătit la fel și-n Vilcea. Da' în București, chiar aici în hol la „Union” prins țiganii și l-o bătut șeful Pa lui Alianța Romilor de le-o plăc toți Bătaie soră cu moartea. Toți stiau. N-i s-or băgat. Dacă nu-l put bate singur, atunci interveneau. Eu eram acolo. Eu am venit peste do ore. Probabil că, dacă veneam, zice: să-l lase în plata Domnului.

— România are cel mai mare nu

În timpul congreselor și al diverselor manifestări țigănești, reprezentanții de marcă ai acestei contestate etnii n-au uitat să-si revendice originea. Formind o unanimitate de idei au ajuns la concluzia că sint descendenții unor caste hindușe, refugiate din India în sec. al X-lea, cînd s-a produs invazia musulmană. Avînd la bază, pentru cîștigarea existenței și a independenței — ca trib — meșteșugul (și-n special prelucrarea metalelor), s-au divizat și s-au împrăștiat în toată lumea spre a-si vinde uneltele, lucrate cu meșteșug. De aceea nu se mai miră nimeni cînd o șatră migratoare poposește la periferia marilor orașe sau la marginile satelor, însoțită de corturi și căruțe cu coviltir. Pînă cînd frigul începe să le macine pielea neagră și bătașă, țiganii fac comerț ambulant, țigăncile dau cu ghiocul iar copiii lor învață obiceiurile șatrei (inclusiv furatul). Ca orice etnie, chiar divizată, țiganii au obiceiuri și tradiții diferite de la o castă la alta. O țigăncă măritată trebuie să poarte în orice împrejurare baticul înflorat dăruit de către nașa la nuntă. Dacă un țigan își însală sotia nu-i bai, dar dacă țigăncă o face, Sfatul Bătrînilor îi dă dreptul soțului înșelat să obțină prețul fetei: o bătaie zdăvălă, creșterea corpului cu un virf de cuțit și, cel mai grav lucru pentru femeie, avînd în vedere că țigăncile poartă părul împletit, este tunsul în scări. De asemenea, mireasa se cumpără dacă este virgină. În caz contrar, este judecată în fața șatrei, iar tatăl său obligat să-i plătească mirelui binevoitor o des-văgubire.

Există și țigani liberali, care consideră

obiceiurile descrise mai sus drept practici însușite din epoca sclavagistă. Avînd tradiții, obiceiuri și mentalități diferite, țiganii și-au creat și dialecte diferite. La origini stă limba romanes pe care, în pofida străduințelor, n-au reușit

Țiganii în Europa de Est

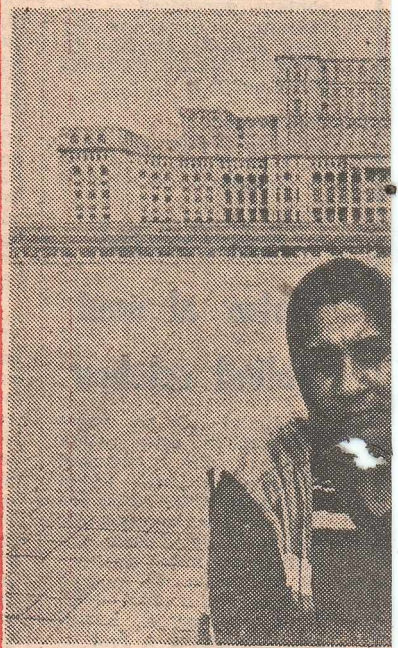
s-o standardizeze. Astfel, printre cele 10 milioane de țigani ai lumii, unii vorbesc romanes — idis, alții gammon (romanes — celtă), alții romanes — punjabi (dialect indian).

În ultimii ani țiganii s-au stabilit și au procreat în Europa de Est, o parte a lumii preferată din motive mai puțin cer-

cetate. Dacă Ceausescu oferea oarecare protecție triburilor de țigani datorită aportului pe care acestia îl aveau în creșterea natalității, în Cehoslovacia țigăncile erau supuse unui crud regim medical: sterilizarea. Cu toată discriminarea promovată de Hitler și de comunistii cehoslovaci, după mișcarea socială convulsivă petrecută în Est, țiganii au început să joace un rol, mai mult sau mai puțin important, în viața politică. Partidele romilor sint reprezentate în parlamente, ministere, primării. Nu se mai pune problema Occidentului unde există personalități marcante în justiție, învățămînt, știință. Cu toate acestea rămîne o categorie etnică în interiorul căreia se menține starea hipertensivă generată, probabil, de caracterele vulcanice și acide care vor să scape de sub tutela săraciei și a disprețului general. Această stare a fost un teren pe care Ceausescu n-a scăpat ocazia de a nu-l specula. Înainte de '89 se zvînzise că dictatorul va construi un „oraș al țiganilor” spre a-i atrage tot mai mult în jocul său. Pe rol avea două elemente esențiale: unul pe care l-am amintit — creșterea natalității, și participarea țiganilor ceva mai inteligenți la munca de „informare” a securității. Motiv care și astăzi stîrnește discuții discrete între romii români și cei maghiari, dar și între triburi și șatre de aceeași cetățenie. În România post-decembristă s-au departajat stările sociale ale țiganilor, acesta fiind un pas important în sensul evoluției lor spre civilizație.

MARIA TIMUC

...ȘI CUM

Țiganii și megalomania ceaușistă. Din „National Geographi

omi. Cîți socotește regele lor că

Peste trei milioane. La recensămînt, pe 96 la sută din ei s-or declara țari sau români. Eu am crezut că 200.000 de romi nu o să avem de la recensămînt.

În numele romilor, s-a afirmat, nu e, că, în România, ei sînt lipsiți de drepturi pe care românii le au. Dați-mi cîteva exemple.

Vnuu. Avem aceleași drepturi ca și

Mai sînt anumiți oameni în din afară, nu din țară, care să ne pună rău cu românii. Noi la oameni că românii sînt frații, care ne-au ținut pe lingă casele pe niste rîndunele, domestici. Nu am mai spus: sîntem abia născuți. N-o să facem noi, peste noapte, să facem atîtea generații, în sute de ani, de cînd am venit aici printre ni. O să continuăm cei de după e am început acum. Că nu-i ușor. A căi sălbatici durează pînă-i docesti. Da' vrem să avem și ajustatului. În alte țări, capitaliste, arele sociale sînt mai mari. Acolo, unii mai umblă după alte alea, i îi iau de guler. Că pot trăi din e. Da' așa? Ei fură ca să mă-

Nu fug de muncă?

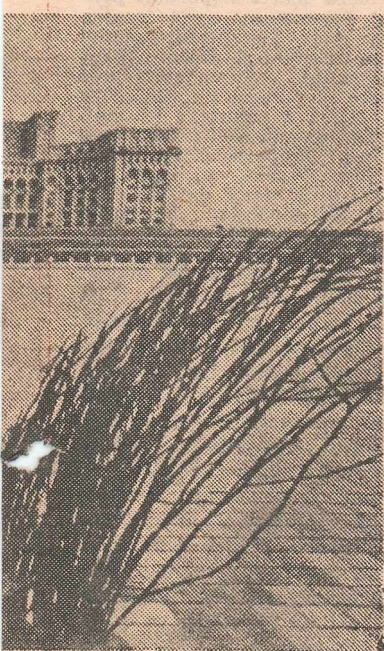
La muncă sînt primiți mai greu. Si în alte țări, nu numai aici. Am făcut o întîmpinare. E la u' prim-ministru. Am cerut pentru ni și handicapați ajutoare, pentru lași sprijin să se angajeze, să-si de meseria autorizati. Am cerut să mai deie 30-60 de mii de lei a pentru că vinde semințe. Si-am să se plătească liderii noștri, să lătiți de stat, adică. Iar oamenilor să li se permită să adune fructe adure și să le vîndă ei singuri, chiar și la străini, sau prin asocia-noastre comerciale.

Este adevărat că ați angajat casa a romilor într-o gilceavă cu gu- german?

mai mare dorință a noastră e să plătească statul german sau mai zis să ne deie înapoi aurul și bri-le pe care ni le-or luat și să ne scă despăgubiri pentru chinurile or și pentru cei 35.000 de morți, că au pierit din 90.000 deportați după lui Hitler. Pentru că noi eram pe șase sute de ani, veniți din India te românii — românii de ce nu omorît? Dacă vor să spună, cum un, că nu germanii, ci românii sauescu ne-or deportat, noi ne-ntrre- în Iugoslavia. În Polonia. În Fran- garia, în Bulgaria tot românii e rit pe țigani? Fiindcă, peste ctatura pentru noi și pentru evrei, de la Hitler! Si ne mai în- m: după 1944, de ce, pînă azi, nu mai alungat din țară românii? a și ne-am făcut case printre ni. Cu care ne putem înțelege. Am o solie la guvernul german și rugat să trimită experți cu care să a discuta și să găsim împreună o e care să convină la ambele părți. amenințat. Nu amenințăm. Da' vîrat că, dacă nu vor trimite, noi, e cale pasnică, din milioanele de din toată lumea, vom chema destui demonstratii pasnice la toate am- Germaniei din lume, iar din a voi trimite 1.200.000 de romi onn. Nu-i greu s-ajungă, știu pe să treacă. Iși cîntec drumurile. u sînt un rege înțelept și înțeleg și va înțelege și poporul german. vrem să recurgem la cele de mai Așteptăm răspunsul poporului ger-

DORIN GHERGHINESCU ■

VĂD ALȚII

ni care — potrivit revistei americane — caracteriză România.

arcuri, 24 iunie 1992

SMENA

Paraii, între stîngaci și dreptaci

Smenă, în țigănește, înseamnă gunoi, umplutură. Smena e pachetul de hirtie, tăiat exact pe dimensiunile bancnotei de o mie de lei, livrat la înghesuială și în cadrul unui scenariu, jucat de grupuri de doi, trei sau mai mulți țigani, naivilor care vin să schimbe dolari la oficiile particulare. Cînd naivul acceptă să facă afaceri cu țiganii, pierde sute de dolari și se trezește că ține în mînă un teanc de tăieturi de ziar cu „față” și „spate”, avînd adică, una sau mai multe bancnote la capetele teancului, ca să pară bani adevărați. De obicei, e vorba de oameni între două vîrste care primesc dolari („parai” le zic țiganii) de la rude și umblă pe la casele de schimb valutar să-i transforme în lei. Cursul dolarului e în scădere, dar oricît de mic ar fi, suma pe care o primește cetățeanul e considerabilă. În jur de 35.000 de lei pentru o hirtie de 100 dolari. O groază de bani! Cei care se lăcomesc — amăgiți de legende în circulație — și vor mai mult decît oferă oficiile, intră pe mîna țiganilor. În preajma acestor locuri se găsesc două categorii de intermediari: țiganii, cărora li se spune „stîngaci”, și românii, care sînt „dreptaci”. Românii dau cinci-șase lei peste cursul zilei. Țiganii o fac pe generoși și oferă fraierului 20-25 de lei peste curs. Un dreptaci, care, contra a o mie de lei, mi-a povestit întreaga piesă de teatru pe care o joacă țiganii, m-a însoțit să descopăr și singur adevărul. Dreptaciul a fost boxer. Are un git de taur și o frunte cu oase mari, foarte bombată. „Să nu primești un cap în gură!” m-a prevenit. „Am să stau pe aproape și cum se îngroasă gluma îi iau eu la încrebări”. Tot el mi-a dat o sută de dolari și m-a învățat cum să-mi joc rolul: „Vezi că țiganul o să spună că-ți la cu 370 lei dolarul. Fă-te că eziți și atunci el o să-ți dea 375. Cu asta agată el proștii, cu lăcomia omului. Propune-i matală să mergeți într-un loc mai ferit și vezi că el o să te ducă nu foarte de-

parte de grupul de țigani, pe lingă vreun pasaj sau la colțul unei străzi. O să-ți numere repede un teanc de mii bune și o să-o facă pe omul care n-are nimic de ascuns: îți dai banii, îi dai banii. El așteaptă să încheie număratoarea.

Între timp, ai să observi că s-a apropiat de voi un alt țigan. Numărînd mîile, vei vedea că lipsesc două sau trei. Eu îți spun să faci așa: mulțumesc, e corect și să dai să pleci. Atunci țiganul, căruia îi strici iocul, o să sară în sus. O să zică: hai să verificăm la oficiu dacă dolarii sînt buni. Te opui, îi ceri dolarii înapoi — dar fii atent să nu-ți dea o bancnotă de un dolar, așa, la repezeală, sau să nu sară din pasaj unul care să-ți înhațe teancul de bani buni din mînă. Oricum, eu stau pe alături. Lei dolarii, îi dai banii înapoi și încheiem bilciul aici deoa-rece mai departe e periculos: te înconjoară țiganii și riscul e mare”.

Cîndva, a apărut la noi romanul unui sud-american care se chema „Vizita președintelui”. Un consilier îi povestește unui șef de stat cum urma să se desfășoare vizita oficială într-o țară vecină, scenariul cuprinzînd și variantele posibile: era scris aici totul, de la cuvintele ce trebuiau spuse, la cele care nu trebuiau în nici un caz rostite, gesturi, reacții, schimburi de priviri.

Am jucat întocmai rolul impus de dreptaci și am ieșit nebătut și cu banii înregi. Întîmplarea s-a petrecut pe Calea Moșilor, la Oficiul din apropierea Bulevardului Mihai Bravu. Rolesc în fața intrării opt-zece țigani zilnic. Și tot zilnic sînt ieșiți mai mulți cetățeni care, cu speranța cîtorva mii de lei în plus, se lasă momiți de stîngaci. Boxerul meu i-a luat pe cei doi, care-mi organizaseră morișca foarte scurt: „Bă, cînd țiol da un cap în gură o vezi pe mă-ta verde!” Si situația s-a clarificat. Există cîteva deosebiri între oasele frunții unui gaze-tar și ale unui boxer.

Acum iată ce s-ar fi întîmplat mai de-

parte, dacă nu aș fi avut un consilier dreptaci: aș fi băgat de seamă că țiganul mi-a dat trei mii mai puțin; țiganul s-ar fi mirat, ar fi renumărat banii, ar fi constatat lipsa ori ar fi jucat rolul omului care merge pe încredere, solici-tîndu-i tovarășului care se învîrtea pe aproape, banii să completeze suma. Acesta ar fi intrat în scenă cu gură mare, cu oarecare agitație, ca să se adune ceva lume și cu, amehit de vorbăria lor, înti-midat de mulțime, aș fi luat repede pachetul de bancnote legat cu un elastic, în care țiganul ar fi înfipit, la vedere, cele trei mii de lei, pasămite, lipsă, și as fi dispărut rapid. Încercînd, ulterior, să văd ce-am primit, aș fi constatat că, în fierbințelele tranzacției, țiganii au înlocuit primul pachet, de bani buni, cu altul conținînd smena. Scena e jucată — cu succes garantat pentru țigani — dacă fraierul acceptă să urce într-o mașină, ca să facă acroș schimbul. La un moment dat, cînd jocul e pe sfîrșite și tu primești precipitat pachetul cu smena, țiganul de la volan anunță: „ușcheala, poliția e pe noi!” Te scot din mașină și dispar. Bineînțeles că nu e vorba de nici un politist.

Cu mici variații, scenariul e jucat zil-nic în zeci de locuri din București și din țară. Poliția îi cunoaște, dar nu se bagă. În fond, ce te împiedică să faci afaceri cinstite cu oficiul de schimb valutar? De ce tolerează însă poliția bandele de țigani, care fac un fel de barieră în fața oficiilor, e un fapt de neînțeles.

Dacă oamenilor care citesc textul meu li se va părea obscur, le rămîne, totuși, sfatul: nu faceți afaceri cu țiganii din preajma caselor de schimb. Dacă, totuși aveți mincărime la mînă, căutați-i pe dreptaci. Sînt ușor de recunoscut, nu atît după culoarea pielii, cît după faptul că nu lucrează în bandă. Riscul e mai mic. Dar ce afacere se face fără risc?

TUDOR OCTAVIAN ■

4 PENTRU 2

1. Situația romilor este complexă și dificilă în același timp. Care sînt în opinia dumneavoastră cauzele acestei situații?
2. Se poate vorbi de o marginalizare a romilor în această țară sau/si de o auto-marginalizare?
3. Cum priviți recenta alegere a dlui Ion Cioabă ca rege al romilor din România?
4. La viitoarele alegeri romii vor mai fi sau nu alături de președintele Ion Iliescu?

Gheorghe Răducanu, deputat, președintele Partidului Romilor Social-Democrat:

1. Cauzele rezidă în aceea că romii sînt așa cum sînt. Totul pleacă în opinia mea de la condiția lor materială foarte scăzută. Lipsurile și neajunsurile îi determină pe romi să comită o serie de delictive penale. La toate acestea se adaugă lipsa de cultură, de pregătire.
2. Marginalizarea vine din partea majorității. Există, evident, și o anumită automarginalizare, dar ea este nesemnificativă și se explică prin libertatea pe care unii romi o duc pînă la extrem. Dominanță este însă marginalizarea.
3. Nu se poate vorbi de o alegere. Dl Ion Cioabă a avut și are o reprezentare negativă în rîndul romilor întrucît prin activitatea sa de pînă acum a adus multe deservicii etniei noastre. Această alegere este rezultatul firesc al lisei de audiență a dlui Cioabă în rîndul romilor, mai ales după revoluție. Prin această auto-proclamație dl Ion Cioabă a căutat să iasă din criza prelungită de prestigiu. Una din dovezile afirmatiei mele este că cei din jurul dlui Cioabă nu fac parte din neamul său „regal” și nu sînt de bas-tină din Sibiu, unde își are sediul „curtea regală”.
4. Partidul Romilor Social-Democrat va

sustine candidatura celui care va demonstra reală calitate pentru funcția de președinte al țării și va asigura realizarea statului de drept fără nici o discriminare între cetățeni. Sîntem de fapt o singură națiune — națiunea română!

Vasile Ionescu, consilier cultural în Ministerul Culturii

1. Prăbușirea Imperiului persan sub loviturile Creștinismului și Islamului a însemnat distrugerea unui sistem religios. Pe fondul acestor lupte pentru supremație religioasă, apar în cronicile bizantine „athinganoi”-i (păgînii) — TI-GANII — după numele unei secte religi-oase maniheene.

Deportările masive în Tracia (Bulgaria de astăzi) au creat o puternică „diasoara” care a încercat, prin erezia „bulgarilor” (bogumililor), recuperarea religiei pierdute. Țiganii (romii, din bizantinul „rhomaioi” — cetățean al Romaniei, nume comun pentru teritoriul Imperiului bizantin, apoi cu sensul de creștin), aveau să se așeze în „no man's land”-urile satelor și oraselor, excomunicati ca „necreștini”, vinati sub acuzația de vrăjitorie, în caz de climă, mana viei, vitelor, secetă etc.

Pînă după jumătatea secolului al 19-lea, țiganii din România au avut statutul social și juridic de robi, putînd fi vin-duți în tirguri (bărbat — doi galbeni ocaua, femeie — un galben și jumătate, copil — un galben), dați ca dotă. Inter-dictia uciderii robilor s-a promulgat abia în 1766, cîștorită cu un țigan / o țigancă era considerată ca o decădere din drepturile omenești, progeniturile devenind robi. În sfîrșit, țiganii erau înmormîntați în afara cîmîntelor, ca fiind impuri.

În mai bine de o sută de ani de la dezrobire, programul de integrare socială a rămas în stadiul lăsat de pasoptisti. În anii '40 o relativă deschidere spre „problema țigănească” s-a dovedit o criminală diversune, soldată cu 500.000-700.000 de morți în lagărele naziste sau „nationale” (în cazul României, lagărul de pe Burz, Transilvania).

2. „Automarginalizare” — poate că da, dacă presupune o reacție firească, de apărare a valorilor specifice. Dacă Legea

fondului funciar nu i-a avut în vedere, dacă școlarizarea lor rămîne o problemă de viitor, încă fără ecou la Ministerul Învățămîntului și Științei, dacă somaiul îi afectează pînă și pe cei care au reușit, prin forte proprii, să se integreze, dacă nu există încă un program de integrare socială — putem vorbi doar de margina-lizare. Paradoxal cîra infracțională a minorității romilor în 1991 a fost de 8 la sută. Despre ce poate fi vorba?

3) Secolul XX a fost pentru culturile minoritare un dezastru. Primele afectate au fost culturile transteritoriale, între ele, cea a romilor, evasiorală, parea cea mai amenințată cu pierderea identității etni-ce. Nevoia de sistem, o „apucătură” eu-ropeană, a creat utopii hazii, între care și cea a institutiei regale. Începînd cu anii '20, în Polonia poliția a sprijinit frații Kwiek, care s-au declarat regi rînd pe rînd, uzurpîndu-și unul altuia tronul. Ultimul, acuzat de colaborationism, a murit anonim și sărac cu ani în urmă în Franta. În 1939, un intelectual rom, Ionel Rotaru, din rațiuni politice și economice se declară, în Franta, rege „regi”: Rudolf Kaway, Koka Petala, Mazim Toskaut, Zora. Alți zeci de raya, vaida voievod, lorzi, regi apar în ferearele oc-cidentale. În acest cens, autointitularea de „rege al romilor” a bulibăsei Cioabă poate fi, ca și în cazul celorlalți, un ele-ment de senzație pentru gazetari. Doar atît.

4. La alegerile trecute nu numai romii l-au ales pe președinte, ci 86 la sută din electoratul român. În ce mă privește, op-tiunile mele merg spre candidatii mino-rității intelectualiilor, fiindcă înainte de a fi țigan, sînt... postmodernist. Generația din care fac parte a dinamizat sistemul comunist, ea va da chio lumii de mîine. Este orgoliul care îmi dă sens existenței, chiar cînd mi-e foarte greu, cînd mă sînt clausturat, la marginea lumii, KEEP COOL, BUT CARE.

A consemnat LUCIAN TUDORANCEA ■

Istoricul Gheorghe Buzatu nu vorbește în pustiu

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor

Din 1990 — când am decernat pentru întâia oară Premiile Flacăra în libertate — s-a instaurat o tradiție: fiecare poveste de-a noastră începe cu un moment de reculegere pentru cei care nu mai sînt printre noi, datorită lui decembrie 1989, prețul vieții lor fiind prețul plătit bucuriilor pe care le-am avut de atunci și pînă acum.

Din păcate, istoria noastră cere să mai păstrăm acest moment de reculegere și pentru cei plecați dintre noi în nefirescul din 13-15 iunie 1990.

Din păcate, existența noastră pretinde mereu alte jertfe, și acest moment de reculegere v-aș ruga să-l dedicăm și confratelui nostru Virgil Tatomir.

Vă mulțumesc.

Mulți s-au întrebat: De ce ați ales 13 iunie ca zi de decernare a Premiilor Flacăra? Tutaror le-am răspuns: dinadins.

Fiindcă noi facem parte dintre cei care cred în lumină — dovadă numele nostru — și nu în tenebre.

Fiindcă dacă obrazul României, în urmă cu doi ani, a fost murdărit de moștenitorii totalitarismului în care am trăit, noi vrem să le răspundem acestora cu partea noastră de frumusețe și bunătate.

Fiindcă am dorit ca în acest lăcaș de cultură — emblemă a spiritualității românești — prin care am intrat deja în Europa — să se petreacă o poveste minunată și de fapt firească — pentru ceea ce este în fond poporul român.

Fiindcă noi și gîndim și muncim.

Fiindcă am dorit să instaurăm în societatea noastră — fie măcar și pentru o clipă — o dictatură — dictatura înțelegerii și prieteniei.

GEORGE ARION ■

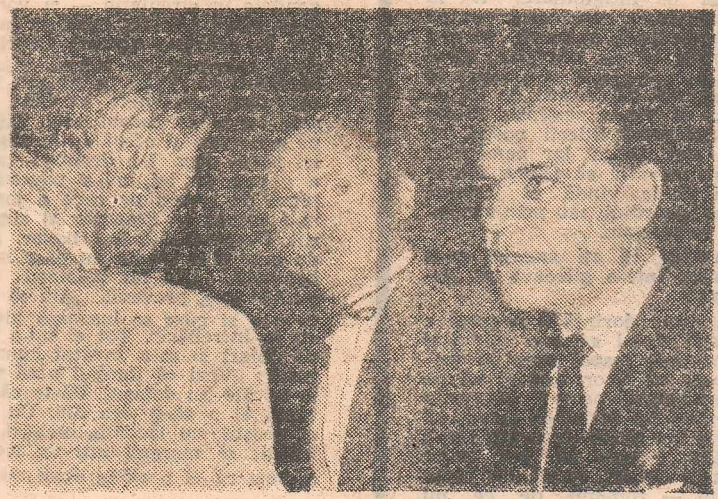
Tatiana Popa va deveni ceea ce credem că este deja

Un premier cu o flăcără la inimă

Criticul Alex. Ștefănescu ascultă sfaturile unei cercetătoare — Paula Diaconescu — și ale matematicianului Solomon Marcus

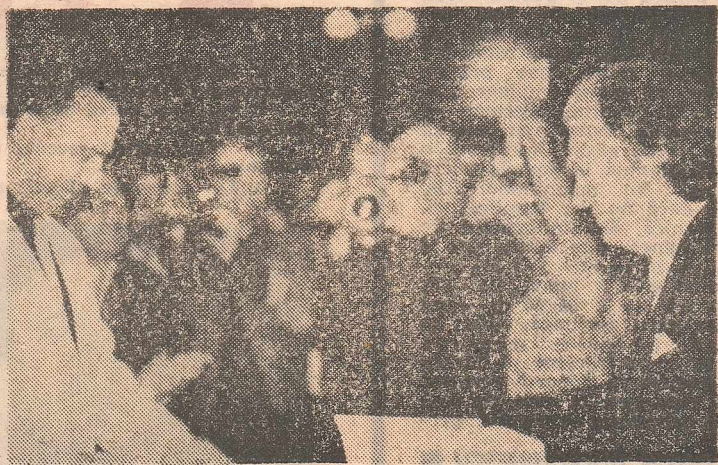
Magistrul Mihai Ursachi, pe vremea cînd era premiat, alături de Dumitru Mazilu

Cu o stringere de mină, poetului Valeriu Matei i se șterge „podul de lacrimi”

Ludovic Spiess plînge de bucurie

În obiectiv, Nicolae Licareț

A fost simbătă. Pe calendar doar a morților, în sala Ateneului Român aparținînd celor încă vii. Premiați și nepremiați, între două prezențe ale culturii românești, între două simboluri, umbrită de „trecerea spre somnul cel de taină” al colegului nostru Virgil Tatomir, manifestarea de tradiție a revistei „Flacăra” a fost o reușită. Pe lîngă toate celelalte, la suprafață s-a relevat caracterul său monden. Toalete simple sau sofisticate, persoane și personalități, un aranjament imbiator pus la cale de restaurantul „Ambasador”, conversații diversificate, întâlniri care au bucurat inimile participanților. Premiul Theodor Stolojan, omul momentului. Directorul publicațiilor „Flacăra”, George Arion, omul care aduce (nu ploaia) ei premiile. O lacrimă pentru cei care a iubit Basarabia. Cîră tinerelor speranțe. Vivat cultura. Fără înnuri și fără trimbițe, băieții în costume negre au intrat cu șampania. Albă și roz, așa cum îi stă bine șampaniei și omului. Deși inghesuiala nu semăna chiar cu cea din autobuzele ITB, chelnerii au reușit să se-ntoarcă întregi la locurile lor. Paharele, de asemenea. În schimb participanții s-au străduit să subtilizeze cîte-o banană. adăugînd: „Am acasă un cîine care se omoară după fructe exotice”. Evident, s-au remarcat prezențe impresionante prin manierele personale de a mîncea sau, pur și simplu, de a privi. N-am putut rezista tentației de a nu-l observa pe simpaticul ministru al culturii, dl. Ludovic Spiess, care, pe lîngă statura sa impunătoare, a stîrnit interesul fotoreporterilor prezenți. Care mai de care s-a inghesuit să-l imortalizeze pe dl. ministru cu bucură între masele și cu paharul de șampanie ducîndu-l tacticos la buze. Dl. Dolphi Drimer, dovadă vie a conservării ecologice, n-a ezitat să-și expună superba mustață pentru care maiestatea sa regele Cioabă ar avea motive să-l invidieze. Să fie acesta motivul unei porecle istorice care s-a născut chiar în Ateneul Român? „Om cu mustață”. De la „omul momentului” la cel cu mustață, de la omul cu premii la cel fără umor, s-a împămînte- nit și campionul păhărelului fără fund. La ca-

pitoul supărare a cîștigat un veteran de război, în persoana dlui col. Stoleru, care n-a putut să uite nici măcar într-o simbătă fără complicații faptul că primarul capitalei n-a venit la monumentul eroului necunoscut: „Cînd a părăsit Franța (pleca în exil), Napoleon a spus: Trădători mai puțini și astăzi ai fi fost stăpîn al lumii”. S-au mai supărat unii că, dom-

13 iunie, ora 13

Cum a fost

nule, ce i-o fi trebuit „Flăcării” ditamai sala, alții au zis: să aibă unde arde cu folos, un domn de la Asociația 21 Decembrie a susținut cu ardoare că nu se poate fotografia cu un biscuit, dna Dorina Lazăr, plecînd în grabă, a afirmat că și-a uitat duhul acasă, iar tenorul Cornel Rusu ne-a blestemat să facem și un radio Flacăra. Ei, așa blestem nu-i chiar de uitat. Magazinele „Coleus”, somptuoase și costisitoare, au fost reprezentate de dl. Urzică, omul care nu are umor simbătă. Nici poliția în acțiune nu s-a lăsat mai prejos, așa încît dl. gen Voicu și-a permis prima simbătă mondenă din ultimii doi ani (dacă erau cinci ani se putea intra la idei). Din Moldova inimii noastre, deputatul Valeriu Matei a venit cu voie bună și cu durerea oamenilor scalpați și tor(-)turați de umbra unui imperiu destrămat. Și tot le-

gat de război, istoricul Gh. Buzatu: „Mareșalul Antonescu a pierdut războiul, dar noi l-am cîștigat”. Cum un eveniment monden este un lucru foarte important pentru societate, era firesc să-și descrețească omul fruntea și cu o poantă. Criticul literar Alex. Ștefănescu, premiul special al juriului pentru spontaneitate și umor: „Eram cu Arion într-o călătorie, la munte. Și-am scris pe-o plăcuță, în glumă, numele meu și numele lui. Dedesubt am adăugat: Arion prostul. Și el a ripostat: Îți mulțumesc pentru că ne-ai semnat pe-amîndoi”. După cum se vede, cu modestie, dl. Alex. Ștefănescu îi plasează premiul directorului publicațiilor Flacăra, cu mențiunea: „George este omul cu cel mai mult umor din cîți am cunoscut vreodată”. Ca observații generale: bărbaților nu le place cravata. Cu papion n-ar avea succes datorită stabilității dlui Rațiu. Se pare că următoarea sărbătoare a revistei Flacăra va fi marcată de moda „guler întors”. Se poartă costumele simple, culori luminoase (nu chiar ca epoca de aur), pantofi și bocanci cu șireturi lungi. Moda feminină: pantalonul. Cocul cit mai înalt, machiajul discret, inima deschisă complimentelor. În acest sens, remarcabile s-au dovedit intervențiile dlui Nicolae Neagoe, șef de sală al restaurantului „Ambasador”. Declarațiile domniei sale ar fi-ndușoșat chiar și pietrele, mai ales că avea predilecție spre ziariste: „E frumos. Te iubesc. Și știi de ce? Fiindcă beau numai șampanie, apă minerală și o cafea foarte deșteaptă”. Cu asemenea declarații nu-i de glumit. Se poate sinucide oricine. Pentru evitare s-a acordat dlui Neagoe (altădată domnitor) „premiul îndrăgostitului”. Pentru „vieți paralele”, marea distincție a revenit unei ziariste, care, în timp ce intervievea o importantă personalitate a vieții noastre politice, se-ntreba senină: or mai aveaăștia pepsi?

MARIA TIMUC ■

Ce înseamnă pentru dvs. Premiile „Flacăra“?

Proză — Petre Sălcudeanu, ecologie — Dolphi Drimer

Marian Popa (Rank Xerox), îl face să se ascundă pe Ioan Erhand (Economistul)

Stimate George Arion,

Am aflat cu emoție că ați acordat premiul revistei Flacăra Teatrului Național din Craiova. Meritele sale autentice și recunoscute pe plan național și internațional justifică pe deplin distincția. Aș nota însă și alte semnificații ale acestei atribuirii.

Dv. hotărâți astfel că avem un singur teatru pe mai multe scene din țară și în oricare din ele — dacă poate — să fie reprezentativ pentru întreaga cultură română; provincialismul nu e apanajul teritoriilor din afara Bucureștiului, identificabil și la Centru.

Dv. răsplătiți un excelent ambasador spiritual și contestat, implicit, cantonarea localistă, înțepenirea regională și contribuiți la afirmarea adevărului că marele repertoriu, galvanizat scenic, în teatralitatea modernă, de mari regizori și trupe coerente și înzestrate, îndărătnice în muncă, asigură anvergură rezultatelor artistice.

Și o perspectivă vastă.

De aceea, aplaudindu-i încă o dată pe bravi craioveni pentru decorația ce le-ați prins-o la butonieră ca pe o floare de preț, permiteți-mi să vă felicit și pe dv. pentru admirabila selecție. Salut.

Valentin Silvestru

Potrivit multor opinii, revista „Flacăra” menține ridicată ștacheta în aprecierea valorilor spirituale românești. Unii ne-au „acuzat” de profesionalism și de pulsație artistică în decernarea premiilor. Ne-am dat silința să fim obiectivi. N-am uitat că în tot ceea ce este omenesc există și un grad de subiectivitate.

Opt dintre cei pe umerii cărora se conturează umbra foilor de laur ne-au mărturisit că semnificație au pentru dumneaele Premiile „Flacăra” 1991:

1. Omul momentului — Theodor Stolojan:

„Eu cred că este un fenomen care trebuie să fie stimulat. De ce? Pentru că, în general, societatea are nevoie să-și recunoască valorile; una din căi este aceasta practică de către „Flacăra” astăzi. Nu mă îndoiesc că acordarea acestor premii a fost judecată după o consultare prealabilă. Altfel, știți cum se întâmplă lucrurile: toată lumea este bună, toți sintem buni, nimeni nu este rău, ș.a.m.d., adică tipologia care a fost ani de zile la noi.

Cred că aceasta este o metodă de a stimula, într-adevăr, valorile societății noastre. E o practică existentă și în alte țări sau va reîncepe să se înfiripeze acum și eu felicit revista „Flacăra”. Asta nu înseamnă că sint într-adevăr convins că imi aveam locul pe această listă, dar, dacă juriul

de la „Flacăra” a considerat așa...”

2. Plastică — Rodica Lazăr și Iacob Lazăr (răspunde dl Iacob Lazăr):

„O surpriză și o bucurie în același timp. În domeniul nostru mai sint mulți alții care pot fi premiați. Oricum, pentru noi, e o mare satisfacție!”

3. Tinere speranțe — Tatiana Popa (studentă — IATC):

„Nu știu... cred că acum mă simt obligată să confirm speranțele investite în mine.”

4. Poezie — Mihai Ursachi: „Premiile revistei „Flacăra”, din acest an, dovedesc încă o dată că această revistă ține flacăra culturii române sus.”

5. Publicistică — Alex. Ștefănescu:

„„Flacăra” este o cunoscută școală de gazetărie, deci, este un fel de sediu al profesionalismului și un premiu dat de „Flacăra” este o recunoaștere a profesionalismului scrisului meu. Mă simt foarte onorat.”

6. Medicină — conf. dr. Alexandru Șerbănescu:

„Discutind cu poetul Ursachi, i-am spus că premiul acesta contează foarte mult pentru noi. Datorită Premiilor „Flacăra”, ne-am strins o serie de oameni din domenii diferite, într-o ambianță deosebită și nu ne mai simțim niște singuratici. Într-adevăr, foarte repede, s-a stabilit între noi un contact și sperăm ca această legătură să continue devenind

o forță în bunul sens al cuvântului. Tineretul are nevoie să simtă că, în afara valorilor care se produc inerent din cauza dorinței de putere, există și o forță care nu caută puterea, ci încearcă să obțină bună înțelegere, înțelegere. Ați reușit să strângeți aici, într-un moment dificil pentru România, o serie de oameni care, fără să se cunoască înainte, au devenit, rapid, prieteni.”

7. Proză — Valeriu Matei:

„Cred că au semnificația unui pas spre o reintegrare spirituală care, până la urmă, precede o reintegrare, de jure și de facto, a unui teritoriu înstrăinat. Pentru mine personal, acest premiu este un avans de încredere fiindcă în acea zonă avem o misiune dublă: cea din totdeauna, care e misiunea poetului și a scriitorului, de a înălța oamenii prin cuvânt și a-i apropia de adevărata lor esență; cea de-a doua, astăzi, de a le cultiva forța de rezistență împotriva ocupației și a agresiunii străine. Bineînțeles, cel dintâi criteriu este bazat pe acel principiu enunțat de Dostoievski că „îrămuștea va salva lumea”, deci principiul estetic trebuie să existe numaidecât. Cel de-al doilea criteriu este ca literatura pe care o facem să fie bine axată în realitate. Nu mă tem de acest termen care a fost, până acum, de atâtea ori, blamat. Îl invoc, nu în sensul unor incantații legate de evenimente efemere, ci, tangențial cu acele dureri și suferințe prin care trece astăzi neamul din care facem parte.”

8. Istorie — Gh. Buza:

„De când s-au dat pentru început, ele au fost un premiu de afirmare, considerare, de lansare sau confirmare a unei situații deosebite a celor care au câștigat această distincție. Pentru mine, premiul este cu atât mai important deoarece îl obțin pe seama unor lucrări destinate marelui Antonescu, o figură care a fost și rămâne controversată în continuare. Este o probă că revista știe să aprecieze; „Flacăra” are orientare și este în sensul istoriei.”

Precum copilul care a îndreptat luneta spre zări și a vrut să o golească, apoi, în pălărioară, am încercat să prindem, prin aceste răspunsuri, un pic de fior românesc!

RADU POPA

Domnului director general al publicațiilor „FLACĂRA”, don George Arion. BUCUREȘTI

București, 13 iunie 1992

Mult stimat prieten,

Regretind profund că angajamente anterioare, imposibil de contramandat, mă împiedică să asist la festivitatea înminării prestigioaselor premii „FLACĂRA” — 1991, permiteți-mi să transmit un salut prietenesc și cele mai sincere felicitări celor premiați care, fără îndoială, simt aceeași emoție pe care a resimțit-o și acest ambasador la primirea premiului „FLACĂRA” — 1990.

Pe dumneavoastră personal, și pe toți colaboratorii revistei „Flacăra”, vă salut cu aceeași sinceră și statornică prietenie,

Domingo Schipani, Ambasador al Uruguayului la București

Cum s-a văzut la TV

valorii premiului de 50 000 lei deținuților de altă dată, dovedeste că nici distanța, nici timpul n-au reușit să-l îndepărteze de ceea ce am trăit și trăim. Filarmonica „George Enescu” — pentru Ateneul Român. Sigur, privind în jur, vedem, clipă de clipă, numai ruine. Putem lăsa, însă, o capodoperă de arhitectură pentru care s-a pus, odată, leu peste leu, să se prăbusească? Nu mai avem dreptul să sperăm la momente de muzică adevărată? Nu avem nevoie de Ateneul nostru? Gheorghe Buzatu — remarcat pentru dreapta cinstire a marelui Antonescu. Avem, veți spune și alți istorici! E bine, pentru că după atâtea ani de minciună, e mult de lucru întru îndreptarea adevărului istoric. Alex. Ștefănescu, premiul pentru publicistică, n-a obosit să scrie. Să nu obosească niciodată, nici el, nici cei ce o fac cu credință și dreptate. La neurologul Alexandru Șerbă-

nescu ne-am oprit pentru că, am zis noi mai în glumă, mai în serios, ne bagă mintile în cap. Acela dintre dumneavoastră care datorează viața unui medic, gîndeste cu siguranță că acela și nimeni altul merită o distincție. De ce să vă ascundem? Noi insine am meditat mult până ce ne-am hotărât. Dar asta ne bucură! Cu cât avem mai mulți doctori buni, în ciuda sărăciei noastre, vom fi mai sănătoși. Tatiana Popa e o tinăra speranță și am ținut să-i dovedim că noi credem în ea. Cu certitudine. Nu e singura, așa că putem visa la o nouă generație de forță a teatrului românesc. Dacă Tatiana reprezintă viitorul Teatrului Național din Craiova este prezentul realității renasterii unei scene până nu de mult amorfizată de plictisul provincial. Lucia Hossu Longin, Ei, da!, a mai primit un premiu pentru „Memorialul durerii” (ca și Ion Ioanid, de altfel). Dar asta nu ne-a oprit să recunoaștem și noi că forța acestei femei ne-a dezvăluit o lume doar bănuțată, schimbînd în biruință durerea noastră. Rodica și Iacob Lazăr — o familie de artiști care demonstrează că, o căsnicie o unește și talentul. Avem mulți alți artiști plastici valorosi, s-ar putea să ne replici. Sintem de aceeași părere și e minunat, pentru că în mizeria care ne înconjoară e nevoie de multă, multă lumină și culoare. Liliannă Năstase înseamnă suferință în proba probelor atletice. Nu vă supărați, dragi iubitori ai altor sporturi, că de data aceasta, Premiul Flacăra n-a fost acordat favoritelor dumneavoastră! Cel mai important este, până la urmă, faptul că din ce în ce mai mulți români urcă pe podium în toate colturile lumii. În sfîrșit... cu adevărat la sfîrșit, Virgil Tatamir, minunatul nostru coleg până mai ieri invitat, a completat lista premiatilor pentru lacrima sa pe obrazul Basarabiei, strecurînd o lacrimă și în genele noastre. Flori, sampanie, zimbete, felicitări...

Vor fi, poate, și voci care vor mormăi: „Tara arde și baba se piaptănă”. Parafrazînd un articol al colegului Tudor Octavian, nu pot decât să le dau un subiect de meditație: atunci cînd se piaptănă, o babă devine o doamnă în etate!

LIANA TATOS

A fost 13 iunie, a fost ora 13 și am fi dorit ca numărul de premii să fie 13. Soarta a vrut altfel: 13 + 1. Cel care, miercuri seară figura, încă, pe lista invitațiilor, simțind era nominalizat printre premiați. În memoriam. Virgil Tatamir. Absenta lui ne-a amintit ceea ce, în ciuda statisticilor, vrem să uităm: ziaristii, fie ei adulți ori contestați, sint combatanți pe un cîmp de luptă în care, nu de putine ori, se moare.

Ei, da!, clipele noastre de bucurie sint putine și nu le trăim niciodată singuri. E firesc, de vreme ce pentru dumneavoastră, — cititorii — alergăm, ne zbatem, ne luptăm și, uneori, mai și murim...

Ne-am dorit ca ziua de 13 iunie 1992 să fie o astfel de rară clipă a bucuriei, a sărbătorii. În numerosii ani cînd se miza pe uniformizarea unui popor. Premiile FLACĂRA au reușit să impună individualități valoroase, din cele mai diverse domenii de activitate! Vedeti, noi „flăcăristii”, simțim că purtăm o povară: tradiția, 80 de ani de apariție a revistei „Flacăra”, 60 de ani de „Rebus”, 20 de ani de la primul „Almanah” ne obligă să mergem mai departe, să încercăm să înregistrăm, an de an, astfel de momente.

Directorul nostru, George Arion, este un tip emotiv. Dar, vă asigur, de data aceasta, emoția ne-a stăpînit pe toți.

Emotii, flori, sampanie, zimbete, felicitări. Poate surpriză pentru mulți, ce n-au muncit niciodată cu gîndul la vreo distincție: poate deziluzie pentru alții. Chiar pentru dumneavoastră — cititorii și telespectatorii! În fond, credem că aveți dreptate. După lungi discuții, în care am întors lucrurile pe față și pe dos, eliberați de cenzură, ascultînd numai de conștiința noastră, ne-am oprit la Theodor Stolojan — OMUL momentului. Pentru că tace și face! Sint și alții, s-ar putea să replicati. Să dea Dumnezeu ca tara asta să aibă cît mai multi oameni care să vrea să facă ceva, pentru ea și pentru noi! Mihai Ursachi — premiatul anului '91 pentru poezie. Adică, alți poeți buni nu există?, veți întreba. Ba da! Și cu cît vor fi mai multi, cu atît va fi mai mare bucuria sufletelor noastre. Valeriu Matei, cu Podul său de

PRIETENII

Cele mai prestigioase premii din presa românească — Premiile Flacăra — au însemnat de această dată și cea mai fastuoasă ceremonie din cîte au fost organizate cu asemenea prilej.

Foaierul Ateneului Român a devenit neîncăpător pentru mulțimea de scriitori, artiști, savanți, politicieni, diplomați, ziariști români și străini care au ținut să fie prezenți la festivitate într-o zi și la o oră îngrate la urma urmei — simbătă la amiază.

Dar nu această afliuență m-a impresionat cel mai mult.

M-a emoționat pînă la lacrimi descoperirea, printre personalitățile aflate de față, a multora dintre eroii cărților mele de interviuri.

Am fost, în acele clipe unice, de neuitat, înconjurat de oameni în care am crezut și cred în continuare, strădania lor — în artă, în știință — reprezentînd fapte de seamă pentru neamul nostru.

Lor le închin aceste rinduri tandre, fildcă mi-au fost și îmi sînt repere de neșters și mi-au fost întotdeauna alături, la bine și la rău, ca niște adevărați prieteni.

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDRETE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

AVENTURI GALANTE. Povestirile erotice ale lui Guy Mercier apar la Casa de editare „Răscruce de milenii”. Se intitulează, aparent nevinovat, „Aventurile micuței curtezane”. Curtezana nici pe departe să fie micuță; iar aventurile sale galante nici pe departe să fie doar alarmante. Fetita catalană știe tot. Inclusiv poziția 79. Știința Manuelei se întîmpla pe vremea regelui Ludovic al XV-lea. Să sughiți de ciudă. Curtea regală, sub Philippe d'Orleans, a cardinalului Dubois, a cardinalului Fleury, palpa de amor și de iubit. De la vîldică la opincă, rege și cardinal, erau tot un drac, și un darac. Regină și curtezană, era tot mama dracului. Se mințea și se dezmințea cu luteala valurilor înamorate ale Senei... La curtea celebrilor Ludovici se întîmplau multe și cărunte. De la soldat la feldmaresal, de la valet la cavalier, haidamaci se țineau de ște și hachițe. Nouă fuste date peste cap și cu sergentul zece. Se ținea după lăcături umbroase și după un pic de negreacă. Morii de inimă rea, nu alta! Ian', să vedem ce se întîmpla pe la curtea noastră boierească? Cantemirul se lăsa de suflul țărului Petru cel Mare. Cîte rele și belele ni se trag de aici. Cîrt este că nu poți merge la vîntoare cu ursul (URSS-ul) în spate. De ei ar trebui să ne despartă nu Nistrul, ci Marea Marmara.

DECAMERONUL FRANCEZ. Scriem la rubrica noastră despre două cărți așa-zise „porcoase”. Deși piața cărții este plină de astfel de tomuri dezbrăcate de haina estetică, noi am avut o anume ezitare în abordarea frontală a subiectului, deși nu ne displace nici subiectul și nici predicatul... „Decameronul francez” aparține Marchizului de Sade. Cartea este tipărită concomitent la editurile „SIGMA” din Chișinău și „Grup 2000” din București. Traducerea aparține lui Tiberiu Dăienl. Dacă folietam cărțuța aceasta acum 50 de ani, cînd de fapt încă nu mă născusem, parcă era alt gîndac în alt cozonac, alți cozonaci la alți nădragi.

Îți vine să te crucesti. Doamne, cîta deosebire între IL DECAMERON (1349-1353) al lui Giovanni Boccaccio și „noul” decameron francez. Să zic așa. E cale de la cer la pămînt. Boccaccio se împune prin incisivitate și umor, prin rapida surprindere a trăsăturilor personajelor, printr-o decantare a motivelor culturale și mitice, dar și prin subiecte spumoase, incitante și excitante. Prin tehnica narativă și compozițională, prin viziunea epică realistă, scriitorul se ridică la cel mai înalt nivel al genului. Nu cade în gratuități. Din evul mediu mijlociu și pînă în deabusolată contemporaneitate, povestirea boccacciană se menține în reperele unei proze de valoare.

Din păcate, Decameronul francez nu oferă nici pe departe atari garanții. Avem de-a face cu o literatură ușoară, de salon, pentru domnișoare îmbătrînite la umbra evantaiului. Nici măcar comedie umană nu o putem numi. Un erotism lefțin, cultivat cu bună știință. Un erotism edulcorat, defulat și refulat. Stări obsesiv erotice, care nu-și găsesc, însă, acoperirea în estetic. În taină și pe față, se petrec scene și orgii de tot felul. Nici mai mult, nici mai puțin, povestiri semi-erotizante, de care este plină piața neagră a cărții. Cititorul nostru, pașnic și de rînd, este surprins oarecum și contrariat, avînd o anume întîrziere — explicabilă, de altfel, — la natura vîlătucită a acestor cărți ușoare, cit o mantie de demon apărînd goliciunea unui caracter.

DORIN SALAJAN ■

Brașov, 22 iunie 1992

După 21 de ani, Cerbul de Aur

De ce oare, după mai bine de două decenii, Cerbul nostru și-a pîstrat întreaga strălucire? Simplitate în doar cîteva ediții — 1968-1971 — scena festivalului românesc a lansat staruri cunoscut astăzi în întreaga lume: Julio Iglesias, Jacques Hustin, Helena Vondračkova, Terese Steimetz, Udo Jürgens.

După 21 de ani, holul hotelului ARO din Brașov este cuprins din nou de atmosfera unică și inconfundabilă a festivalului Cerbul de Aur. Miercuri, 22 iunie, o dată cu semnalul de începere a concursului, se va reînnoa tradiția a ceea ce, pentru întreaga lume muzicală

a fost și este „The Golden Stag” — Cerbul de Aur.

Cea de-a 5-a ediție a festivalului, cuprinzînd 3 secțiuni — interpretare, videoclipuri, debut discografic — reunește tineri interpreți din toate țările lumii, de pe absolut toate continentele.

Studiind catalogul de prezentare destinat presei aflată într-un număr foarte mare, catalog pregătit de organizatori (Radioteleviziunea Română și Festival Show SRL) descoperi o lume de vedete; înțelegi că fiecare țară a trimis la Brașov pe interpretul consacrat al zilei. Și mai înțelegi că Juriul Internațional în care, printre alte celebri-

tăți, o veți recunoaște pe Alina Pușciovă, va avea de trecut o dipă grea: desemnarea celui mai bun dintre cei buni.

Cerbul de Aur nu înseamnă doar un trofeu, nu înseamnă doar suma de 10.000 dolari. Cerbul de Aur este ceea ce a fost în urmă cu mai bine de două decenii: o consacrare internațională în lumea muzicii ușoare.

Vom încerca pentru un număr viitor al revistei Flacăra un fotoreportaj cit se poate de amplu. Pînă atunci, succes la Cerbul de Aur!

A consemnat
LIANA TATOS ■

Televiziune

Vacanță de Crăciun

Am dorit să reținem pentru dumneavoastră, stimați cititori și telespectatori totodată, cîteva dintre opiniile celor care au participat la realizarea filmului pe care l-ați vizionat duminică, 14 iunie. În ceea ce ne privește, nu putem să nu vă semnălăm efortul deosebit făcut de sāraca noastră Televiziune, spre a vă oferi și altceva decît emisiuni cu multă, multă vorbărie. „Vacanță de Crăciun” este primul film artistic realizat de Televiziunea Română după mulți ani și, sperăm din tot sufletul să nu fie ultimul.

OLIMPIA ARGHIR:

Da, e adevărat, e primul film pentru Televiziune. Mi-am dorit foarte, foarte mult un film de actualitate. N-am găsit scenariul. Mă bucur că această dorință a mea, veche de 6-7 ani — aceea de a face „Accidentul” lui Mihail Sebastian, care nu s-a aprobat atunci, s-a putut împlini acum. Cum s-a întîmplat? La un moment dat, mi-a venit ideea că această poveste se poate întîmpla oricînd, deci și cu o-

menii lui 1991 — pentru că am filmat de Crăciunul lui 1991. Am găsit că soluția de a face un film contemporan este foarte potrivită, chiar dacă este un text clasic. N-am dorit decît un lucru: ca telespectatorii să se bucure, să fie un film cu oameni frumoși, cu lucruri și locuri frumoase, cu întîmplări frumoase, pentru că în aceste aproape două ore cit are filmul, să uita de necazurile și mișeria din iur.

THEODORA

MAREȘ:

Sigur, „Nora” este și pentru mine primul rol într-un film de televiziune. A însemnat o experiență cu totul nouă. Chiar și numai pentru raptul că n-am filmat niciodată iarna și n-am practicat skyul în viața mea. Am fost nevoită să mă lupt cu zăpezile și să învăț acest sport. Filmul a urmărit să satisfacă gusturile marelui public — în cel mai adevărat sens al cuvîntului — și sper că a reușit. În orice caz, noi ne-am dat toată silința.

DANA DEMBINSKI:

Ana, pe care o interpretez în „Vacanță de Crăciun” este un rol mai apropiat de mine decît ceea ce am mai interpretat pînă acum. Cu toate astea, la început am fost îngrozitor de stresată, pentru că este un rol foarte greu. Dar, cînd am simțit echipa de filmare lângă mine, cu toată dorința de a mă ajuta, am început să mă liniștesc și să lucrez cum trebuie. Pentru mine a fost o colaborare extraordinară și va rămîne o amintire minunată.

FESTIVALUL FILMULUI JAPONEZ

Cel mai important eveniment cinematografic al sfîrșitului de iunie, „Festivalul filmului japonez”, marchează aniversarea a 15 ani de la înfrățirea orașelor Constanța și Yokohama. Inițiat de „Asociația Internațională de Comunicații și Schimburi Yokohama”, orașul Constanța și Fundația Nipponica, prezentat, așa cum era și firesc, mai întîi în orașul Constanța, Festivalul filmului japonez îi invită pe bucureșteni la Cinematograful „Scala” în perioada 19-27 iunie. Un prilej cu totul deosebit de a lua contact cu cele mai bune producții nipone ale ultimilor ani.

SURORILE MAKIOKA, producție a regizorului Kon Ichikawa, va fi prezentat în seara de gală a festivalului. Realizat după un celebru roman, al unui nu mai puțin celebru scriitor,

Tanizaki Jun'ichiro, filmul încearcă o paralelă între viața celor patru surori Makiooka și scurgerea anotimpurilor.

NORIKO este povestea unei tinere handicapate, interpretată cu multă naturalețe de o handicapată, pe numele său adevărat... Noriko.

TORA-SAN ȘI LECTIA DE DRAGOSTE este cel de-al 35-lea episod al serialului Tora-san, pe care Guinness Book of World Records îl prezintă drept cel mai lung serial cinematografic din lume.

COPILII INSULEI, film realizat de regizorul Yoshitaka Asama, aduce în centrul atenției noastre relația profesor-elev, dar și ideea absurdității războiului.

SATUL NATAL, producție a anului 1983, încearcă să surprindă momentele dramatice trăite de locuitorii unei așezări ce urmează a fi acoperite de apele unui modern baraj de acumulare.

POVESTE DE DRAGOSTE, adevărat „Love Story” japonez, în care fata este atinsă de o boală necrutătoare, iar iubirea dăinuie dincolo de viață și de moarte.

DU-MĂ ÎN ȚARA ZĂPEZILOR, filmul lui Yasuo Baba este tot o poveste de dragoste, fiind înconunată, de data aceasta, de clasicul happy-end.

Selecție realizată de
LIANA TATOS ■

HOȚII DE LITERATURĂ

Intr-o locuință simplă, bătrânească, situată pe o stradă mărginașă din Piatra Neamț, printre cărți, tablouri și multe amintiri, am făcut cunoștință cu doamna OLTEA VITENCU, văduva poetului bucovinean Dragoș Vitencu de la a cărui moarte se vor împlini în curând 11 ani. Nu am ajuns întâmplător să sun la ușa doamnei Oltea; un bucovinean de suflet, dl. dr. Epifanie Cozarcescu, cititor fidel al revistei Flacăra, m-a întrebat dacă în cadrul rubricii „Chemări oamenilor de la Flacăra” n-aș putea interveni în cazul soției poetului Dragoș Vitencu, care așteaptă — fără rezultat, — înapoieră unui manuscris de poezii (al poetului) încredințat de mai bine de 10 ani domnului Nicolae Scurtu din București. Cred că am înțeles astfel ceea ce ca student la Filologie nu pricepeam, adică mecanismul prin care un le manuscris „se răcesc”, „dispar”, „se pierd” sau mor pur și simplu odată cu creatorul lor, se amestecă o vreme cu timpul și uitarea, ca apoi, spectaculos, să fie „descoperite” și oferite generos culturii române. Asta firește, după ce au trecut în neîntință și urmașii scriitorilor. Nu cunosc opera de cercetător a domnului Nicolae Scurtu, dar mărturisesc sincer, metodele sale mi-au stîrnit repulsie. Cititorii vor judeca singuri dacă am sau nu dreptate.

Orfani în infern

Cînd s-a refugiat la Timișoara, după evenimentele de la 23 August 1944, Dragoș Vitencu (15. 10. 1908 — 20. 07. 1981) era deja un nume. Născut la Cernăuți, fiu al profesorului de franceză Alexandru Vitencu, viitorul poet devine la 15 ani redactorul revistei școlare „Speranțe”. Student al Facultății de Drept din Cernăuți, ajunge între anii 1928—1929 președintele Societății studențești „Junimea”.

Este în această perioadă și secretarul de redacție al „Revistei Bucovina” — publicație în care este prezent ca articole și studii.

În 1943 îi apare singurul volum de versuri, în Colecția Scriitorilor Bucovineni, „Caiet de Duminică”. Este lesne de înțeles drama acestui poet, căruia autoritățile „culturii militante” din anul '50 refuză să-i publice versurile. Cea mai mare parte a operei scriitorului Dragoș Vitencu a rămas în manuscris! În 1953 la gazda familiei Vitencu din Timișoara s-au prezentat doi civili. „Vrem să schimbăm câteva cuvinte cu domnul avocat”, a spus unul, după care poetul a fost arestat. Mult timp soția sa n-a știut

nimic despre el; într-o zi a primit o carte poștală de la CANAL în care poetul o ruga să-i trimită medicamente și prune uscate! Atît. Prăbușit asupra roabei încărcate cu calcar, sub ploaia de lovituri, fără speranță și mai ales fără vină, poetul bucovinean s-a îmbolnăvit grav, acolo, printre martiri. A fost eliberat după aproape doi ani, iar la procesul de la Timișoara i se ceruse scuze, fusese o eroare arestarea sa! El însuși arăta ca un schelet. Bolnav, distrus și urmărit poetul s-a mutat împreună cu soția la Piatra Neamț, găsindu-și un post de consilier juridic la I.F.E.T. Neamț. În tot acest timp a scris, s-a zbatut să-și publice poeziile, dar, în afară de „Viața pasionată a lui Ciprian Porumbescu” (1974) nu i s-a mai publicat nimic. Spre sfîrșitul vieții a întrezărit o rază de lumină; cum se va vedea, era o minciună.

„Pe cine cauți străine la mine în oglindă?”

Prin anul 1980 a cunoscut în casa delicatului poet basarabean Teodor Plop Ulmeanu din București pe un profesor de română, bun cunosător în materie de istorie literară. Dl. Nicolae Scurtu, căci despre el este vorba, s-a oferit imediat să editeze volumul de poezii, pe care poetul, credul i-l-a și oferit puțin timp după aceea. Recomandat călduros de Plop Ulmeanu, cercetătorul (?) a ajuns în casa de la Piatra Neamț, își pune ochii pe bibliotecă, evaluind-o dintr-o privire. (Cunoștea din viața marilor scriitori toate amănuntele și pe toți ii batjocorea: Spunea că soțiile lor au fost niște stricate, iar după moartea lor au lichidat cu bibliotecile — dna Oltea Vitencu). Asigurările că foarte curînd îi vor apare poeziile editate de „Cartea Românească” îi luminează ultimele zile ale poetului bucovinean care la 20 iulie 1981 se așază la masa umbrilor. De acum înainte, timp de trei ani, dl. Scurtu o încredințează pe văduva poetului că „totul e clar”, nemaiexistînd „nici o opreliște”, drept pentru care „vă pot spune precis că spre sfîrșitul anului acesta (1982 n.n.) cartea va apare”.

Putem presupune că biblioteca de la Piatra Neamț i-a produs multe insomnii dlui Nicolae Scurtu; în toate scrierile trimise dnei. Oltea Vitencu insistă „stăruitor” asupra cărților poetului Vitencu pe care dorește „să mi le vindeți mie”. În privința poeziilor pe care le deține, „în curînd vă voi trimite manuscrisele”. Ceea ce nu s-a împlinit. Corespondența este întreruptă în 1984. Doamna Vitencu donează Casei Memoriale Simion Florea Marian din Suceava toată posesiunea sa culturală: cărți, documente istorice, manuscrise. Era de așteptat ca interesul dlui Nicolae Scurtu să scadă brusc! Apoi, totul a fost tăcere. Doamna Oltea s-a interesat la editura „Cartea Românească” prin prof. univ. Ioan Negură și a aflat tirziu că niciodată cartea cu pricina n-a figurat în planul editorial. Era în timpul cînd poetul Teodor Plop Ulmeanu avea să-i povestească soției lui Dragoș Vitencu despre cum publicase

Nicolae Scurtu fotografia lui Iuliei Hașdeu fără să indice sursa, adică Teodor Plop Ulmeanu. Nu știm care au fost discuțiile dintre cei doi dar cunoaștem reacția lui Nicolae Scurtu „Teodor Plop Ulmeanu este cea mai odioasă făptură umană pe care am întîlnit-o pînă acum. Are un caracter infect”.

Epistolar

Firește este să-i dăm cuvîntul și dlui. Nicolae Scurtu. O facem din datoria pe care o avem față de ADEVĂR.

16 iunie 1982
București

Stimată doamnă Vitencu,

Nu v-am mai scris deoarece trebuia să vă comunic cîteva date precise privind tipărirea volumului de versuri al soțului dumneavoastră, poetul Dragoș Vitencu. Acum vă pot spune precis că spre sfîrșitul anului acesta cartea va apare. În curînd vă voi trimite manuscrisele pe care le am de la domnul Vitencu. V-aș ruga stăruitor, așa cum vă spusese în vara trecută, o listă cu toate autografele de pe cărțile din bibliotecă, precum și scrisori, fotografii cu scriitori din Bucovina și Basarabia”.

25 august 1982

Stimată doamnă Vitencu,

În primăvara anului 1983 sper să am plăcerea de a vă invita la lansarea volumului de poezii al poetului Dragoș Vitencu. Stimată doamnă Vitencu, vă rog stăruitor, dacă aveți duble din unele cărți ce compun biblioteca poetului Dragoș Vitencu, să mi le vindeți mie”.

29 iulie 1984

București

Stimată doamnă Vitencu,

Volumul de versuri ce trebuie să apară a trenat din cauza unor verificări de istorie literară și politică pe care le-a făcut Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Acum totul e clar, împede (sic!) nu mai e nici o opreliște. În curînd surprize. Vă rog să-mi trimiteți Revista Bucovinei (toată colecția) și toate revistele pe care le aveți acasă, cu titlu de împrumut sau contracost. Aceasta a fost ultima scrisoare; volumul n-a apărut editat, manuscrisul n-a fost înapoiat. Ce concluzie să tragem, domnule Scurtu? Prin bunăvoința domnului Epifanie Cozarcescu și cu încuviințarea doamnei Oltea Vitencu publicăm o inedită — scăpată, poate, de vigilența dlui Nicolae Scurtu.

AL. MIHAILĂ ■

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină
Cruce ruptă-n două
Peste trupul tău se-nclină
Răstignire nouă.

Oamenii privesc la oameni
Cu călș sub limbă
Tu cu tine nu mai semeni
Fețele se schimbă...

Inimă-ți ascuns-au unii
Sub frunza pădurii
Pin-la-nțoarcerea minunii
Să n-o aște furi
Cînd va bate de-nviere
Oare fi-va cine
S-o trezească în tăcere
Ca să nu suspine...?

9. X. 1966

Dragoș Vitencu

Cursa cu obstacole

După cinci ani

A trecut exact jumătate de deceniu de cînd revista FLĂCĂRA, în nr. 27 din 3 iulie 1987, mi-a publicat un articol intitulat „Avancronică la o premieră”. Relatam atunci cu satisfacție și bucurie că, datorită efortului profesorului Virgil Olteanu, patrimoniul lexicografiei române se va îmbogăți cu o nouă lucrare valoroasă intitulată „Istoria și arta cărții” — lexicon care urma să apară sub egida Editurii științifice și enciclopedice.

Manuscrisul a întrunit aprecierile pozitive ale bibliologilor dr. Dan Simionescu și dr. Gabriel Ștrempel; primul semnase și prefața. Relatasem în avancronică despre tematica diversificată și cuprinzătoare, conținînd în cele 3 000 de cuvinte — articole, informații bogate și utile din domeniile tratate. Pentru a scoate în evidență efortul depus de Virgil Olteanu, am dat două exemple eclatante: lucrarea similară poloneză „Encyklopedia wiedzy o ksiazce” tipărită la prestigioasă casă editorială Ossolineum în 1971 a fost elaborată prin contribuția a 400 de specialiști; după unsprezece ani apare la Moscova enciclopedia „Knigovedenie” la editura Sovetskajaia Enciklopedia prin efortul mai multor instituții și biblioteci iar numărul autorilor atinsese cifra de 400. Lexiconul lui Virgil Olteanu, mult mai redus ca volum (în el nu sînt cuprinse personalitățile ce au activat de-a lungul veacurilor îmbogățind cu valori perene istoria și arta cărții), a fost realizat în Institutul de bibliologie ce funcționa deja de cîțiva ani de zile, avîndu-l ca unic realizator pe... Virgil Olteanu.

Articolul din Flacăra a stîrnit un larg ecou. Mulți oameni interesați să achiziționeze o lucrare de referință ce ne lipsea de mult, au așteptat-o însă în zadar. Contractul cu termenul de apariție prevăzut legal a expirat și cartea a rămas mai departe în manuscris... Ce a împiedicat publicarea acestei opere (invidia? cenzura totalitară pusă în slujba genocidului cultural?) desigur că se poate stabili, și cei care se ocupă de istoria cărții și a politicii culturale o vor face cu siguranță. Se poate conchide însă că atitudinea nefastă a unor conducători de instituții culturale nu s-a schimbat radical nici după evenimentele din decembrie 1989. Nu exagerez afirmînd că acest lexicon trebuia să figureze printre primele tipărituri ale Editurii Enciclopedice. Calvarul lexiconului elaborat de Virgil Olteanu a mai durat încă doi ani și jumătate, dar iată că primul Tîrg Internațional de Carte de la București a scos la iveală și această lucrare de referință, intitulată în forma actuală „Din istoria și arta cărții. Vademecum pentru editori, ziariști, tipografi, bibliotecari, librari, documentariști, arhiviști, muzeografi, profesori și studenți”. Pe lîngă referenții științifici amintii deja, la realizarea lexiconului au mai contribuit expertul Mircea Ionescu și dr. inginer Alexandru Irod; redactarea și coordonarea lexicografică aparține Vioricăi Gramatopol și Voichitei Ionescu; tehnoredactare efectuată de Angela Ilovan și Olimpiu Popa.

Așadar, după cinci ani de așteptare, tensiuni, neliniști și dezamăgiri, ce îl afectau profund pe autor, lucrarea sa bogat ilustrată, legată și înzestrată cu o supracopertă atrăgătoare, în sfîrșit a apărut. Felicităm călduros autorul și pe toți aceia care au înlesnit drumul acestei lucrări către cititor!

BALOGH JÓZSEF ■

MEGAMIX

CALEA

SĂLBATICĂ

● O veste șocantă: în plină glorie, trupa KLF își încetează activitatea. Bill Drummond și Jimmy Cauty au declarat oficial că nu vor mai exista de acum înainte nici înregistrări și nici concerte ale acestui duo sub numele KLF sau „Timelords” sau oricare nume avut anterior. „Am urmat o cale sălbatică și rănită, dură și glorioasă, mizeră și strălucitoare. Așa a fost drumul nostru în toți acești cinci ani, iar ultimii doi ne-au condus pe culmile reușitei comerciale. Sîntem la punctul în care putem aluneca de pe aceste însoțite plaiuri înspre abisul necunoscut. E timpul să ne opriți”. Drummond și Cauty au debutat sub numele „The Justified And Ancients Of Mu Mu” (THE JAMS), în anul 1987. În anul 1988 își schimbă numele, în „Timelords” și au primul lor nr. 1 — „Doctorin’ The Tardis”. În anul 1991 sub numele KLF au scos albumul de succes internațional „The White Room”, cu patru discuri single intrate în Top 5, dintre care cel mai bine clasat a fost „3 AM Eternal”.

● BRUCE SPRINGSTEEN a lansat la sfîrșitul lunii mai un nou disc single intitulat „Better Days”, extras de pe albumul „Lucky Town”. Discul conține pe verso varianta „live” a vechiului succes „Tougher Than The Rest”, iar în variantă maxi și CD mai apare cîntecul „Part Man, Part Monkey” în varianta originală din timpul înregistrărilor pentru albumul „Human Touch”.

● Starurile din Los Angeles ajută la acoperirea rănilor, după evenimentele violente ce au produs imense pagube. Astfel, James Brown l-a anunțat pe primarul orașului că își oferă gratuit serviciile în acțiunea de strîngere a fondurilor. Dionne Warwick pune la dispoziție veniturile sale pentru reconstruirea unei librării distruse. Tom Petty a imprimat cu mare rapiditate discul single „Peace in L.A.” ale cărui încasări le va dona Primăriei. Se pregătește deasemenea un uriaș concert pentru strîngere de fonduri, la care va participa și Michael Jackson.

● Vince Neil a părăsit trupa MOTLEY CRUE pentru a urma o carieră solo. Se vorbește tot mai mult despre o crescîndă implicare a sa în cursele auto. Pe plan muzical el a lansat deja primul său disc solo intitulat „You’re Invited But Your Friend Can’t Come”. Referitor la despărțirea sa de trupă, Vince a afirmat că nu mai împărtășea entuziasmul lor pentru noile direcții muzicale, iar „Days Of Thunder” l-a dezamăgit.

MIRCEA ZANE ■

MAI SÎNT CASE DE CULTURĂ?

Lipsite total de subvenții, multe Case de Cultură trăiesc zile agonice iar Căminele Culturale de la sate se părăginesc sub ochii indifferenței autorităților. Sînt, desigur, și reacții. Una dintre ele s-a consumat zilele trecute la Adjud unde s-a desfășurat Consfătuirea Ligii Naționale a Caselor de Cultură (LINCAR) — filiala Moldova — și unde s-au dezbătut gravele probleme cu care se confruntă aceste instituții în perioada de tranziție spre o economie de piață. Participanții la Consfătuire au adresat Parlamentului, Președinției și Guvernului o moțiune în șapte puncte în care se reclamă: Urgentarea adoptării unei Legi a Culturii; Subvenții financiare

pentru buna funcționare a Caselor de Cultură, scoaterea lor din izbeliștile autofinanțării; Adoptarea, în regim de urgență, a Ligii Sponsorizării; Acordarea de facilități formațiilor artistice pentru a se deplasa în țară și străinătate, reducerea cu pînă la 50% a tarifelor de transport; Reglementarea regimului de difuzare a filmelor video și implicarea Caselor de Cultură în această activitate; Dreptul Caselor de Cultură de a patrona fundații și societăți culturale cu caracter lucrativ care să valorifice spațiile disponibile și să contribuie la rentabilizarea complementară a activităților culturale; Asigurarea Caselor de Cultură cu o

deplină autonomie în plan local și național.

Sindicatul Lucrătorilor din Casele de Cultură (LINCAR), filiala Moldova, își exprimă speranța că, peste toate durerile țării, autoritățile actuale ale României vor analiza cu responsabilitate și bună credință aceste propuneri și vor acționa pentru adoptarea lor neîntîrziată, ceea ce ar avea un efect benefic pentru viața spirituală și pentru habitatul cultural al localităților noastre. Să nu se uite că în multe din aceste localități Casele de Cultură le revine misiunea de a suplini absența cvasi-totală a instituțiilor profesionale.

I. NECULEA ■

VASILE ANDRU:

„Șansa de a porni spre INDIA cu India cunoscută de acasă”

— Vasile Andru, te întreb exact ce te-ar interesa orice om care află că ai călătorit, vreme de câteva luni, în India: cu ce scop? cu ce mijloace? și, firește, cu ce folose?

— Am fost invitat de un centru de studiu și practică vedantice — Sivananda Vedanta Yoga Center — care mi-a oferit o bursă.

— Cu ce temel, fiindcă nu se oferă o bursă de studiu yoga la întâmplare?

— Centrul nostru de yoga din București a stabilit legături cu centre asemănătoare și mai mari din alte țări. Eu fac parte din conducerea centrului român, sint vicepreședintele lui.

— E unul din centrele — sau asociațiile — ivite după revoluție?

— Nu. A fost înființat în 1973 sub îndrumarea profesorului Mario Sorin Vasilescu. Interzis în 1982, e reînființat în 1990. În prezent, are câteva sute de practicieni, în București, și filiale în marile orașe din țară. Practicienii din țară sint de ordinul miilor.

— Cînd ai plecat și cu ce aventuri? Mie numai ideea unei călătorii în India îmi dă fiori unei aventuri.

— Am plecat după Crăciun, anul trecut. Noaptea Anului Nou 1992 am petrecut-o într-o biserică plină din Madras. Am avut un program încărcat. Mai ales în prima etapă, ianuarie-februarie, în ashram-ul de la Neyyar Dam, în Sudul Indiei. Un program complex.

— Deci un program pentru yoghini?

— Noli, acolo, nu foloseam termenul yoghini. Ci practicanți. E mai aproape de real. Si evităm astfel sensul de „spectaculos” care umbrește acest termen. Practica yoga este una de restaurare a condiției

naturale, de eliberare a resurselor ființei, de sporire a corpului spiritual.

— Eu te cunosc ca prozator. Nu vreau să spun că această preocupare mă uimește. Mai toți am dus o existență dublă. Ce mă uimește e doar profunzimea ei. De cînd te interesează yoga? Ce sens are această pasiune în viața ta? Dar pentru cei din jur?

— M-au chemat aceste lucruri de cînd am deschis ochii. Cînd spun „de cînd am deschis ochii” mă refer la momentul în care am întrezărit că sint mai mult decît un corp fizic. E un eveniment norocos. Cunoașterea de sine nu a început cu proza, ci cu astronomia. Aveam în adolescență o lunetă și chiar credeam că mă voi înscrie la astronomie. Am deschis ochii atunci cînd am realizat că există un cer deasupra noastră. Cînd revăd caietele mele de adolescent, mă sint intimidat de calculele de care eram în stare atunci. Îmi propuneam, de exemplu, pentru o noapte întreagă, să studiez stelele duble... Tată vroia să mă facă doctor sau preot. Atunci am intuit că există ceva care însumează și meseria de doctor și pe cea de preot: scriitorul. Pasul de la citirea cerului la Yoga este scurt și firesc. Am început să practic yoga din anul 1975. Am lucrat cu Mario Sorin Vasilescu, un profesor foarte iscusit. Ce sens a avut alegerea yoga? A venit dinlăuntru. Poate că o urgență de a-mi mări libertatea într-un timp neliber și viciat și neliber. Dar poate și ca un glas al ființei religioase, necunoscute.

— Lui Mircea Eliade, călătoria în India i-a definit restul vieții!

— Cu mine lucrurile au stat altfel, din neșansa de a merge tirziu în India, din șansa de a porni spre India cu India cunoscută de acasă. Dinsul a plecat din tinerețe, eu după ce trecut-au anii... Eliade e foarte mare. Dar dacă m-ai stîrnit la această discuție, o continui. Am plecat în India la patruzeci și nouă de ani. Cu alegere din soartă deja făcute.

— Oamenii pleacă azi în S.U.A. pentru turism și afaceri, în Franța pentru cultură și afaceri, în Turcia pentru afaceri și afaceri. Toată lumea vrea să că-

lătorească. În ultimii doi ani, o mulțime de români a realizat călătoria fundamentală a vieții, cea mult visată, cea nesperată. Un drum în India nu e totuși eu un drum la Rusă. Un drum în India e o poartă în destin. Altfel, destinul sau se împlineste, destinul? Ce s-a întîmplat cu tine? Te simți marcat?

— Este fapt de destin. Încă nu disting între marcat și împropățat. Deși aveam sentimentul că merg cu India învățată de acasă, am trăit, firește, emoția roditoare a unei mari experiențe. Mi-am confirmat pe deplin însă gîndul că aici este patria unei mari culturi filozofice. Călătoria a fost, într-adevăr, una fundamentală. Dar nu din cele care-ți întorc viața în altă direcție. Ci din cele care-ți confirmă puternic o direcție aflată. Eu mergeam să caut ceva după ce aflasem acest ceva: relația sacrului cu omul. Căutarea a fost rodnică. În disciplina inițială, termenul „a găsi” e mai palpabil decît pentru un om din afara disciplinei. Perfecțiunea și lumina nu sint foarte departe. Ele sint în noi, con-substanțiale, dar trebuie constientizate... Cînd spun „perfecțiunea e posibilă” nu înseamnă că alerg după o himeră, ci că încerc să relev perfectiunea existentă cu ființa umană, în ființa umană. Aducerea la conștient a unei stări bune, pe care o avem în noi, starea adamită, e chiar „găsirea”.

— Să presupunem că trebuie să te adresezi acum unei mulțimi care și ea caută ceva: o slujbă, un punct de sprijin în haosul de azi, poate chiar lînistea sărăciei disperate, dar așezate, dinainte de decembrie. Să zicem că trebuie să le spui acestor oameni un lucru important, învățat de tine în lunga călătorie, un lucru simplu, care să rămînă în suflet și în memorie pentru tot restul vieții. Ce le-ai spune?

— Nu trebuia să merg în India ca să răspund unei asemenea întrebări. Iată răspunsul: Mîntea poate face suportabil insuportabilul vremii. Omul suferă pentru că se identifică mereu cu suferința sa. Cînd evoci suferința, mîntea ta ia forma suferinței. Cînd evoci norocul, mîntea ta ia forma norocului. Îndrum două grupuri de lucru, două mulțimi, dacă vrei să le numim așa. Unul este de prac-

tica isihastă. Oratio Mentis: altul este de „tehnic” de stimulare mentală. Aici problema rămîne realizarea unui echilibru, în condițiile în care factorii de dezechilibru sint foarte agresivi. E vorba de cîștigarea unei stări de liniște metodică. Și de o metodă a liniștii. Să nu te simți sub presiune. În final, tot de însănătoșirea ființei e vorba. Omul învăță să se cunoască. Dacă se cunoaște, știe ce trebuie să înfrunte și, mai ales, cum. Omul e capabil să afle o soluție în starea cea mai grea. Dacă India aduce ceva nou în această lucrare de împăcare a omului cu sine, atunci pot spune că aici m-am confirmat în efortul meu. În plan concret, confirmarea după încheierea cursurilor a însemnat o diplomă, iar titlul dobîndit e „shiromani”, ceea ce vrea să însemne îndrumător. Exact ce făceam și ce fac în continuare cu grupele de lucru.

— Cîți bursieri au fost la Neyyar Dam?

— Numai unul. Aici eram 144 de cursanți din 22 de țări. Burse n-au fost oferite decît puține, citeva invitații pentru țări din estul Europei. Cînd a că doar eu am ajuns să onorez invitația. Eram singurul bursier. Cît despre cursanți, ei au plătit o taxă de 1500—2000 dolari și, bineînțeles, drumul. Costul călătoriei ar fi echivalent cu salariul meu de redactor principal la „Viața Românească” pe cinci ani. Fără bursa centrului Sivananda, și fără biletele de călătorie sponsorizate de Fundația Sörös, ar fi fost imposibil să ajung acolo. Gazdele au fost generoase. Si în ashramul gazdă, și-n alte centre unde am fost în lunile martie-aprilie (Pondicherry, Rishikesh, Uttarkashi, Sarnath) am fost primit cu căldură. Eram primit ca un om care vine de departe, dintr-o lume ciudată, necunoscută. Mi-au oferit invitația să-mi prelungec sederea sau să rămîn acolo.

— Care au fost primele cuvinte pe care le-ai adresat elevilor tăi la întoarcere?

— Cred că le-am spus: „În această călătorie am simțit că am fost împreună cu voi și că reclădim o punte spirituală între două spații înrudite”. Un cursant al meu a înregistrat pe bandă, voi verifica, Dincolo de

beneficiul personal, am simțit că sint în numele unui grup și al unui spațiu. De altfel, așa eram privit în fiecare ashram.

— Ce e un ashram?

— Un loc de lucrare cu sine, de meditație. Ceva între academie și mănăstire — pentru că se face și asceză.

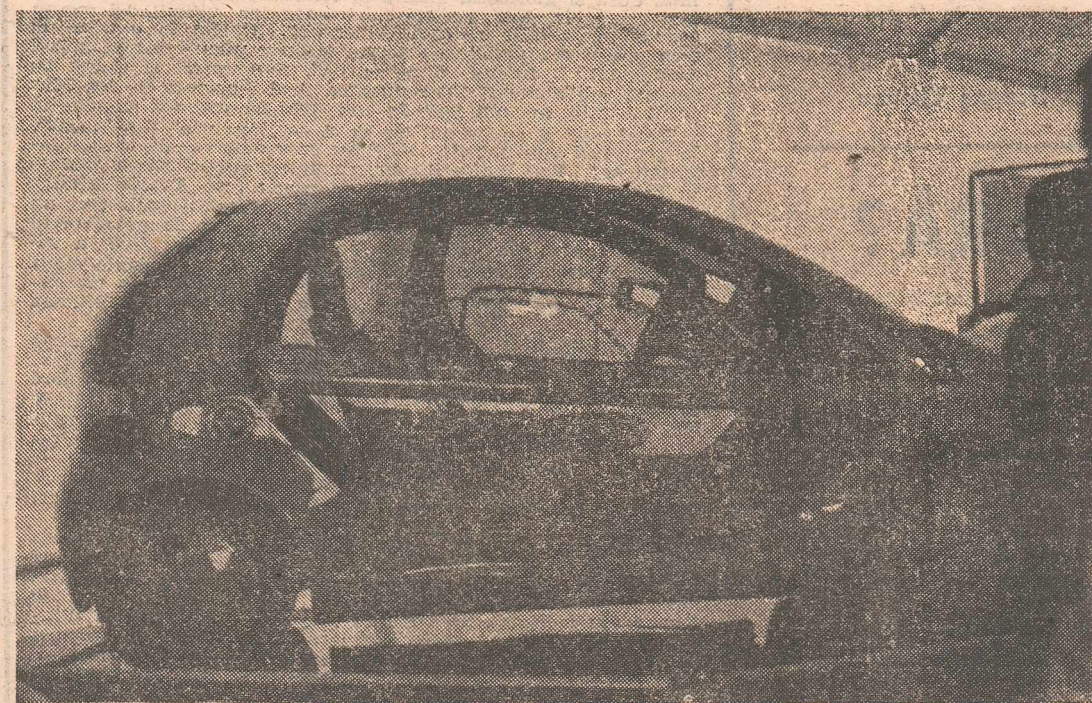
— În ce fel ai redevenit european?

— Eu am plecat de acasă ne-european. Adică eu nu sufar de acest tip de localism care te face european sau asiatic. Eu nu sint prăpastie între Orient și Occident, nu sint fractura despre care vorbesc acei oameni care-și proiectează astfel propria lor fractură launtrică. Diferențele Orient — Occident nu au nici un temel fiziologic, structural uman. Deosebiriile sint de atitudine, de raport religios cu lumea. În India tradițională, religia este o practică, nu o învățătură (cum e în Europa). În Occident, Dumnezeu este resimțit în genere ca exterior omului, și religia te aprofundează. În Orient, divinitatea coboară între oameni, divinitate e launtric. Cînd un european dobindește această atitudine, de a resimți divinitatea ca interioară, atunci vezi că diferențele psihologice Orient — Occident dispar. Astfel, orice polemici între vedantism și creștinism sint inutile, fără rost, dispar. Disputa, de altfel, se duce nu între yoghini și creștini, ci între practicieni și nepracticieni. Un nepractician, în totdeauna, îl va coplesi pe practician cu bombe teologice, cu exaltări separatiste, cu gelozii inconștiente. Creștinul teolog va intra în polemică cu practicianul creștin; yoghinul teolog îl va zgîlții polemic pe yoghinul practician. Dar toți cei care practică, descoperă că există o ordine superioară în univers și că-ți îmbunătățești viața dacă tu cunosti și comunici cu acea ordine, divină. Un creștin care practică yoga devine astfel un și mai bun creștin. Devine un om cu o caldă înțelegere a lumii și a oamenilor.

TUDOR OCTAVIAN

Prin telefax din Italia

ANUL COLUMB ȘI MAȘINILE SOLARE

Genova este locul de baștină al marelui navigator Cristofor Columb. Aici se pregătește, la nivel național și mondial, împlinirea unei iumătăți de mileniu de la descoperirile făcute de „regele oceanelor”, cum a fost denumit celebrul genovez de marinarii lui. Capitala Liguriei trăiește cu intensitate evenimentul. A fost inaugurat un mare teatru de operă, se construiesc noi locuri de „parcare” pentru iahturi și autoturisme care, după estimările edililor, vor inunda cu sutele de mii orasul. Au apărut o puzderie de băuturi și preparate culinare, toate purtînd pecetea anului aniversar, toate dedicate sărbătoritului.

În șirul evenimentelor prevăzute figurează și deschiderea unei expoziții internaționale de autoturisme neconvenționale, ce vor fi puse în mișcare nu de benzină sau motorină, ci de energie solară sau electrică, aceasta din urmă stocată în acumulatori ultramoderne. Din

modelele ce urmează a fi prezentate reținem autoturismele de oraș (cu două sau șase locuri), beneficiind de un design și o coloristică întru totul originale. O noutate o constituie și amplasarea volanului nici pe stînga, nici pe dreapta, ci pur și simplu în centru, spațiile rămase libere fiind utilizate pentru fotolii deosebit de ergonomice. Multă senzație vor produce și mașinile de curse, propulsate si ele prin energie „ecologică”. Ele au participat deja la un concurs de formula I și au alergat pe serpentinele pistei cu peste 70 km. la oră. Dar în locul erupțiilor de debuși, totul a fost de data aceasta curat și silențios. Deosebit de atractive s-au dovedit încă de pe acum și mașinile liliputane conduse prin unde radio de la 50 metri.

Se estimează că la Genova, vizitatorii vor avea și imaginea mijloacelor de transport terestre ale veacului următor.

PAUL MATEI

Genova, iunie 1992

Campionatul European de fotbal

În finală nemții cu danezii

Germania
și-a revenit

Cu Germania, suedezii n-au mai reușit să repete în semifinală, cea mai bună repriză a lor din acest campionat, repriza a doua din meciul cu Anglia, în vreme ce nemții, după ce au profitat de o scorță favorabilă, în jocurile din grupă, au luat-o în serios și au stăpinit încă din start o partidă frumoasă, desfășurată într-un ritm de vis, pentru niște jucători care tocmai au terminat campionate obositoare, nemaivorbind de cupele europene. Suedia rămâne, alături de Danemarca, surpriza acestei competiții, cea din urmă având și șansa de a ajunge în finală. Cele două echipe nordice au scos clar din cursa spre finală pe cele două favorite ale grupei, Franța și Anglia. Pentru Michel Platini, doar Cupa Mondială e capabilă să facă să viseze mulțimile așa că, eliminarea Franței nu este o tragedie!

În ce ne privește, noi am vi-

rat-o mai de mult spre Cupa Mondială. Bine ar fi să reușim de data aceasta calificarea. Și pentru că vineri este finala C.E., așteptăm o finală pe măsură, motoarele fiind deja, cum s-a văzut, la turație maximă. Noi mergem, ca și suedezii pe „muna” Germaniei.

MIHAI SANDOIU ■

În țara lui
Gullit-ver
s-a așternut
tăcerea!

Un Van Basten obosit, un Gullit care a fost doar umbra marelui jucător de altădată, un Koeman lipsit de imaginație și un Rijkaard fără perspectiva de a desfășura jocul subtil ce-l

caracterizează, neavind coechipieri în aceeași vervă cu el au provocat luni seara — după prelungiri și după executarea loviturilor de la 11 metri — cea mai mare surpriză: eliminarea Olandei în fața Danemarcei care, deși a fost poftită în ultima clipă, n-a avut nici un complex și a rănit să joace cu orice preț finala. Olandezii s-au aventurat în combinații de multe ori nereușite, deoarece ansamblul lor, bazat pe fantezie, tehnică individuală impecabilă, nu a mai funcționat cu aceeași strălucire. Danezii, în schimb, au jucat mai riguros, mai incisiv, cu mai mult aplomb, cu mai multă prospețime, și, de ce să n-o spunem, mai pragmatic. Victoria le este pe deplin meritată chiar dacă „portocala mecanică” stie mai mult fotbal, fiind, atunci când vrea, un angrenaj ce spulberă pe oricine îi stă în cale. De această dată, fie că și-a deconsiderat adversara, socotindu-se deja calificată, fie din oboseală sau datorită unei zile mai proaste, sau fie din cine știe ce alte cauze prestația ei a fost sub așteptări, neinspirată.

În țara lui Gullit-ver s-a așternut tăcerea... (G.A.)

MUICĂ,
O FĂCURĂM
LATĂ!

● Cu un final accelerat (ultimele trei etape pe parcursul unei singure săptămâni), ediția cu nr. 74 a campionatului național a consfințit triumful de necontestat al dinamoviștilor bucureșteni, care s-au profilat în câștigătorii chiar de la jumătatea întrecerii. Dovedind profesionalism în mentalitatea de pregătire și în abordarea jocurilor, Dinamo și-a reclădit într-un timp record o nouă echipă, a cărei valoare urmează să fie confirmată în planul întrecerilor internaționale. Fără a cunoaște înfrângerea pe parcursul celor 34 de etape (la care se pot adăuga altele 6 din ediția precedentă), echipa campioană a oferit prin Gerstenmajer și golgeterul competiției, secundat de un alt coechipier, albanezul Demollari. ● Ținând aproape permanent plasa liderului, Steaua nu a îndrăznit mai mult, desi a cunoscut într-o mai mică măsură procesul de reconstrucție a echipei. La ora închiderii ediției (uni), echipa din Ghenecia se pregătește în însă pentru susținerea finalei Cupei României. ● Evident, marea revelație o constituie Electroputere Craiova, care dintr-o promovată a

ajuns să participe în Cupa UEFA, alături de concitadina Universitatea și de „Poli”. ● „Muică, o făcurăm lată!”, ar putea spune oltenii, pentru prima oară un oraș (în afara Capitalei) având două prezențe în cupele europene. ● În timp ce Rapid (locul 7) și F.C. Ploiești (locul 10) au cochetat cu pozițiile fruntase mai mult prin tradiția și rezonanța numelor, Dacia Unirea Brăila (locul 6) a avut un parcurs excelent în retur, cu Dumitriu III la timonă. ● Plutonul alcătuit din Oțelul Galați, F.C. Brașov, Gloria Bistrița, F.C. Inter Sibiu și F.C. Farul a avut o existență liniștită, spre deosebire de trioul F.C. Bacău, Sportul Studențesc și F.C. Argeș, ultima dintre acestea însoțindu-le pe mai vechile „condamnate” A.S.A. Electromureș și Corvinul Hunedoara în vitoarea diviziei... A.

● Schimbări de substanță în structura fotbalului nostru: echipele din primul esalon vor alcătui divizia națională, iar divizia A va cuprinde (în două serii) echipele situate pe locurile 2—12 la încheierea actualului divizion B. ● De asemenea, introducerea profesionalismului nu mai este doar un deziderat, în cel mai scurt timp F.R.F. analizând dosarele cluburilor care doresc să obțină licența de profesionist. ● Astăzi, deci, finala Cupei României va opune pe Steaua (cu 16 trofee câștigate) Politehnicii Timișoara (cu o reușită, în 1958, în fața Progresului București, și alta, în 1980, cu 2—1, chiar în fața adversarei de acum).

POMPIU L. DUMITRESCU ■

VIAȚA ÎN B

Progresul, CSM Reșița și U Cluj au promovat în divizia națională

Cum era de așteptat, a fost liniște în ultima etapă a diviziei B. Progresul a făcut un 2—2 cu Faur, asigurându-și astfel primul loc cu un punct avans față de tenaceea Gloria C.F.R. Galați. În celelalte două serii, lucrurile erau știute dinainte, dar ambele lidere au învins și în ultima etapă, reșițenii pe Chimia Rm. Vilcea cu 4—3 acasă,

iar „U” cu 5—1 pe „Electromureș” în deplasare.

În felul acesta, Progresul, una din echipele de suflet ale bucareștenilor, revine, după foarte mulți ani, pe prima scenă fotbalistică a țării. C.S.M. Reșița, și ea fostă divizionară A, promovează datorită unei situații conjuncturale (afacerea Unirea Alba Iulia — U.T.A.), când nimeni nu se aștepta. Șepcele roșii, după numai un an de absență, revin spectaculos, obținând 57 de puncte și cel mai bun gol-laveraj (82—10).

Le felicităm, dorindu-le viață lungă, jocuri frumoase și corecte.

ADRIAN MITU ■

SALVAȚI
SPORTUL!

Cristian Gatu

CELE MAI FRUMOASE ORE

Adunarea de înființare a Asociației Sponsorilor Sportului Românesc, ținută săptămîna trecută, a fost pentru mine realmente o bucurie. În opt ore de convorbiri telefonice, interne și internaționale, am reușit să luăm acceptul verbal, în prima fază de la 60 de oameni de sport, cu nume de mare rezonanță. Au răspuns prezent în sală, printre alții, Lia Manoliu, Iolanda Balas, Mihai Nedef, Gheorghe Novac, Mircea Cîmpeanu, Cornel Oțelea, Valentin Samungi, Nicolae Nedef, Aurel Drăgan Nicu Vlad, și mulți alții. Prin fax au transmis adăziunea: Ion Tîrlac, Angelica Rozeanu, Petre Ivănescu, Ioan Mozer, Ana Pascu, Elisabeta Polihroniade, ș.a.m.d.; au răspuns „da”, prin telefon, Ilie Năstase, Nadia Cornănești, Bela Karoly, Vasile Stingă, Mircea Lucescu, Mircea Sandu, etc. Au fost alături de noi și cîțiva ziariști și mai mulți sponsori, de exemplu, Rank Xerox, prin dl Marian Popa director general; Samsung, prin dl George Copos; firma condusă de fostul mare sportiv, Ion Draica; TV Rom International SRL; omul de afaceri Mircea Angelescu.

Pentru mine au fost cele mai frumoase 24 de ore din viață, prin modul cum au reacționat la S.O.S.-ul meu foști mari sportivi români, fără nici un fel de întrebări suplimentare! Pentru o oră, cit a durat adunarea, am avut în față un fel de „muză” al sportului românesc. Am uitat cu toții de funcțiile pe care le deținem ne-am simțit din nou sportivi, parcă nu trecuseră 20 de ani, am fost de acord că misiunea noastră în sport nu s-a terminat și că este mare nevoie de noi, acum, cînd pasiunea a fost decalată spectaculos de motivația financiară. Ne-am înțeles să ne continuăm lupta, în afara terenurilor de sport, dar pentru sport, prin aducerea în sord-jinul lui a sponsorilor, prin dirijarea surselor de finanțare acolo unde este nevoie de ele, cu harța sportivă a României în față. S-a vorbit puțin, sperînd că o să putem face mult. S-a ales un consiliu de onoare, din 11 membri între care, Vasile Căbulea, ca inițiator al Clubului Tricolorilor; o urmasoare întâlnire a acestui club urmînd a fi, probabil, cu un viitor club al campionilor mondiali și olimpici, foarte mulți dintre ei regăsindu-se în Asociația Sponsorilor. Înregistrarea oficială a acestei asociații are loc zilele acestea, pentru că m-am temut să nu fi uitat, pe moment, alte nume importante, care, probabil vor putea afla prin mass-media, de ideea noastră și vor prezenta și ei acceptul, ca membri fondatori. Dl George Copos, ca sponsor activ al sportului românesc, a propus o contribuție minimă, din partea firmelor, de un milion de lei, propunere acceptată.

Sînt foarte optimist. Sînt convins că toți oamenii care iubesc sportul, indiferent de poziția lor, vor ajuta financiar acest important fenomen social; mă gîndesc și la persoanele fizice, pentru care s-a fixat o cotizație anuală în cazul în care vor dori să devină membri cotizație de 6000 de lei, deci 500 de lei pe lună. Dacă 100.000 de iubitori ai sportului ar face acest efort material, am obține 600 de mil. anual, adică aproape a cîncea parte din subvenția primită de la stat, deci o sumă foarte importantă pentru sport. Deocamdată sediul asociației este chiar în biroul șefului Departamentului Sport, telefon 10 70 40, fax 12 01 61, la care răspundem atît eu, cit și dl Valentin Samungi, secretarul Asociației Sponsorilor. Vom avea și un sediu propriu-zis fie pe malul lacului Horăstru, unde este o bază a C.T.T., fie la Stradul Tinereții. Membrii vor avea intrare gratuită. Îi așteptăm cu ideile pe cei care vor să fie lîngă noi, în marea echipă a sportului românesc și bineînțeles cu contribuții financiare, pe măsura puterilor fiecăruia.

Am dorit să fie prezent și dl Năstase, reprezentantul Ligii Naționale a Sportului Muncitoresc, pentru că alături de noi să-și dea seama că a ceda sau a renunța pînă și la viață, nu reprezintă arme sportive. A lupta în sport cred că înseamnă, în primul rînd, să nu codezi să cazi și să te scoli, să fii lovit și să zîmbești sau să fii învins și să stringi mina învingătorului. Lupta noastră de abia începe și sîntem în aceeași barcă; sportul muncitoresc nu mai există cum nu mai există nici sport militar, școlar, etc. Există doar sportul românesc și există trei culori sub care trebuie să luptăm și să învingem împreună.

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

Nu alerg
niciodată
singur!

Duminică 14 iunie, pe stadionul Voința, am fost, din nou, alături de Nicolae Popcov. De data aceasta, în încercarea de a doborî un record personal pe 5000 de m. Timpul obținut în octombrie 1991 era de 29 minute și 53 de secunde. În vîrstă de 44 de ani și cîteva zile, cu un handicap locomotor, datorită unei nenorocite boli, este vorba de poliomielită, își continuă cu aceeași vîntă exemplară, lupta cu înfrîmîntarea care i-a marcat destinul. Timpul obținut în 14 iunie 1992, pe 5000 de m a fost cu 1 minut și 32 de secunde mai bun, adică 28'21". Încurajat de oamenii de la Flacăra

și de prietenii pe care și-a făcut de-a lungul a mai mult de 10 ani de cînd aleargă pe stadionul Voința, ajutat și financiar de firma COMIMPEX CONSIGNAȚIE 36 SRL, de pe strada Caraiman, firmă condusă de dna ELENA NEACȘU, a mai reușit o victorie împotriva limitelor fizice pe care tot încearcă să i le fixeze natura.

Născut în aceeași zi, 28 iunie, ca și Anișoara Cusmir, o mare campioană a atletismului, Nicolae Popcov și-a doborît recordul personal pe 5000 m. la o zi diferentă, după aniversarea zilei de naștere, a unui alt mare campion, Paavo Nurmi (13 iunie 1897). Singurătatea alergătorului de cursă lungă nu l atinge pe Nicolae Popcov. „Nu alerg niciodată singur. Împreună cu mine sînt tot timpul marii sportivi ai lumii”.

Următoarea întîlnire cu Nicu Popcov va avea loc pe 19 octombrie la un semimaraton (21,1 km)!

DAN MIRCEA POPA ■
MIHAI SANDOIU ■

ATLETISM. Miercuri și joi, pe Stadionul Național din Capitală se va desfășura cea de-a 37-a ediție a „Internaționalilor de atletism ale României” în paralel cu finalele campionatelor naționale ale seniorilor. De menționat că aceste întreceri au fost precedate luni și marți, de campionatele naționale la probele combinate, heptatlonul feminin și decatlonul masculin. Ne face plăcere să reamintim că incontestabila vedetă a heptatlonului internațional, Lilianna Năstase, s-a numărat printre deținătorii premiilor Flacăra pe anul 1991, recent decernate. Multiplă campioană (14 titluri) și recordmană națională, câștigătoare a medaliei de aur la „europenele indoor” de la Genova, 1992, vicecampioană mondială la Tokio, în 1991, autoare a două recorduri mondiale de sală la pentatlon, Lilianna se află în luptă cu ea însăși pentru do-

borirea propriului record național de 6602 puncte. Vom ține pumnii, deci, nu numai ei, ci și tuturor celorlalți atleți și atlete pentru realizarea standardurilor de participare la J.O. și obținerea unor cit mai bune performanțe.

VOLEI. Evenul dinamovist. Dominînd clar ierarhia echipelor masculine, Dinamo București și-a alăturat titlului de campioană și pe cel de câștigătoare a Cupei României, învingînd cu 3—1 și 3—0 în finala disputată cu Elcond Zalău. „Unu, doi, trei, patru / Cupa și campioanatu’!”. Scandarea galeriei giuleștene nu a fost să se implinească: în semifinalele Cupei României, favoritele, Rapid București (recent laureate cu titlul de campioane) au întîlnit pe Universitatea C.F.R. Craiova (campioana ediției precedente), care s-a dovedit mai decisă în

joc, obținînd victoria cu 3—2 (în tur: 3—1) și calificarea. În cealaltă semifinală, deși a învins cu 3—0, Braconț Brăila a ratat prezența în finală, Știința Amicii Băcău (proaspăt promovată în Superligă) obținînd victoria în tur la un scor similar, dar beneficiînd de un punctaveraj superior (73—65).

RUGBY. Istoria nu s-a mai repetat. Reeditînd finala „Cupei României” din ediția precedentă, de această dată Farul Constanța a avut câștig de cauză în fața Științei Petroșani cu 23—10. Cădere de cortină astfel pe scena competițională internă (titlul de campioană fiind adjudecată de Steaua București), sezonul de toamnă promițînd un bogat program: cîte două întîlniri cu Argentina și Africa de Sud, partidele cu Italia și Tunis din cadrul Cupei FIRA. POMPIU L. DUMITRESCU ■

MODERNIZAREA TEHNOLOGIEI DVS. LA NIVEL MONDIAL CU PRODUSE ALE FIRMEI:

BOSCH

- AUTOMATE PROGRAMABILE
- ACTIONARI ELECTRICE
- COMENZI NUMERICE

Aprovizionare, echipare și implementare la prețuri convenabile prin societatea comerciala româno-germană

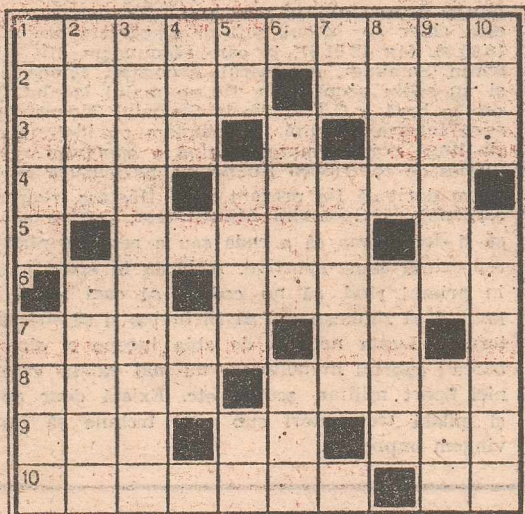
East Electric

SRL

BUCURESTI

Tel: 59.44.24 Fax: 25.61.21 Telex: 11931 CBTx R

DIN LUMEA MUZICII

ORIZONTAL: 1) Autor de lucrări muzicale. 2) Compoziție muzicală scrisă pentru soliști, cor și orchestră pe textul unui

libret dramatic — Aptitudine pe care o au unele persoane de a cînta frumos din gură (pl.). 3) Cîntec pe care vechii

barzi finezi îl interpretau cu acompaniament de kantele (un fel de țiteră cu cinci corzi) — Pseudonim al lui Mihai Gafița. 4) Așa... ca pe la Iași — Ca o melodie executată în andante. 5) Extras dintr-o partitură a notelor scrise pentru partea susținută de fiecare cîntăreț sau instrumentist — Începe valsul! 6) Bețe! — Instrument folosit pentru liniat portative. 7) Intervalul dintre două sunete ale gamei, la distanță de trei trepte — Ultimele note... dintr-un cîntec! 8) Cea de acolo — Treapta a șasea a gamei diatonice (pl.). 9) Bidiviu — Nota a șaptea — Întreg. 10) Ornamente muzicale — Final la harpă!

VERTICAL: 1) Cîntec religios pe mai multe voci — Ritmul muzicii. 2) Termen care denumește, împreună cu un

număr de clasificare, o operă a unui compozitor — Semn grafic pe portativ care indică revenirea la tonul natural al unei note muzicale. 3) Cîntăreți populari. 4) E pentru... — Sunet de trompetă! 5) Uvertură și final de operă! — Instrument antic, a cărei imagine stilizată e folosită ca emblemă a muzicii — Primele sunete! 6) Elementul de bază al compoziției — Rînd. 7) Ion Vasilescu — A crea (fig.). 8) Năving — Versurile unei melodii de muzică ușoară. 9) Intervalul dintre două sunete situate la o distanță de opt trepte (pl.) — Clasament muzical. 10) Manifestare a veseliei — Arle scurtă și ușor de executat.

Dicționar: RUNO, NTS.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Chemarea codrului: **EMINESCU; DUD; SADOVEANU; LE; ER; DEMETRIUS; NITU; I; IOSIF; INFRINT; IE; R; NS; I; TIO; RAU; OM; VERDE; NN; URIAS; SE; MIZ; SERI; DIANA; I; CST; DO; NUCET; AC; BRADULET; TULBURE; ESOP.**

Colegii de la PUBLICATIILE FLACĂRA sînt alături de prietenul lor Vlad Bogdan în greaua pierdere suferită prin dispariția tatălui său.

DANIS S.N.C. ROMAN
Roman, strada Ștefan cel Mare Bl. M7 (Parter 2)
Tel. 937/25411.

■ Produce și livrează pe bază de comandă fermă la prețuri foarte avantajoase:

— O gamă variată de tricotaje din P.N.A. aliniate la cerințele modei occidentale.

Cei interesați pot viziona colecțiile noastre care le stau zilnic la dispoziție la sediul societății.

Nu uitați: Danis S.N.C. Roman vă așteaptă!

Vremurile sînt cum sînt DAR VREMEA?

Vremea în săptămîna
24—30 iunie

Miercuri, în regiunile din vestul, centrul și nordul țării vremea va fi în general instabilă. Frecvent vor cădea ploici vor avea și caracter de averse însoțite de descărcări electrice și izolat de grindină. În aceste regiuni, temperaturile maxime vor fi cuprinse între 24 și 28°C.

În celelalte regiuni vremea se menține încă în general frumoasă și caldă cu temperaturi la amiază cuprinse între 27 și 32°C.

Joi, instabilitatea se va accentua în toată țara, dar mai ales în regiunile estice. Va ploua frecvent și se vor produ-

ce descărcări electrice. Temperaturile maxime la nivelul înțregii țări vor fi cuprinse între 24 și 28°C.

● **Vineri**, se va menține o vreme instabilă în zonele estice și centrale ale țării unde va ploua frecvent. În nord-vest vremea se va ameliora ușor.

Ameliorarea vremii va continua și deci, sfîrșitul de săptămîna se va caracteriza printr-o vreme în general frumoasă; diminețile vor fi deci senine, dar după-amiaza din nou își vor face apariția norii amenințatori de ploaie, mai ales în zonele de deal și munte.

Pe Litoral, după primele zile frumoase și calde, începînd de joi vremea va deveni instabilă, cerul va fi temporar noros și va ploua în averse.

Sîmbătă și duminică, vremea se va ameliora. Temperatura în aer va fi de 24 și 26°C, iar în apă de 17° și 20°C.

Meteorolog
OTILIA DIACONU

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACTIA. Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACTIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.69

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei